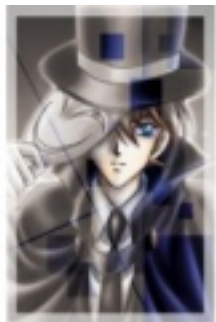

Chuyện Tình Ở Vương Quốc Vampire

Contents

Chuyện Tình Ở Vương Quốc Vampire	1
1. Chương 1: Đụng Độ Ma Tóc Trắng	2
2. Chương 2: Chàng Trai Kì Lạ	5
3. Chương 3: Hắn Là Thái Tử Á??	10
4. Chương 4: Thách Đấu	13
5. Chương 5: Shu, Rốt Cuộc Cậu Là Ai?	19
6. Chương 6: Bị Thương	24
7. Chương 7: Nắm Tay	29
8. Chương 8: Ốm	33
9. Chương 9: Ở Gần Anh Chỉ Thấy Rắc Rối!	37
10. Chương 10: Vũ Hội Vampire	41
11. Chương 11: Cô Có Biết Cô Và Hắn Đang Khiến Tôi Nổi Điên Lên Không?	45
12. Chương 11: Cô Có Biết Cô Và Hắn Đang Khiến Tôi Nổi Điên Lên Không?	50
13. Chương 12: Cậu Còn Không Hiểu Chính Cảm Xúc Của Cậu...	54
14. Chương 13: Cảm Ơn Anh Đã Tin Tôi	59
15. Chương 14: Chàng Nông Dân Và Cô Thôn Nữ	64
16. Chương 15 : Tôi Hoảng Sợ, Rất Hoảng Sợ Cô Có Biết Không? Tôi Cứ Nghĩ Mình Đã Mất Cô Rồi...	69
17. Chương 16: Em Có Biết Em Đang Khiến Tôi Ghen Lên Không?	74
18. Chương Thông Báo	77
19. Chương 17: Thiên Thần Và Hung Thần.	77
20. Chương 18: Xin Lỗi, Tôi Lỡ Ghen Mất Rồi.	82
21. Chương 19: Truy Đuổi	88
22. Chương 20: Tại Sao Lại Là Em?	92
23. Chương 21: Trái Tim Tôi Không Đủ Mạnh Mẽ	97
24. Chương 22: Tôi Đang Bị Shu Quyến Rũ	101
25. Chương 23: Mưa	105
26. Chương 24: Nộp Mạng	110
27. Chương 25: Những Bí Mật Tưởng Chừng Chôn Sâu Trong Quá Khứ	114
28. Chương 26: Giết Em Cũng Là Lúc Trái Tim Tôi Ngừng Đập	118
29. Chương 27: Vì Tôi Lỡ Yêu Em Quá Nhiều Rồi (Kết Thúc)	122
30. Chương Đôi Lời Tác Giả	133

Chuyện Tình Ở Vương Quốc Vampire

Giới thiệu

Hàn Phong, có nghĩa là cơn gió lạnh. Mà gió thì. . . xa vời lắm, khó hiểu lắm. . . Gió thích tự do, b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-o-vuong-quoc-vampire>

1. Chương 1: Đụng Độ Ma Tóc Trắng

Tôi là một Vampire....

Một Vampire thực thụ...

Tôi từ nhỏ sống trong thế giới loài người. Một thế giới muôn màu , nhộn nhịp, đa dạng khía cạnh cuộc đời. Tôi không hề biết tôi có dòng máu Vampire cho đến khi năm tôi bước sang tuổi 17(mà sau này, đối với tôi, nó đã trở nên là bước ngoặt định mệnh cả cuộc đời tôi), mẹ tôi đưa tôi về với lãnh địa Vampire mà đáng ra tôi phải sống ở đó từ trước....

oOo

Mẹ tôi dắt tôi vào một con hẻm nhỏ, đưa tay vuốt nhẹ lên bức tường phủ đầy rêu phong, mò mẫm đếm từng viên gạch. Đến ô gạch thứ 37 (theo tôi nghĩ) thì mẹ tôi nhẹ nhàng nhắc nó ra.Lập tức, những viên gạch xung quanh chuyển động và chúng xoay khớp lên nhau.

UỖNH...H...H...!

Bức tường nứt ra rút về hai phía để lộ một cánh cửa làm bằng nước kì lạ.Mẹ tôi bước vào trong khi tôi còn sững sờ với những gì ở trước mắt.

-Nào- Mẹ tôi đưa tay ra về phía tôi từ bên trong cánh cửa .Tôi còn thấy được những giọt nước ướt nhỏ từng giọt xuống đất từ tay áo mẹ. Chẳng lẽ bên trong cánh cửa này là... nước? Tôi chưa kịp nghĩ xong thì mẹ đã kéo tôi vào trong. Tôi nhắm tịt mắt lại theo phản xạ, cảm nhận sức ép của nước đang bóp nghẹt tôi dữ dội. Đúng vậy, tôi đang đi trong một khoảng không đầy nước. Tôi không thể thở được nữa... Tôi cố gạt nước phía trước để đi thật nhanh, bước từng bước khó khăn nặng nề lên từng lớp nước...

ÀO....O...!

Tôi và mẹ thoát ra được con đường khủng khiếp đó. Nước sộc vào tận lỗ tai, xuống cả mũi của tôi.Cả người tôi ướt đầm.Nước rỏ xuống đất thành một khoang tròn.

-Đến rồi con yêu.-Mẹ tôi đỡ tôi nhìn lên-Đây là thế giới của chúng ta.

Tôi sững người lại.Trước mắt tôi là một con phố đậm chất quý tộc thời cổ điển, bầu trời nhuộm màu xám tro buồn tẻ lên vẻ đẹp ma mị của con phố.Những ngôi nhà nguy nga thiết kế theo phong cách kiến trúc cổ, nếu nói như một lâu đài cũng không sai. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể đến một nơi tuyệt vời như thế này, tôi chỉ gặp nó trong những cuốn tiểu thuyết viễn tưởng về pháp thuật như Harry Potter hay những bộ phim khoa học viễn tưởng khác.

Một người phụ nữ trùm khăn chạy nhanh đến chỗ chúng tôi.

-A.. Bà Kim... Bà đến rồi...-Mẹ tôi đỡ lấy vai bà ta mừng rỡ nói.

-Được rồi...Bà Hoàn Mỹ...-Bà ta gỡ khăn trùm đầu ra- Hàn My đâu?

-Nó đây- Mẹ tôi đẩy tôi ra, rồi quay sang tôi-Đây là bà Kim. Bà ấy sẽ chăm sóc con ở đây. Mẹ có lý do riêng nên không thể sống ở đây cùng con được. Con cố gắng sống tốt, mẹ sẽ đến thăm con... Giờ muộn rồi..Mẹ đi đây..

Mẹ tôi vội vàng bước đi như cố tránh điều gì đó trong khi tôi còn ngơ ngác chưa hiểu gì. Dù sao...Tôi cũng đã quen với sự biến mất của mẹ như thế này rồi....

Bà Kim gọi xe ngựa và chất hành lý của tôi lên xe. Mỉm cười nhìn tôi.

Phải nói sao nhỉ? Ngôi nhà tôi sắp ở có kiến trúc rất độc đáo. Một vẻ cổ kính với màu xám tro, dây leo bám trên tường len qua từng vết nứt.Một vẻ gì đó thật sự rất u ám, ma mị.

-Bây giờ...Tiểu thư sẽ sống ở đây.-Bà Kim kệ nệ xách đồ vào trong nói vọng ra chỗ tôi đang đứng ngẩn ngía ngôi nhà.-Chưa quen rồi cũng dần quen thôi....

Tôi bỡ ngỡ nhìn mọi thứ xung quanh. Có gì đó rất huyền bí, trầm lắng, khác hoàn toàn với thế giới con người.

Tôi như bị cuốn hút bởi vẻ đẹp huyền bí này.Tôi đặt ba lô xuống trong vô thức rồi đi ra ngoài, nhìn ngắm con phố đẹp tuyệt vời. Và tôi tiếp tục bước đi theo những nét đẹp kì lạ đó.Cứ thế, tôi cứ bị hút hồn cho đến khi màu xám tro trên trời chuyển đen hẳn tôi mới nhận ra là trời đã tối và kinh hoàng nhận ra tôi đã bị lạc đường. Bằng chứng là lúc này đây, xung quanh tôi phủ đầy bóng đen và theo như các giác quan của tôi cảm nhận thì tôi đang đứng giữa những lùm cây hay sao ấy, toàn là lá với cây đứng xen nhau.

-Chết rồi..Đây là đâu?-Tôi giật mình hoang mang,kèm theo đó là là một linh khí huyền bí nào đó khiến tôi sởn cả gai óc.Tuy đã biết mình là Vampire nhưng tôi vẫn không thể cản nổi mình thôi sợ ma, Tôi bủn rủn tay chân cố lần đường về nhưng càng đi càng lạ hoắc và u tối.

Soạt!!!

Một tiếng động lách qua từng tán cây bất thường vang lên.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!! MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA1!!!!

Tôi hét lên theo phản xạ tự nhiên, mắt nhắm tịt lại và hai tay bịt chặt tai,tôi ngồi sụp xuống đất,run run. Thầm mong “con ma” sẽ không cướp linh hồn của mình. Một lúc lâu sau đó,không thấy động tĩnh gì , tôi hé mắt nhìn lên.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!

Tôi bắn người lui ra sau, đầu va vào gốc cây đau điếng.Tôi nhắm mắt, bịt chặt tai hét lên:

-Huhuhu.. Ma ơi..Dừng bắt ta...Vía ta yếu lắm...

-Ma nào?

-Con ma tóc trắng đó... huhuhu..- Tôi co ro sợ hãi.

-Cái gì?

Lúc này tôi mới giật mình. Ma làm gì mà biết nói nhỉ?Tôi nuốt nước bọt nhìn lên.Miệng nghẹn ứ lại.Không phải ma, mà là một tên con trai bằng xương bằng thịt đang khoanh tay nhìn tôi.Dù trong bóng tối, người con trai ấy vẫn toát ra vẻ đẹp thoát tục và ma mị. Mái tóc bạch kim buông nhẹ che đi một phần đôi mắt sắc tím lạnh lùng. Người mặc áo dạ đen, mũ đen và giày đen, đen từ đầu đến cuối làm nổi bật mái tóc và làn da trắng không tì vết.Chắc, thế này nhìn không giống ma mới lạ.Thế mà tôi cứ tưởng là ma tóc trắng.

-Ngắm đủ chưa?-Hắn nhìn tôi, cất cao giọng nhưa nhựa sồn gai óc.

-Chưa-Tôi trả lời, rồi chếp miệng-Nhìn thì thấy giống người mà càng nhìn càng thấy giống con ma.

-Ma?

-Ừ. Lúc đầu tôi cứ tưởng cậu là ma tóc trắng- Tôi nhú mày gật gật đầu tỏ vẻ uyên bác.

Mặt hần xám lại mà không hiểu vì sao.

-Cô vào đây làm gì?- Hần co một chân dựa vào gốc cây.

-Làm gì là làm gì?-Mặt tôi thộn ra, không hiểu, hỏi lại hần.

-Sao cô lại ở đây?-Hần búng tay, một ngọn lửa màu xanh nước biển cháy như một làn khói mềm trong lòng bàn tay hần. Hần...có phép à?

-Tôi...Tôi đi lạc- Tôi lúc này mới nhớ ra là mình đang là “trẻ lạc”.

-Bị lạc?-Ngọn lửa trên tay hần vụt tắt, hần nhìn sang tôi vẻ kiêu ngạo-Là vô tình ,hay cố tình bị lạc vào đây?

-Hừm? (Bị lạc mà cũng có 2 loại vô tình và cố tình nữa à?)

-Đây là lãnh địa của dòng Black, cô vào đây là vô tình hay cố tình?-Hần đứng thẳng dậy, nhấn mạnh từng chữ và bước đến chỗ tôi-Cố tình gây ấn tượng với tôi?Chiêu này cũ rồi.

-Tại sao tôi phải gây ấn tượng với cậu? Điều đó cần thiết à?- Tôi tròn mắt nhìn tên con trai lạ hoắc ở trước mặt, càng lúc càng không hiểu hần nói gì.

-Không cần cố gắng diễn đâu.Loại con gái như cô tôi gặp nhiều rồi-Hần nhún vai vẻ khinh khỉnh,dựa lưng vào gốc cây -Thực ra..Mục đích của cô là muốn được tôi để ý đến chứ gì?

-Cái gì?-Tôi thộn mặt ra vài giây như để có thời gian kịp tiêu hóa những gì hần nói, sau đó thì tôi cười phá lên như phải gió -HAHAHA.. Sắc sắc...Trời ơi chết mất. Cậu nghĩ tôi tấn-công-tấn-tính cậu sao? Hahahaha...Này, cậu có bị ảo tưởng không đấy?

-Này. Cô là cái thể loại gì đấy?

Tôi đang gập bụng cười sằng sặc thì ngưng bật. Nụ cười khinh dễ xuất hiện trên môi tôi.Tôi nhìn khuôn mặt gương gương của hần, tay nắm chặt lại để kiềm chế một cú đấm.Hần đang tỏ thái độ khinh thường tôi đúng không.Cổ nặn ra nụ cười tự nhiên nhất,tôi gằn giọng:

-Vậy cậu nói cho tôi nghe cậu là thể loại gì, sau đó cứ tính tôi đứng trên cậu ít nhất một bậc là được.

Hần bắt giác cựa mình nhìn qua tôi. Rồi lấy lại vẻ khinh khỉnh vốn có, hần cao giọng:

-Cút đi, trước khi tôi đuổi cái thể loại như cô ra khỏi tầm mắt của tôi.

PẶC!

Tôi găm mạnh con dao găm vào thân cây chỗ sát mặt hần.Con dao nhỏ của tôi sượt qua làn da trắng như công tử bột kia để lại một đường máu nhỏ rỉ dài ngoài da hần.Và giờ, nó đang nằm yên vị chỗ sát tay hần.

-Nói cho cậu nghe.Tôi không biết cậu nghĩ gì về tôi nhưng nghe cho kĩ đây,tôi không phải là loại con gái không có long tự trọng nên đừng có nói cái giọng “thể loại như cô” với tôi.Cậu thực tế và bớt ảo tưởng hơn đi. Nếu không phải đây là lần đầu tiên tôi đến đây thì tôi đã không thêm lạc bước đến chỗ quái quỷ này đâu. Suốt cả tuổi thơ tôi, tôi đã bị người khác khinh thường như thế rồi, tôi đã nhẫn nhục chịu đựng suốt mấy năm trời, chứng kiến không biết bao nhiêu lần mẹ khóc vì nỗi buồn tủi đó. Nên bây giờ, tôi không cho phép ai dám hạ nhục tôi nữa. Dù chỉ là một câu vô tình. Hãy nhớ rõ!

Tôi giật mạnh con dao găm ra,dắt vào túi. Đầu óc tôi chợt ửng lên.Phải rồi, tôi lại mất bình tĩnh.Do lòng tự tôn đã để cho cơn giận lấn át lí trí.Tôi bước đi không buồn nhìn lại kẻ đằng sau lưng mình. Trời càng lúc càng tối mà xung quanh tôi chỉ là hơi thở của cây, tiếng kêu của côn trùng tạo nên một khúc ca rộn cả gáy. Tôi chợt mơ màng và nhớ đến ngày trước...

Gia đình tôi ngày đó là một gia đình giàu có, tuy không dư giả gì nhiều nhưng cũng xếp trong giới quý tộc. Tôi hiển nhiên được bố mẹ cho nhập học tại một trường lớn danh tiếng. Một ngôi trường có lẽ chỉ dành cho những công chúa, công tử của những gia đình giàu có trở lên. Ở đó, tôi không gặp được người bạn nào thực sự tốt cả, vì như anh trai tôi đã từng nói, ở đó, bạn bè chơi với nhau chỉ để có lợi cho nhau. Tôi cũng có

nhiều bạn bè, nhưng chỉ là danh nghĩa, tôi sớm nhìn được sự giả dối ẩn bên trong lớp mặt nạ nhỏ bé kia. Nên tôi dường như càng ngày càng cố tách mình ra khỏi lớp trước bao con mắt soi mói, khó chịu ra mặt của tụi bạn. “Không nên hối hận làm gì, vì có ngày chúng sẽ đâm sau lưng thôi.” Tôi lúc nào cũng lăm lăm như thế. Tôi đã nghĩ những điều tiêu cực như thế vào cái tuổi “búp sen trên cành”, biết ăn chơi và ngủ, cái tuổi hồn nhiên của con nít. Vì anh trai tôi luôn lặp lại những điều đó khi đi cạnh tôi. “Anh nói như vậy để em sớm hình thành nên sự nhạy bén và tự vệ sau này. Em có thể không cần phải hiểu hết.” Và điều anh tôi nói không sai hay những gì tôi luôn tự nhủ đã đúng, hoặc cuộc đời luôn xảo trá như thế. Năm tôi học lớp 4, cha tôi mất...

Có lẽ không gì đau hơn nỗi đau mất người thân... Gia đình tôi mất chỗ đứng trong vị thế các mối quan hệ. Nhưng không gì tồi tệ hơn khi mỗi ngày đến trường là những ngày đã cắm đinh vào tâm hồn tôi. Chỉ vì tôi không có cha... Với lũ công tử, tiểu thư, việc bị chúng khinh thường là không tránh khỏi. Khi tôi vừa mới đặt chân vào cổng trường thì tôi đã được lũ bạn chào đón với ánh mắt khinh bỉ và nụ cười mỉa mai. Tôi nén những giọt nước mắt khi chúng nhắc đến cha tôi, và buồn tủi dâng nghẹn họng tôi khi chúng xúm lại xung quanh tôi dè bĩu và bôi nhọ. “Đây không phải là chỗ của mày, con mồ côi xấu xí!” Đó là câu mà tôi thuộc lòng từ lâu. Mỗi lần chúng nói như thế, tôi lại càng thêm động lực học giỏi hơn, ít nhất là xếp hạng ba trở lên trong vị thứ xếp hạng tú tài khối. Đó là cách tôi chứng minh cho chúng tôi hơn chúng rất nhiều. Nhưng chúng không hề bận tâm. “Coi như mình thất bại”. Tôi thường tự nhủ khi chúng đứng trước bảng điểm trường dè bĩu tên tôi, thậm chí lấy bút lông màu sữa và xóa bết hàng chữ “Dương Hàn Mỹ” của tôi. “Đồ khốn”. Nhưng có vẻ tôi lúc đó chưa biết rằng tôi không hề thất bại, mà ngược lại, tôi đã làm nên kì tích khi tôi được nhận học bổng và được trường giữ lại đến năm lớp 10. (Đây là trường phổ thông liên cấp). Mẹ tôi biết tôi rất buồn, vì có lẽ, mẹ nhìn thấy càng ngày tôi càng có lỗi nghĩ bị quan hơn. Mẹ khóc. Càng lớn, tôi càng đổi khác. Có lẽ trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Và tuyệt nhiên, tôi không cho phép ai đụng đến lòng tự trọng của tôi, không cho phép ai dám khinh thường tôi lần nữa.

Lạc trong kí ức, tôi cứ bước trong vô thức. Tôi không thể xác định được phương hướng nên cũng chẳng biết tôi sẽ tự dẫn mình đi đâu nữa...

SOAT!

Tôi bất giác nhìn lên nơi phát ra tiếng động lạ. Một bóng con trai ngồi trên cây, cất giọng đầy kiêu ngạo:

-Cô càng lúc càng đi sâu vào lãnh địa của tôi đấy.

Lại là hắn. Hắn giống như một bóng ma thoát ẩn thoát hiện.

-Thế à?- Tôi hỏi lại nhưng cũng chẳng buồn để ý đến câu trả lời. Tôi quay lưng lại và đi hướng ngược với hướng vừa nãy. Nếu bình thường, tôi đã lịch sự chào hắn và nhờ hắn chỉ đường rồi nhưng bây giờ thì tôi không buồn nhờ vả ai nữa. Tôi chợt nhớ đến lũ bạn đọc địa suốt tuổi thơ tôi.

-Đừng bước nữa. Nếu tiến thêm, cô sẽ đặt chân vào ” Nghĩa trang máu” đấy!-Hắn nói khi tôi đã đi được một đoạn xa. “Nghĩa trang máu”? Cái tên ẩn tượng đấy. Tôi mơ màng rồi chợt giật mình, một nỗi sợ hãi xâm chiếm tận gai óc. Nghe cái tên đã run cả người. Thế đấy! Giờ thì tôi lạc thật rồi. Tôi cần môi, đi về hướng khác. Chẳng biết lần này sẽ đi đến đâu.

2. Chương 2: Chàng Trai Kì Lạ

-Này, cô lạc thật đấy à? –Giọng nói nhừa nhựa của hắn chợt vang lên.

-Chứ cậu nghĩ tôi đang giả vờ à?- Tôi nổi cáu.

-Thế có cần tôi giúp không?- Hắn vờ về những cọng tóc bạch kim bị tôi “chém”.

-Tôi không cần tên kiêu ngạo ảo tưởng nặng như cậu giúp.

-Ảo tưởng? Kì lạ-Hắn nhếch mép rồi vòng hai tay ra sau gáy, nhắm mắt –Cô mới kì lạ ấy.

-Kì lạ bình thường- Tôi cũng nhếch mép nhìn xéo hấn –Không biết vạm nam nào cũng ảo tưởng như cậu hay sao.

Tôi lằm bằm.Rồi cứ đi mà không biết rằng, hấn ngồi thẳng dậy và nhú mày nhìn tôi khi nghe tôi lằm bằm phán xấu về hấn nếu tôi không vô tình quay lại nhìn hấn.

-Cứ đi tiếp đi –Hấn lại nằm xuống trên cành cây, dáng vẻ cao ngạo diên rỗi- Rồi cô sẽ tự vác xác mình đến cho những con thú khát máu.

Tôi có chút hoảng sợ, nhưng rồi cũng căn môi quay hướng khác và đi theo quán tính.

-Này. Cô đang đi sâu hơn vào lãnh địa dòng tộc Black của tôi đấy! –Hấn nhắm hờ mắt. Cách nói chuyện của hấn làm tôi nghĩ đến cú đập muống in dấu trên mặt hấn.Thấy người hoạn nạn không giúp còn lên giọng giễu cợt.

-sao cành cây đó không sập chết hấn cho rồi?-Tôi liếc tia nhìn hình viên đạn vào cành cây hấn đang vắt giò ngủ.

GRẮC...

UỠNH!!!!

Sau cú liếc đầu nguyên rửa của tôi. Cành cây hấn đang nằm gãy thật

-Ô hô hô! Lần sau mình phải đọc điều ước to hơn ! –Tôi bắt giắc vỗ tay.

Hấn đứng dậy, cái mũ đen rơi xuống để lộ mái tóc bạch kim toàn vẹn.Những sợi tóc đan chồng lên nhau, đẹp và rất nhẹ.

-Ra là, cô thuộc dòng King-Hấn nhếch mép.

-Dòng King gì cơ?-Tôi nhú mày khó hiểu.

-Dòng tộc đó-Hấn khoanh tay dựa vào gốc cây-Cô có sức mạnh của nguyên tố mộc.

-Mộc? Như thế này hả?-Tôi gần như hiểu ra, chân đạp mạnh xuống đất.Lập tức, rễ cây chỗ hấn đang dựa trời lên, trườn nhanh trên mặt đất quấn chặt lấy hấn, nhấc hấn lên. Hấn hình như thoáng bất ngờ, nhìn mặt hấn thoáng chút giật mình.Sau đó hấn nhìn tôi vẻ ngạc nhiên gì lắm.

-Đừng nhìn tôi như thế!-Đến lượt tôi khoanh tay nhìn hấn-Tôi thực sự chả biết dòng tộc là cái gì mà lãnh địa với chả King.Cơ mà lần đầu tiên tôi biết mình có ma pháp đấy!

-Hả?

-Đây là lần-đầu-tiên tôi đến đây. Bị lạc cậu giúp tôi thì tôi còn biết ơn chứ không ngờ cậu có thể hách dịch và coi thường tôi như vậy.Tên kiêu ngạo!Đường ra khỏi đây là ở đâu?

-Hừ. Cô thuộc hệ mộc mà không biết đường ra sao? -Hấn “hừ” một tiếng.

-Hả?

Hấn nhếch mép, chân gõ nhẹ lên mặt đất.

-Bóng ma lang thang!

Hấn vừa dứt lời thì ngay lập tức, những bóng đen lá lướt luồn nhanh trên mặt đất và vụt hiện lên.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!- Tôi hét lên và nhắm mắt bịt chặt tai lại quỵ xuống đất. Rễ cây cũng rút xuống theo sự hoảng sợ của tôi - AAAAAAAA! Đuổi lũ ma đi..Tôi sợ ma lắm...

-Cô sợ ma?

-!!!

Trời ơi, đúng là... Sao mình có thể nói ra điều đáng xấu hổ đó chứ? Tôi bao nhiêu tuổi rồi? Lại còn là Vampire nữa, sao lại sợ ma cơ chứ? Và quả nhiên, hần ôm bụng cười sằng sủa. Mặt tôi nóng bừng lên, từ đỏ sang trắng rồi chuyển xanh, và giờ thì tím lại.

-CHO TÔI RA KHỎI ĐÂY!!!! LÀM ƠN!!!!

Ngay lập tức, một cành cây leo quấn chặt lấy chân tôi, và tiếp đó tôi bị kéo vụt tôi ra phía sau, trước mắt tôi mặt đất chuyển động nhòa nhòa. Tôi hoảng sợ nhắm tịt mắt lại

-Gì...gì thế này? AAAAAAAA!!!

Và khi tôi mở mắt ra thì tôi đã thấy mình thoát khỏi khu rừng king dị đó từ khi nào.

-Cái....quái gì đây?

oOo

-Tiểu thư đi đâu mà mặt trắng bệch thế? –Bà Kim vội vàng dìu tôi vào phòng.

-Bà Kim...Rốt cuộc thế giới này là sao ạ? Sao cháu lại có ma pháp? Các dòng tộc là sao? Black? King? Là sao?

Bà Kim nhìn qua tôi:

-À-Bà chậm rãi ngồi xuống cạnh tôi -Ở vương quốc này chia ra làm năm dòng tộc sống dưới sự kiểm soát của các đế vương đứng đầu mỗi dòng riêng. Có năm dòng tộc: Black,King,Evil,Dark và Death. Các đế vương năm dòng đều là những người tài giỏi văn võ song toàn khác nhau. Nhưng đều phải tôn thờ Chúa tể hắc ám_Vị thần tối cao của quốc này. Năm dòng này đều ngang bậc như nhau nhưng đế vương mỗi dòng lại muốn đưa dòng mình lên thành dòng thuần bậc nhất,đứng trên các dòng khác nên luôn mở ra những cuộc chiến đẫm máu tranh giành vị trí dòng hùng mạnh cao nhất quốc. King và Dark vốn là hai dòng ôn hòa nên sớm rút khỏi cuộc chiến. Death thì sống thâm lặng nhưng đợi thời cơ. Duy Evil và Black_hai dòng hiếu chiến nhất_là vẫn đánh nhau. Vị chúa tể hắc ám vì thấy chiến sự hỗn loạn nên đã đưa ra một thanh kiếm bạc chứa tất cả những quyền năng của năm dòng tích tụ lại và nói:"Dòng nào có được thanh kiếm này,dòng đó sẽ trở thành dòng tộc bậc cao nhất quốc mang đủ các tinh hoa sức mạnh." Và Người đã chọn sâu thanh kiếm ấy đến nơi tối nhất của thế giới,ám một lời nguyện: "Sẽ không ai có được thanh kiếm này nếu nó không nhuộm máu của một vampire sinh ra vào ngày Mặt trăng máu."

- Mặt....Mặt trăng máu?

-Người sinh ra vào ngày mặt trăng máu có một hệ đặc biệt đó là mắt rồng. Con mắt trái có khả năng phóng ma pháp cực mạnh khi nổi giận. Thế là chưa ai giải được lời nguyện ấy. Không còn chiến tranh nhưng các đế vương vẫn nuôi mộng. Nên cho đến giờ, họ vẫn tìm người sinh ra vào ngày Mặt trăng máu để...

-Vậy cháu dòng gì ạ? –Tôi hỏi.

-Dòng King. Trên tai cháu có vết bớt hình tia sét mà.

Bà Kim vén tóc tôi lên nhìn vào vết bớt.

-Ra đây là dấu hiệu ạ?-Tôi sờ vào nó –Thảo nào cháu không biết nó có từ khi nào.

-Mỗi dòng đều mang sức mạnh khác nhau. King hệ mộc. Dark hệ nước. Death hệ lửa.Cứ mỗi hệ là có vết bớt dấu hiệu trên tai mỗi người. Black ma pháp về bóng ma lang thang, trên tai có một chấm đen. Evil mang ma pháp quản ngục, lỗ ma góm ghê ghê giống như bóng ma lang thang. Mang vết bớt hình lưỡi liềm của tử thần.

Bà Kim vội vàng đứng lên:

-Tiểu thư ăn tối rồi đi ngủ đi.

-Bà Kim, mỗi dòng đều có lãnh địa riêng và cấm không được xâm phạm lãnh địa của nhau à?

-Đâu có! –bà Kim mỉm cười –Thôi, đừng hỏi nữa! Mai thắc mắc gì rồi hỏi cũng được. Mai là buổi nhập học đầu tiên rồi. Có giấy báo nhập học gửi về rồi đấy.

Tôi nhìn qua lá thư nằm trên bàn. Nét chữ rất đẹp. “Học viện Vampire 15”.

-Lớp 11A2 à?

Hôm sau tôi đến trường học. Phải nói sao nhỉ? Trường của tôi sắp theo học có kiến trúc rất độc đáo và quý phái. Nhìn như những cung điện nước Anh ngày xưa vậy. Tôi bước vào, cả trường nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ làm tôi cảm thấy rất khó chịu nên không còn tâm trạng nhìn ngắm hang học sinh nữa Tôi tìm đến dãy lớp mười một. Vào phòng 11A2 .

-Em là Dương Hàn My?-Một cô giáo có mái tóc dương dai đến đầu gối nhìn tôi mỉm cười. Lông mày xanh và đôi mắt kia xanh nốt. Quá đẹp!

-Vâng...Vâng ạ..-Tôi cúi đầu.

-Cô là Nguyễn Minh Phương, giáo viên nghệ thuật hắc ám. –Rồi cô quay xuống lớp –Các em, đây là Dương Hàn My. Học viên mới của lớp ta. Mọi người hãy giúp đỡ cô ấy nhé!

Cả lớp nhìn tôi. Đây là Vampire sao? Đẹp quá! Nhìn từ nam đến nữ ai cũng đẹp một cách huyền bí như nhau.

-Được rồi... Em chọn chỗ ngồi đi! –Cô Phương mỉm cười.

Tôi nhìn thấy một bàn còn một chỗ trống liền xách cặp tiến tới chỗ đó.

-Cho mình ngồi đây nhé?-Tôi mỉm cười nhìn cô bạn đáng yêu ngồi cạnh.

-Tất nhiên rồi. Chào mừng bạn! –Cô bạn nhìn qua tôi rồi đột nhiên kêu lên –Trời ơi.. Cậu là Hàn My?

-Đúng... Mình là Hàn My..

-Trời ơi bạn của tôi! –Cô bạn ôm chầm lấy tôi. Tôi ngớ người –Trời ơi..Mình đây... Triệu Linh Đan.. Quên mình rồi sao?

Một phút ngớ người. Đôi mắt tôi sáng lên.

-Trời ơi mình có nằm mơ không? Linh Đan! Sao cậu lại ở đây?

-Mình hỏi cậu câu đó mới đúng!-Linh Đan nắm lấy bàn tay tôi.

Đan và tôi vốn là bạn từ thuở thơ ấu. Đan năm mười hai tuổi đã theo gia đình sang Mỹ. Giờ mới gặp lại.

-Thì ra cậu cũng là vam!

-Cậu cũng thế!-Đan rạng rỡ hơn –Sự trở lại của cặp đôi hoàn hảo. A ha ha !

-Đan! Hàn My! Hai em im lặng! –Cô Minh Phương nhắc nhở.

Chúng tôi nhìn nhau nháy mắt tủm tỉm cười

Cuối cùng cũng kết thúc buổi học. Tôi và Đan có nguyên một ngày tâm sự với nhau.

-Tối gặp lại! –Đan mỉm cười.

-Hử? Tối?

-Ừm.. Mà cậu cũng vào đúng lúc à ghen! Tối nay là ngày họp mặt toàn quốc mà.. Tất cả mọi người đều sẽ quy tụ tại Vương phủ chúa tể hắc ám. Hẹn gặp cậu ở đó..

-À....Ừ....

Quả nhiên là có thật!

Bà Kim đưa cả tôi đến đó. Vam nhiều vô kể. Đèn lồng thấp hai bên đường bừng sáng.

-Đẹp... Quá đẹp...-Tôi sửng sờ.

Buổi họp mặt bắt đầu mà tôi thì bị vẻ đẹp của khung cảnh hấp hồn. Tôi đi trong vô thức theo những ánh đèn lồng đẹp mắt. Những ánh đèn vô tình dẫn tôi đến một ngôi nhà gỗ nhỏ rất xinh. Tôi khẽ đẩy cửa. Bên trong là những đồ vật làm từ gỗ được chạm khắc tinh xảo.

-Ôi..Thật tuyệt vời...-Tôi nâng một chậu hoa ly gỗ được chạm trổ tỉ mỉ lên ngắm nhìn. -Ai đã tạo ra chúng mày thế này?

-Chúng rất đẹp, đúng không?-Một giọng nói vang lên. Tôi giật mình quay ra đằng sau. Một chàng trai có mái tóc hoàng kim nghiêng đầu nhìn tôi. Đôi mắt màu vàng hoàng kim ánh xanh và đôi môi mỏng đẹp cười nhẹ. Người này đẹp một cách rất quý tộc.

-Cậu là người làm ra chúng à?-Tôi hỏi.

-Ừ.. -Cậu ta cầm lên một quả tinh tú cầu.

-Thật tuyệt vời! Cậu rất giỏi đấy! -Tôi cười tươi, không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ. Cậu ta sững lại nhìn tôi.

-Tôi... Tôi nói gì không đúng sao?-Tôi mím môi hỏi.

-Không..Không phải... -Cậu ta mỉm cười lắc đầu. Là tôi thấy lạ thôi... Vì chưa bao giờ có ai thích những thứ như thế này cả. Họ bảo những thứ tầm thường của những kẻ tầm thường...

-Cậu đùa à? -Tôi cười toe nâng lên đồng hồ gỗ nhỏ-Chúng là những tuyệt tác cả đấy!

-Cô...thích chúng?-Cậu ta nhìn tôi.

-Ừ. Rất đẹp! Cậu bán chúng sao?

Không..Tôi không bán...

-Thế à? -Tôi hơi buồn vì tôi định mua một thứ gì đó -Thế tại sao cậu làm nhiều đồ gỗ đến vậy?

-À...Tôi đang...-Cậu ta lúng túng -Tôi đang...đang. À..Tôi đang học việc!

Cậu ta chợt quay đi hướng khác.

-Thế à?

-Nếu cô thích, tôi xin tặng cô!-Cậu ta dịu dàng nhìn tôi. Và tôi thì hơi ngợp với độ đáng yêu của cậu ta.

-Ồ..Không...Không...

-Vậy..Nếu cô thích...Lúc nào rảnh rồi, cô có thể đến đây xem chúng và tôi sẽ dạy cô cách làm những thứ này..

-Thật sao?

-Thật!

-Cảm ơn cậu nhé!-Tôi hồ hởi.

-Tôi là Triệu Tử Dương. Gọi tôi là Shu nhé.

-Tôi là Dương Hàn My. -Tôi chợt nhìn lên, thấp thoáng sau làn tóc ánh kim, một chiếc tầm ngọc bích lộ ra rất quý tộc. Rõ ràng đây không phải là vạm vỡ thường. Và trên đấy, vết bớt hình lưỡi liềm lộ ra -Ra là dòng Evil... À, cậu không ra buổi họp mặt sao?

-À... Cô ra trước đi...Tôi ra sau..

-Ừ..Thế nhé! -Tôi vội vàng chạy đi.

oOo

Trở Dương nhìn theo bóng Hàn My, chợt mỉm cười, cậu nâng chậu hoa ly gỗ lên ngắm.

-Mày thấy vui không? Mày đã tồn tại một năm rồi mà đến bây giờ mới được một người khen mày đẹp đấy, hoa ly nhỏ bé...-Rồi Trở Dương nhìn ra xa -Cô gái kì lạ...

3. Chương 3: Hắc Là Thái Tử Á???

Trong câu chuyện này mình sử dụng 2 ngôi kể: ngôi kể thứ nhất và ngôi kể thứ 3 để diễn tả được tốt hơn nội dung của truyện bạn nhé.

Tôi vội vàng chạy ra chỗ lễ,Vampire lúc này còn đông hơn lúc trước gấp đôi. Tôi cảm thấy ngợp,thực sự tôi không quen ở những nơi như thế này.

-Au!

Tôi luống cuống và phải một người khi đang chen chúc giữa đám vạm nghen ứ đó. Tôi vội vàng ngẩng đầu lên:

-A... Xin... Xin lỗi... Hả? Lại là cậu à?

Hắc khoanh tay nhướn mắt nhìn tôi,nhếch mép:

-Đi vào lãnh địa của tôi,giờ lại va vào tôi. Không biết đây là vô tình hay cố tình đây?

Nhìn gương mặt vênh vênh tự đắc của hắc sao mà tôi muốn ột dấu dày in giữa mặt hắc quá! Còn ai ngoài tên dòng Black đáng ghét tối qua đây? Nhưng những lúc thế này,lại ở chốn đông người,không nên đôi co với hắc làm gì ệt. Tôi hậm hực quay lưng bỏ đi,không thèm trả hắc câu nào.

-Này,chưa nói xong mà. Cô đi đâu đấy?

-Đi xa khỏi cậu kẻo chứng bệnh hoang tưởng tự yêu bản thân của cậu tái phát rồi nói tôi cố tình này nọ.

-Thế không phải à?

Câu nói của hắc làm tôi vốn xám mặt nay càng xám mặt hơn.

-Trời ạ... Nếu tôi còn ở gần cậu một lúc nữa chắc sẽ bị bom trong người cậu nổ banh xác mất. –Tôi cười bằng ánh mắt chịu thua nhìn hắc. Rồi xua xua tay –Goodbye...

Trước khi đi, tôi còn hé mắt nhìn hắc đầy vẻ thông cảm :“Hi vọng cậu sẽ sớm tìm được vị bác sĩ tâm lý giỏi để đẩy lùi cái tính hoang tưởng tự yêu bản thân bệnh hoạn của cậu.” Sau đó dành tặng hắc một nụ cười đều rồi chạy biến. Chắc hắc đang tức anh ách lên đây. Nghĩ đến đó tôi đã bật cười ha hả đầy mãn nguyện,rồi hòa mình vào những bản hòa tấu du dương,chìm mình vào những ánh đèn kì ảo và hàng vạm áo quần như những bà tiểu thư,công tước nước Pháp ngày trước...

oOo

-Trương Hàn Phong!-Linh Đan nói trong vô thức với tôi khi tôi và Đan đi dạo phố với nhau.

-Hửm? Gì cơ?-Tôi nhìn Đan đầy khó hiểu.

-Hôm qua tớ thấy cậu có nói chuyện với chàng trai tóc bạch kim đó.

-À... Thì sao?

-Hắc tên là Trương Hàn Phong. Cậu nên tránh xa hắc ra nếu muốn bảo toàn tính mạng –Linh Đan khẽ cắn tay,nói ngập ngừng.

-Vì sao?-Tôi tròn mắt trước biểu hiện kì lạ của Đan.

-Vì...

-A! Linh Đan! Cậu xem kia! –Tôi kêu lên. Trước mắt tôi là một gian hàng bán toàn những đồ vật xinh xinh chế tác từ gỗ được chạm trổ tinh xảo. –Đẹp quá!

Tôi chạy đến gần,không ngờ cái thế giới ấm này mà cũng bán những đồ nghệ thuật như thế.

-Trời... Đồ gỗ mà cũng mê. Lạy cậu luôn! Cậu cứ ngắm đi. Tớ đi mua chút đồ.

-Ừ ừ..

Tôi bị thứ đồ gỗ hộp hờn.

-Công nương chọn inh một món đi ạ-Một ông già nhìn tôi cười hiền. Đây là nghệ nhân chẳng?

-Vâng!

Tôi nhìn qua một tượng gỗ có hình tháp đồng hồ Big Ben rất đẹp mắt. Tôi định nâng nó lên thì đột nhiên cũng có một bàn tay chạm đến cũng định lấy nó.

-Ồ?-Tôi ngẩng đầu lên.-Tử Dương?

-Hàn My?-Trước mắt tôi là Shu. Cậu ta lúc này nhìn còn đẹp hơn tối qua. Nhất là mái tóc màu hoàng kim ấy gần như nổi bật,hòa vào màu của giọt nắng ấm áp.

-Cậu cũng mua đồ gỗ à?

-Ừ.. -Shu nhìn sang tôi -Cậu có vẻ rất hứng thú với những thứ mộc mạc như thế này nhỉ?

-Cậu cũng vậy đúng không?-Tôi cười xòa.

-Đúng thế..-Shu mỉm cười -Đồ gỗ có vẻ đẹp gì khiến cậu thích chúng thế?

-Phải nói sao nhỉ? Đơn sơ mà thật nên thơ. Giá trị và vẻ đẹp của nó không nằm ở lớp mã bên ngoài,đúng không?

Shu nhìn tôi bật cười. Khi cậu ta cười,trông thật thoải mái và dễ khiến cho người khác ngợp vì quá đáng yêu.

-Chiều nay cậu rồi chứ?-Shu quay sang tôi hỏi.

-Hửm?

-Cùng làm đồ gỗ nhé..

Tôi lần theo con đường nhỏ tối qua. Căn nhà gỗ nhỏ vẫn nằm đấy. Nhưng bây giờ trông nó đẹp đơn sơ đến lạ kì. Tôi đang ngập ngừng không biết có nên gọi cửa hay không thì cánh cửa bật mở. Shu đón tôi bằng một nụ cười nhẹ nhàng.

-Cậu đã đến.

Làn tóc màu vàng nhạt hoàng kim phủ lên đôi mắt ánh vàng pha xanh kì lạ làm cho tôi có cảm giác cậu ta là một thiên thần. Tôi chợt nhớ đến tên dòng Black hôm qua. Cậu ta không biết lúc ở nơi sáng thì trông như thế nào nhỉ,chứ trong bóng tối cậu ta trông cũng đẹp không kém gì Shu.

-Cậu đang nghĩ gì vậy? Vào đi -Shu đẩy nhẹ cửa. Ánh nắng chiếu vào làm lộ rõ những ngăn tủ chứa đầy những vật dụng từ gỗ. Tôi vô thức bước vào trong. Chúng thật đẹp. Đồng hồ,chậu hoa,con vật đều được gọt dũa tỉ mỉ và công phu.

-Thật tuyệt vời -Tôi nói -Nhưng sao ở đây nhiều bụi thế?

-À...-Shu nhẹ nhàng mỉm cười -Vì trừ tôi ra,không có ai buồn đặt chân đến đây cả. Cậu là người đầu tiên vào đây,và...thích chúng..

-Cậu đùa à? -Tôi nhắm nhía chậu hoa ly hôm trước -Chúng rất đẹp đấy. Ai mà không thích chúng chứ?

Shu chợt im lặng rồi nhẹ nhàng lấy ra một hộp dụng cụ từ ngăn tủ trên cao:

-Cậu là người duy nhất thấy điều đó. Cùng làm đồ gỗ nhé..

..***..

Tôi và Shu cặm cụi làm. Shu quả là một “nghệ nhân” khéo léo. Cậu ấy khắc gọt tỉ mỉ. Tôi thì chặt vật lăm lăm mới khắc được cái nắm đầu của chú mèo Doraemon. Ngắm cái đầu đó mà tôi phải phì cười:

-Nhìn cứ như quả bóng ấy... Ha ha ha..

-Cậu có tài đấy.-Shu nhìn vào cái đầu gỗ Doraemon –Tuy hơi vụng về nhưng rất đáng yêu. It's so cute!

-Ha ha ha... Cái đầu này đáng yêu chỗ nào chứ?

Chúng tôi cùng phá lên cười.

-A! –Shu chợt kêu lên. Ngón trỏ của Shu rỉ máu –Xui thật! Đứt tay rồi.

-Trời ạ...-Tôi kéo tay Shu lại gần. Xé dưới lai áo của tôi một miếng vải nhỏ rồi từ từ quấn lại vết thương trên tay Shu –Cậu phải cẩn thận chứ? Tôi nghe nói vạm vỡ mất máu nguy hiểm lắm đấy.

Shu như sưng lại một lát,rồi mới chậm rãi mỉm cười:

-Ừ...

.

.

.

Trời đã chấp choạng tối, tôi chào Shu và ra về.

Shu mỉm cười đứng dậy,một con quạ nhỏ bay đến đậu trên vai Shu.

-Đúng là cô gái kì lạ...-Shu nhếch mép,cậu ngồi lên bàn,nghĩ ngợi về câu nói lúc nãy của mình: “Tuy hơi vụng về,nhưng rất đáng yêu.”. Vốn dĩ cậu không hề ám chỉ món đồ của Hàn My nhưng Hàn My lại không biết điều đó.

Đối với vạm vỡ thuần huyết như cậu thì vết thương này chẳng là gì cả. Cậu có thể làm nó tự liền da ngay nhưng không hiểu vì sao,cậu lại không làm như thế. Cậu chăm chú nhìn vào vết thương Hàn My vừa mới băng cho cậu. Chợt mỉm cười.

-Hàn My! Giúp tớ với...-Linh Đan nhăn nhó chạy đến chỗ tôi.

-Gì vậy Đan?

-Tớ đột nhiên đau bụng quá mà hôm nay tớ phải trực ở trạm gác trường, cậu đi dùm mình với.

-Ừ... ờ... Nhưng...

-Không sao đâu.. Giống như đội sao đỏ ấy mà. Cậu biết phải làm gì rồi đúng không?-Đan đặt huy hiệu và cuốn sổ trên tay tôi rồi chạy mất tăm.

-Thật là... -Tôi ngồi nhồm dậy và bước đi thi hành “cán bộ” bắt đặc dĩ.

Tôi tò tò bước ra cổng trường. Gió nhẹ. Tôi ngồi trên ghế đá nhìn đám học sinh đang hối hả chạy bán sốn bán chết vào trường trước khi cánh cổng vĩ đại ấy khép lại. Tôi liếc nhìn đồng hồ:

-Còn hai phút nữa thôi... -Tôi lẩm nhẩm và đứng dậy cúi chào bác bảo vệ đang kệ nệ đóng cánh cổng lại. Đang tính quay gót đi vào trong thì...

Rầm!

Một vật gì đó va trúng tôi làm tôi xây xẩm cả mặt mày. Tôi lồm cồm bò dậy. Trước mặt tôi là một chàng trai đẹp như thiên sứ. Mái tóc bạch kim xếp chồng lên nhau phủ nhẹ lên đôi mắt sắc tím lạnh lùng thanh tú. Làn da trắng và đôi môi mỏng thì khẽ nhếch lên một nụ cười. Nếu tôi nhớ không nhầm thì...đó là tên điền đông Black mà tôi đụng mặt.

-Đừng nhìn tôi nữa. Tôi suýt chết khi ánh mắt muốn “ăn tươi nuốt sống” của cô cứ nhìn chòng chọc vào tôi đấy.-Hắn cất giọng ngang phè phè. Lạ trời... Hắn trông đẹp quá. Vẻ đẹp sắc sảo đến hoàn mỹ. Khiến tôi_một đứa vốn bị miễn dịch với trai đẹp cũng phải công nhận điều đó. Nhưng lời nói ngang phè không ngữ điệu của hắn đã đập vỡ hoàn toàn hình tượng đẹp đẽ của hắn trong mắt tôi.

-Cậu “úi” tôi như thế mà tôi không muốn “ăn tươi nuốt sống” cậu mới là lạ.-Tôi gân cổ quát-Đừng có nói cậu phi qua cổng trường đấy nhá!

-(Im lặng)

-Cậu phi qua cổng trường thật à?Ha ha ha-Tôi bật cười ha hả. Hắn mặt thoáng đỏ rồi cũng xách cặp đứng lên, tính đi thì tôi nhanh tay kéo lại:

-Thẻ học sinh đâu?

-Thẻ học sinh?-Hắn nhún mày nhìn tôi rồi cũng nhún vai-Không mang!

Hắn đáp cụt lủn rồi bước tiếp.

Bụp!

Tôi gõ nhẹ trên mặt đất. Ngay lập tức dây leo từ dưới đất bò lên quấn chặt lấy chân hắn.

-Khỏi vào học, nhé.-Tôi mở sổ ra.

-Cô có biết tôi là ai không?-Hắn nhếch mép.

-Là ai thì cũng thế cả thôi.-Tôi nhìn sang hắn-Dù cậu có là đế vương của dòng tộc cậu tôi cũng không sợ đâu!

-Sao cô biết?-Hắn tròn mắt nhìn tôi.

-Chẳng lẽ...-Tôi giật mình nhìn sang hắn. Dây leo héo dần, héo dần và trườn xuống đất. Khi tôi sợ là ma pháp cũng “sợ” theo. Hắn nhanh như cắt lướt nhanh sau lưng tôi, khóa chặt hai tay tôi rồi thì thầm:

-Cô dễ bị lừa thật đấy!

-Cậu.. Cậu lừa tôi..?-Tôi tức bật máu.

-Ừ.. Tôi mới chỉ là...

-Là.. là cái gì?

-Hàn My!-Linh Đan chợt xuất hiện gọi to, chạy ra chỗ tôi rồi đột nhiên Đan khựng lại, mặt tái đi, lắp bắp
-Thái... Thái tử Black...

Tôi nhìn gương mặt trắng bệch của Đan, run run:

-Thái.. thái tử Black?

Đan nhìn hắn đầy vẻ sợ hãi, nhìn qua tôi:

-Thái tử... Hàn My là học viên mới nên không biết, Ngài hãy tha cho...

-Vào lớp đi!-Hắn đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Đan.

-Nhưng..-Đan run run.

-Cô muốn chết?

-Vâng... Vâng...-Đan vội vàng chạy đi. Tại sao Đan lại sợ hãi như vậy? Chẳng lẽ con người này rất đáng sợ sao?

4. Chương 4: Thách Đấu

Tôi chợt lạnh người, nhìn lên hắn. Ặc, vẻ đẹp của hắn làm tôi ngợp hết sức.

-Nhìn gì tôi nữa? Giờ cô biết tôi là ai rồi chứ? Cô là người đầu tiên dám ngang ngược và chống đối tôi, cô có biết những người như thế thường phải chịu hậu quả gì không?

-Đây... Đây là trường học, không phải ở trong cung điện... Nên.. nên ai cũng như nhau cả thôi..-Tôi chống chế.

-Gi cơ?

-Dù cậu có là ai đi nữa thì khi cậu bước chân vào trường, cậu vẫn chỉ là một học sinh bình thường ngang hàng với những người khác thôi...

Hắn hơi khựng lại, rồi cũng cười đều:

-Nếu như cô nói thì tôi cũng hơn cô một tuổi. Theo như cái bảng tên của cô thì cô lớp 11, nhưng tôi đã lớp 12 rồi.

-!!!

-Thế nào? Vậy thì tôi với cô là “đàn anh” với “đàn em” chứ nhỉ?

Tôi chia ánh mắt hình viên đạn nhìn lên hắn. Hơn kém nhau có một tuổi mà làm như cách cả chục tuổi không bằng. Đúng là tên khó ưa thật mà! Không còn cách nào khác, tôi chống chế:

-Nếu...Nếu đã là... “quân tử” thì phải độ nhau bằng cái đầu!

Tôi thất thiếu bước vào lớp. Đã muộn ba mươi phút, do hắn cả! Tôi lú lú đứng bên ngoài cửa:

-Thưa cô cho em vào lớp ạ!

Tôi đã sẵn sàng chịu mọi hình phạt nhưng thật kì lạ, cả lớp ai nấy đều nhìn tôi như thể tôi vừa đi từ địa ngục lên vậy. Cô Phương cũng thế, mặt cô trông tái đi khi vừa nhìn thấy tôi, giọng cô đều đều nhưng hình như có phần trấn tĩnh gì đó:

-Em vào lớp đi...

Tôi bước về chỗ ngồi, cảm nhận được sự kì lạ từ bầu không khí trong lớp học. Đan ôm cằm lấy tôi:

-Tạ ơn Chúa! Cậu vẫn còn sống!

-Hả?

Đan bình tĩnh lại, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi:

-Cậu không biết cậu vừa nãy cậu đang đối mặt với ai đâu.. Trương Hàn Phong...Thái tử Black đấy! Tên ác quỷ đội lốt thiên thần đấy! Hắn rất ghét con gái và không ai dám đụng đến hắn ta cả!

-Hả?

Mặt tôi tái đi, hắn chưa đến nỗi đáng sợ đến như vậy chứ?

-Hắn lạnh lùng và tàn ác.. -Đan nói đều đều -Cậu đừng đụng vào hắn nữa! Tớ không muốn mất cậu đâu Hàn My! Không phải ai cũng an toàn như cậu đâu... Đây là lần cuối cậu đối mặt với hắn chứ?

-!!!!

—Quay lại 30 phút trước—

-Nếu đã là quân tử thì phải độ nhau bằng cái đầu...

-Là sao?-Hắn nhú mày.

-Là không độ nhau bằng tuổi tác mà độ nhau bằng trí tuệ đấy!-Tôi giải thích.

-À...-Hắn nhếch mép-Cô muốn thách đấu?

-À..ờ, thực ra... cũng không hẳn là...

-Được thôi! Cô muốn đấu gì đây?-Hắn nhún vai vẻ khiêu khích. Sao nhìn mặt hắn đáng ghét thế nhỉ? Thế là trong lúc nguyên rửa xỉ vả hắn, tôi buột miệng:

-Đấu cờ!

-Đấu cờ?-Hắn khẽ nhún mày rồi cười đều-Tốt thôi! Chiều nay, hai giờ, đến khu sân sau phía Tây dãy A. Nhớ lấy!

-CÁI GÌ? -Đan hét lên thật to. Vừa lúc hết tiết một. Đan đứng dậy nắm lấy tay tôi -Đi. Đến xin lỗi còn kịp!

-Này.. Cậu điên à?-Tôi giật tay lại-Tại sao chứ? Tổ đâu phải là người sai mà phải hạ mình xin lỗi hắn? Tổ không đi! Và cũng không ngán!

-Cậu...-Đan cắn môi nhìn tôi bất lực -Hàn My à...

oOo

Trương Hàn Phong_tên tóc bạch kim đó đang ngồi vắt vẻo trên cây cạnh cửa sổ phòng học Hàn My. Hắn đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của cô ấy.

-To gan đấy!-Hắn nhếch mép cười.

...

...

...

Sau giờ học....

-Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!-Hàn My vừa nói vừa ra sức đập vào thân cây. Nó cứ nghĩ thân cây đó là mặt tên kiêu ngạo Black rồi ra sức giở thói côn đồ giận cá chém thớt hành hạ cái cây. Hàn My không biết rằng, Hàn Phong đang nằm ngủ trên chính cái cây đó, chỉ là lá cây che hết con người cậu thôi. Phong khẽ hé mắt nhìn xuống, thấy nó bạo lực như thế với thân cây vừa chửi om sòm:

-Tên cú vọ! Tên vênh váo! Tên kiêu ngạo! Chết đi! Do mi mà ta làm mất sợi dây chuyền rồi! Thấy chưa? Hả hả? Huhu.. Sợi dây chuyền cổ bốn lá mang may mắn mà lại...

Hàn Phong bắt giác cười. Rồi nụ cười đó chợt tắt ngúm khi nghe Hàn My “ca” tiếp:

-Thằng Black chết tiệt! Tên vênh váo! Ta mất sợi dây chuyền là do mi! Đi chết đi! Tên kiêu ngạo!

Mặt Hàn Phong xám lại. Nó cứ dấm đá, hành hạ cái cây, ra sức chửi rủa mà không biết rằng nguy hiểm cận kề.

oOo

Lúc tôi đang hăng chữ nhất thì ...

Vụt!

Hắn đứng trước mặt tôi. Nói đúng hơn là...nhảy từ trên cây xuống. Vẫn vẻ đẹp trai thoát tục mà mị lạnh lùng hóa đá ấy, nhưng mặt hắn trông tối sầm lại đầy đe dọa. Một vầng hào quang đen sì nổi trên đầu hắn.

“Ừc”

Tôi nuốt nước bọt:

-Cậu...ở trên đó...?

Hắn không trả lời, nhìn tôi đầy sát khí.

-Ở đây lâu chưa?-Tôi cố gắng nặn nụ cười.

-(Im lặng)

Lần này thì teo con rồi! Mày ngu quá Hàn My ạ! Hắn bước đến sát tôi. Túm cổ áo tôi xách ngược lên và mặt hắn tối sầm lại. Hắn gầm gọng:

-Chưa thấy gan ai to như cô... Được lắm.. Nhớ trận đấu chiều nay!

Rồi hắn thả tôi ra bỏ đi thẳng.

-Người gì mà...xuất hiện như ma ý...

Hai giờ chiều, dù rất buồn ngủ nhưng tôi vẫn phải lọc cọc đến trường.

-Khu Tây,... Dãy A... -Tôi cầm mẫu giấy vẽ sơ đồ trường đi tìm chỗ hẹn. Lóng ngóng thế nào đâm sầm vào một người. Tôi vội ngẩng đầu lên:

-A... Xin lỗi.. O?

-Hàn My?Em làm gì ở đây?-Shu nhìn tôi. Mái tóc màu hoàng kim chợt xao động dưới lớp nắng mặt trời làm tôi suýt ngất. Cậu ta lúc nào cũng đẹp tỏa nắng thế này sao?

-Tôi có hẹn...-Sặc! Nhìn cái bảng tên mới biết Shu hơn mình lớn hơn tôi một tuổi.

-Ừ...-Shu cười hiền-Bốn giờ...

-Hửm?

-Bốn giờ em đến làm đồ gỗ cùng ta không? Ta đangmuốn làm một mô hình lâu đài, nhưng hơi nhiều chi tiết...

-Cả một mô hình sao?-Mắt tôi sáng lên.

-Ừ... Em giúp ta nhé?

-Vâng!

-Ừ.. Nhớ nhé!-Shu bước đi. Lúc nào cũng nhẹ nhàng như thế, khác hẳn với hắc_tên Trương Hàn Phong chết bầm chết vằm_lúc nào cũng sặc mùi sát khí. Tôi lại lật sơ đồ và đi tiếp.

-Đến rồi!-Tôi nhìn lên, sững sờ. Quá đẹp! Một khu vườn im lặng thanh bình tách biệt hoàn toàn với những khu học ồn ào ngoài kia. Và dù không phải là mùa đông, nhưng tuyết vẫn rơi, chỉ duy ở nơi này. Lần đầu tiên tôi được thấy tuyết, lần đầu tiên tôi được chạm tay vào những bông tuyết tinh khôi đang xoay mình đáp xuống thảm tuyết. Tôi nhẹ bước lên. Cái lạnh tê cả người nhưng dường như tôi bị vẻ đẹp khu vườn này hấp hồn rồi nên không còn cảm giác gì nữa. Tôi cười sung sướng.

-Đừng có ngoác miệng ra cười nữa!

Một giọng nói ngang phè cất lên. Tôi bất giác quay lại. Hắc đứng dựa vào gốc cây, đôi mắt đẹp ấy đắm đắm nhìn vào những bông tuyết đang rơi. Những sợi tóc của hắc khẽ xao động hòa vào màu tuyết tinh khôi. Trông hắc đẹp một cách băng giá, như những bông tuyết này vậy.

-Đầu cờ ở đâu.-Tôi bắt đầu thấy sồn da gà vì lạnh. Nói đúng hơn là cái lạnh ở đây mỗi lúc một tăng thì phải.

-Ở đây.

Hắc chậm rãi nói, bước tới một chiếc bàn nhỏ màu xám tro đơn sơ. Một bộ cờ đã được bày sẵn.

-Đầu lẹ còn về!-Tôi nhanh chóng phóc đến.

Hắc nhếch nụ cười ngạo mạn đẩy quân đen về phía tôi:

-Mời cô đi trước kéo cô thua thì nói do tôi đi hơn cô một nước cờ...

Ồ. Hắc đang khinh thường tôi cơ đấy. Ít gì thì tôi cũng là một tay cờ siêu hạng chứ có phải chơi đâu. Tôi liền nhanh tay chặn bàn cờ lại đẩy ngược về phía hắc cười ẩn ý:

-Không dám! Mời cậu đi trước!

-Tôi không muốn mang tiếng chèn ép con gái.-Hắc nhếch mép, đẩy bàn cờ đen qua.

-Còn tôi thì không muốn bị coi thường là yếu cơ đến thế.

Tôi đẩy trả lại.

Hắn hơi sững lại khi thấy thái độ của tôi nhưng rồi cũng kéo bàn cờ về phía mình, không còn nét ngạo mạn nữa, hắn đang giận cái gì à?

-Nếu cô muốn vậy nhưng trước khi đấu tôi nói giao kèo được chứ?

-Giao... giao kèo gì? Không phải chỉ là đấu đơn giản là độ trí tuệ thôi à?

-Ha ha... Chơi với quỷ mà mà không giao kèo thì còn gì vui?

-Thế..?

-Đấu ba ván. Nếu cô thắng, tôi sẽ làm những gì cô ra lệnh. Nhưng nếu cô thua, cô phải làm theo lệnh của tôi. Trận đấu bắt đầu!

Tôi chưa kịp định thần qua cái giao kèo hắn nói thì hắn đã xuất quân. Được rồi, kinh nghiệm cờ vua của tôi đâu ít. Tấn công hay phòng ngự thì cờ vua tôi đều thành thạo. Các nước đánh của hắn lại vô cùng chắc chắn, mỗi nước đi không hề phạm sai sót. Trận đấu kéo dài đầy căng thẳng. Trên bàn cờ, trắng và đen hỗn loạn. Đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua.

...

...

...

-WIN!!!!!!

Tôi đập tay giữa bàn cờ sau bàn thắng khó khăn của tôi. Mặt hắn chợt tối sầm lại, nhìn chăm chăm vào ván cờ. Chẳng lẽ hắn chưa bao giờ thua ai hay sao mà phải làm mặt nghiêm trọng thế?

-Khá lắm!-Hắn nhìn tôi, mắt ánh lên. Hắn dọn ngay bộ cờ vua trên bàn, và lôi ra một bộ cờ...vây!

-Ván hai nào!-Hắn nháy mắt.

-CỜ VÂY Á?

-Sao? Không phải cô muốn độ tài à? Nếu đã muốn độ cờ thì phải đấu trên mọi hình thức chứ! Ván ba sẽ là cờ tướng!

Tôi...

Không còn manh giáp để che chắn cho trận tiếp theo.

oOo

Cuộc đời là thế. Luôn luôn bất công. Bằng chứng là là “cái ác” đã chiến thắng “cái thiện” tỉ số 2-1. Hắn nhếch mép ngạo mạn nhìn khuôn mặt như bánh đa nhúng nước của tôi:

-Chú em nghĩ sao?

-AAAAAA!!!!!! Nhục quá!!!-Tôi hét to. Quá nhục khi thua một tên vênh váo như hắn. Tôi đứng phắt dậy, tính bỏ đi thì hắn kéo lại:

-Giao kèo!

Đầu tôi vỡ toang. Tôi chợt thấy lạnh người nhìn qua hắn:

-Cậu...

-Làm người hầu cho tôi một tuần!

-CÁI GÌ?

Tôi hét lên. Sao có thể? Người hầu á? Tôi thế này mà phải làm người hầu cho hắn sao?

-Đừng có.. quá đáng!

-Ý kiến nữa tăng lên một tháng!

-Cậu có cần ác với tôi thế không hả?-Tôi gào lên.

-Có.-Hắn nhú mày kề sát mặt tôi-Phải ác thì cô mới ngoan ngoãn. Cô là người đầu tiên phá tan sự tĩnh lặng mỗi ngày của ta đây. Ngang ngược như cô không biết ai chịu nổi nữa.

-Còn tôi chưa bao giờ thấy ai vênh vao tự kiêu như cậu!

-Được lắm!-Hắn “hừ” một tiếng rồi xách ngược cổ áo tôi lên, nhìn chăm chăm vào tôi:

-Cô tới số rồi!

Rồi hắn lôi cổ tôi xềnh xệch không thương tiếc y như lôi một con cún.

-Thả tôi ra! Tên vênh vao chết bầm chết vằm!

-Im đi,... Cô thua rồi..

Hắn móc áo tôi lên cây, ung dung khoanh tay dựa lưng vào gốc cây nhắm hờ mắt.

-Ê....! Thả xuống!

-..

-Ê! Thả xuống!

-...

-TÊN ĐẢN ĐỘN KIA THẢ TA XUỐNG!!!!

Hắn đột nhiên đứng phắt dậy túm chặt lấy tôi kéo mạnh về phía hắn làm tôi bất ngờ nhoài người theo. Mặt tôi đối diện với mặt hắn, rất gần.

-Ê... Cậu..

-Im lặng... Giúp tôi một lần này thôi!

Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì thì một tiếng con gái vang lên:

-Trương Hàn Phong! Cậu đang làm cái gì thế hả?

Một cô gái với mái tóc màu nâu đỏ, đôi mắt pha hồng đẹp một cách quyến rũ bước nhanh đến chỗ tôi , giảng tôi ra:

-Cô ta là ai? ?

-Không liên quan đến cô.-Hắn nhếch mép cười.

-Tôi là hôn thê tương lai của cậu! Là thanh mai chúc mã với...

-Nhưng tôi chưa bao giờ công nhận điều đó!-Hắn nhún vai-Cút đi!

Tôi tính bước đi thì hắn kéo tay tôi giật mạnh lại:

-Tôi không nói cô. Tôi nói cô ta.

-Cậu... a... được lắm!-Mặt cô gái kia đỏ ửng lên và hùng hổ bỏ đi.

Hắn lúc này mới thả tay tôi ra và nói:

-Tôi chỉ mượn cô để giải quyết cô tóc nâu si tình đó thôi. Không phiền chứ?

Tôi chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói vang lên:

-Lấy một cô gái yếu đuối ra để làm lá chắn ình quả không tốt chút nào. -Shu khoanh tay dựa vào gốc cây nhìn chúng tôi.

-Shu, sao cậu qua chỗ tôi?-Hắn nhú mày dút tay vào túi quần vẻ không chào đón.

-Ha ha.. Del, Bạn cậu mà không sang được sao?

Hắn “hừ” một tiếng rồi tính bước đi. Đột nhiên, tôi cảm thấy mặt tôi tái dần, tái dần. Rồi trời đất quay cuồng, tôi không còn biết gì nữa.

oOo

Hàn My ngã khuỵu xuống. Cả người tái đi. Shu vội vàng chạy đến đỡ Hàn My lên:

-Hàn My! Tỉnh lại đi!

Del_Trương Hàn Phong_ nhúu mày, cố che đi sự ngạc nhiên:

-Cô ta bị sao thế?

-Ngất. Chắc là vì quá lạnh.-Shu sờ vào bàn tay lạnh cóng của Hàn My.

-Trời ạ..- Del định cúi xuống Hàn My thì nhanh như cắt, Shu bế xốc Hàn My lên chạy ra ngoài.

Del nhìn theo rồi trở lại bàn cờ hồi nãy. Cậu nhón tay lấy một quân cờ đen rồi nhếch mép cười: “nhường?”

5. Chương 5: Shu, Rốt Cuộc Cậu Là Ai?

Tôi lơ mơ tỉnh lại. Trước mắt tôi là một khu vườn ngập tràn ánh nắng phủ đầy hoa và cây xanh. Những khoảng hoa rộng lớn tạo nên một bức tranh đầy màu sắc, như một tấm lưới thêu dệt đủ màu. Ở giữa khu sân đó là một đài phun nước.

-Oà..-Tôi ngẩn ngơ nhìn những khóm hồng được trồng men theo con đường nhỏ lát đầy đá. Tôi có phải đang ở thiên đường không đây? Tôi dè dặt mắt và cửa mình ngồi dậy thì phát hiện ra có một người đang ngồi cạnh tôi. Tôi nhìn lên. Thịch!

Shu ngồi khoanh tay dựa vào thành ghế. Những sợi tóc vàng chột xao động lướt nhẹ lên khuôn mặt đẹp một cách hoàn mỹ đến thoát tục. Đôi mày thanh tú khép hờ như đang ngủ. Làn môi mỏng như mỉm cười. Nhìn Shu như thế này, chột thấy thật bình yên.

-Em ngấm đủ chưa?-Shu từ từ mở mắt, nhìn qua tôi mỉm cười dịu dàng. Tôi giật mình tung cái chăn mỏng trên người ra.

-Đâu... Đâu có đâu.. Cơ mà tại sao...

-À...-Shu chột lên tiếng, cười nhẹ nhàng-Em bị ngất...

-Ngất ư?

-Do lạnh quá ấy mà..-Rồi ánh mắt Shu chột ánh lên một tia nhìn kì lạ-Em quen Del sao?

-Một chút... -Tôi trả lời.

-Em với cậu ta cá cược à?

-Không.. Thực ra chỉ là độ cờ thôi...

-À...-Shu nhúu mày rồi lại nhìn tôi dịu dàng-Em bớt lạnh chưa?

Tôi gật đầu lia lịa.

-Tốt! Ta đi thôi!-Shu đứng dậy kéo tôi lên.

- Đi đâu ạ?

-Làm gì! -Shu nháy mắt.

-À...

Nói rồi Shu đột nhiên bế xốc tôi lên.

-Ồ... Anh làm gì thế?-Tôi lung túng nhìn Shu.

-Em không được khỏe, mới tỉnh dậy mà. Để yên ta giúp em!-Shu cười nhìn tôi. Khi nhìn nụ cười ấy, tôi lại ngộp và chẳng nói nổi điều gì.

Tôi và Shu cùng làm chung với nhau. Tôi cẩn thận vẽ trên từng thanh gỗ, ngắm nghía. Shu lại thiết kế và cẩn thận gọt đẽo. Một buổi chiều kết thúc, tôi chuẩn bị quay về thì Shu nắm tay tôi lại. Tay Shu siết chặt tay tôi nhưng Shu không nói gì cả. Chỉ im lặng mỉm cười nhìn tôi. Đôi mắt Shu ánh lên một cảm xúc gì đó như muốn tôi hiểu. Rồi Shu kết thúc chuỗi im lặng đó bằng giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng:

-Tạm biệt em... Có lẽ từ bây giờ... Em sẽ không còn gặp một học viên bình thường thích đẽo gỗ này nữa đâu.. Nhưng em biết không? Tôi sẽ không bao giờ để em quên tôi... Rồi tôi sẽ gặp em nhưng dưới một con người khác....

Lời nói của Shu nghe thật dịu dàng và kì lạ. Đôi mắt xanh ánh vàng hoàng kim chứa nhiều cảm xúc. Tôi không tài nào hiểu được ánh mắt ấy. Shu thả nhẹ tay tôi ra và đưa cho tôi một chậu cây hoa ly gỗ nhỏ_ thứ mà lần đầu tiên tôi cầm lên ngắm nghía, trầm trồ khi lần đầu gặp Shu.

-Tặng em..-Shu mỉm cười.

Tôi cúi đầu chào Shu rồi bước về. Đến khi ra đến đường, tôi mới phát hiện ra mình quên mũ ở đó bèn chạy lại vào rừng đến nhà Shu. Nhưng căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ đó đã biến mất. Tôi nhìn trơ trơ giữa khoảng đất trống lớn trước mắt tôi.

Shu, rốt cuộc anh là ai?

-Hắt xì!-Tôi chợt cảm thấy rung mình vì lạnh và bóng tối ở đây. Ở đây tối nhanh kinh khủng. Bước đi trên đường, tôi mãi nghĩ về ngôi nhà gỗ đó, và cả Shu nữa. Rõ ràng, Shu không phải là một vam bình thường.

-Đi chơi vui nhỉ?-Một giọng nói ngang phè cất lên. Tôi bất giác giật mình. Del khoanh tay dựa vào tường, mái tóc bạch kim khẽ xao động, đôi mắt sắc tím lạnh lùng cùng hàng mi dài rung rung nhìn về nơi xa xăm nào đó. Tôi không trả lời, mà tôi cũng không muốn dây dưa gì với hắn. Đừng có ám tôi nữa được không? Tôi bước đi tiếp vớ như không thấy hắn. Nhưng tôi không đi được nữa khi hắn nắm lấy bàn tay tôi giật mạnh lại về phía hắn. Tôi nhìn hắn đầy khó hiểu.

-Chẳng lẽ tôi không là gì trong mắt cô hết à? Lần đầu tiên có cô gái dám coi thường tôi như thế! Cô muốn chết đúng không?

-Đơn giản vì tôi ghét anh. Hiểu không? -Tôi gần như gào lên.

-Sao ghét được? Cô gái nào biết được tôi chú ý đến cô ta là cô ta sẽ tìm mọi cách để bám lấy tôi, mừng như điên!

-Bởi vì tôi không giống họ! Không hám trai không tham quyền lực! Hiểu chưa hả?

Tôi bỏ đi. Cậu ta lại kéo mạnh lại:

-Tốt thôi. Bấy ngày làm người hầu đâu!

Mặt tôi nóng lên, máu dồn lên đến não. Khói xì ra từ hai tai tôi. Nhưng rồi tôi cũng cố nặn ra một nụ cười giả tạo ủa quen, thân thiện nhất có thể nhìn hắn:

-Được rồi Del, tối rồi.. Anh phải cho tôi về đã chứ? Chủ nhân vui lòng đợi đến sang mai nhé!

Del nhếch mép:

-Nhà cô ư?

Tôi chỉ vào ngôi nhà có cây tầm ma quấn quanh tường rào:

-Nhà tôi đó!

Del nắm lấy tay tôi kéo mạnh, đi nhanh về phía ngôi nhà. Hắn đang làm cái gì thế?

Pính poong...!

Tiếng chuông cửa vang lên và bà Kim chạy ra.

-Anh đang làm cái quái gì thế hả?-Tôi gào lên.

-Vào nhà cô chơi.-Del thần nhiên.

-Cái...

Bà Kim ra mở cổng. Thấy Del, mặt bà ấy trắng bệch ra:

-Thái... Thái tử Black...

Del không buồn để ý. Cậu ta nắm lấy tay tôi lôi thẳng vào nhà. Đâu ra tên bắt lịch sự như thế này chứ? Del ngồi xuống ghế làm tôi loạng choạng suýt rơi xuống đất do hấn vẫn không chịu buông tay tôi ra. Tôi nhìn hấn đầy uất ức.

-Đừng nhìn tôi như thế... Tôi không thích..-Del nhú mày.

-Sao anh lại ác với tôi như thế chứ? Tôi có quen biết gì anh đâu!-Tôi quát.

-Quen rồi đấy!-Hấn thần nhiên. Đôi mày thanh tú hấn nhắm lại, hàng mi rung rung hút hồn-Do cô thôi.

-Do tôi?

-Cô là người đầu tiên dám coi thường tôi. Người đầu tiên dám to tiếng hỗn láo với tôi. Người đầu tiên dám thách thức tôi. Và cũng là người đầu tiên đánh thắng tôi ván cờ.

Tôi ngờ ra, tôi ăn phải cái gì mà phạm nhiều cái “đầu tiên” của hấn thế? Tôi là người đầu tiên đánh thắng hấn ván cờ ư? Thảo nào trông mặt hấn lúc đó tối sầm lại.

-Cuối cùng cậu cũng thắng tôi còn gì?-Tôi gào lên.

-À..-Hấn hé mắt nhìn tôi-Nhưng đối với tôi, tôi đã thua..

Tên này dung là cái “tôi” cao ngất trời mà! Thua một ván thôi có sao đâu? Tôi thua hấn hai ván rồi còn gì?

Bà Kim trùm chiếc áo choàng , cầm cây đèn nhìn tôi:

-Hàn My... Con ở nhà nhé.. Ta ra ngoài một chút...

-Ờ?

Bà Kim vội vàng chạy đi. Tôi đứng dậy.

-Đi đâu?-Del lạnh lùng hỏi.

-Tôi đói! Tôi đi ăn!-Tôi trả lời với ngữ điệu chua nhất có thể.

Del vẫn nhắm nghiền mắt lại rồi chợt đứng dậy như vừa suy nghĩ xong việc gì đó.

-Ta đi cùng...

-Cái...?

ôÔô

Tôi và hấn lang thang trên đường. Thấy có một quán mì, tôi bèn kéo hấn vào. Một ngôi nhà đơn sơ nhưng khá ấm áp. Họ đưa ra hai tô mì nóng hổi ngon mắt. Tôi hồ hởi sắp ăn mì thì nhìn qua Del. Hấn cứ giương to con mắt nhìn tôi.

-Nhìn gì mà nhìn? Ăn đi!-Tôi chau mày -Nếu định chê thì xin lỗi, tôi chỉ đủ tiền để đãi anh món này thôi.

Del cầm đôi đũa lên nhưng rồi lại giương mắt nhìn tôi. Đúng là tên điên! Ăn mất ngon! Tôi thô bạo giật tô mì từ hấn qua. Múc lên một thìa rồi nhanh tay tống vào miệng hấn.

-Được chưa! Ăn đi!

Rồi tôi đẩy trả tô mì cho hấn. Bắt đầu xử tô mì của mình. Hấn hơi sững lại nhìn tôi.

-Gì nữa?-Tôi lườm.

Del không nói gì. Chỉ cười:

-Ngon thật...Lần đầu tiên tôi ăn đó...

Tôi cũng là lần đầu tiên thấy hấn cười hiền hòa thế, bình thường toàn thấy hấn cười đều không à.

-Một lúc sau—

Tôi “đuối đuối” nhìn hấn khi hấn đang xử tô thứ 5. Bụng không đầy à? Ngại quá đi mất!

-Cái vị lạ ghê!-Del nói-Cho thêm tô nữa.

Cái ví của tôi lần này tiêu rồi! Del chợt đứng dậy đi uống nước, đúng lúc ấy người ta đưa tô thứ 6 ra. Cầm phần tốt độ, tôi tức giận giựt lấy chai tương ớt xịt toe vào tô mì của hấn. Ớt tươi thì lấy thìa nghiền nát thả vào tô. Cho mày chết!!!

Del tươi tỉnh bước ra. Ngồi xuống. Vừa ăn thì mặt hấn chuyển màu liên tục. Từ tím sang đỏ, từ đỏ sang xanh.

Ha ha ha... Hấn đang CAY! Tôi bèn vờ như không biết gì, nói với hấn:

-Khi tôi thấy cay, tôi thường ăn nhiều với tốc độ nhanh, vì như thế, tôi sẽ hết cay!

Del nghe thế liền ăn thật nhanh. Đúng là càng ăn thì hết cay nhưng khi mà ngừng ăn thì...xé lưỡi! Ha ha ha.. Quả nhiên, mặt hấn đỏ như than cháy. Del nhìn tôi như một núi lửa sắp phun trào. Nhưng hấn không hề kêu một tiếng, vì quá cay nên không thể mở miệng nổi đây mà! Tôi phá lên cười sằng sặc. Trả tiền xong tôi tiếp tục ngồi ngắm dung nhan của hấn cười sặc sụa. Del đứng phắt dậy lôi tôi ra khỏi quán. Nhìn khuôn mặt đầy sát khí của Del tôi mới thấy mình ngu. Kì này teo con rồi...

-Cô...-Hấn gằn giọng-Dám..bày...trò...à..Ax ax...!!!!

Nhìn khuôn mặt trẻ con của hấn tôi buồn cười kinh khủng.

-Ok... Được rồi...-Tôi nghĩ ra một -Tôi có cách để anh hết cay!

-?

Tôi cười gian tà chỉ tay về phía cây xoài trong ngôi nhà kia. Dây leo phủ gần hết ngôi nhà với những ánh đèn leo lét đáng sợ.

-Ý cô là sao?

-Anh ngốc quá!

Tôi kéo đầu Del về phía tôi rồi “nhẹ nhàng” nói âm mưu của tôi cho hấn.

Vâng...

Chúng tôi...

...

...

-ĂN TRỘM!!!!!!!!!!

Tôi và hấn chạy tóe khói với những trái xoài đầy túi. Do con chó quái quỷ ấy cả. May sao mà tôi leo hàng rào ra kịp. Tôi chợt nhớ đến lúc ở thế giới con người khi đi ăn trộm xoài với lũ bạn của tôi, lòng rộn lên một cảm xúc khó tả. Chạy khá xa, tôi và Del mới dừng lại thở hổn hển. Rồi chúng tôi nhìn nhau cười phá lên.

-Muộn quá rồi! Tôi phải về đây!

Tôi nhìn chiếc đồng hồ và quay gót ra về. Rồi sực nhớ ra một chuyện, tôi quay mặt lại cười toe và nhanh chân chạy về:

-Chúc anh hết cay!

oOo

Del nhìn Hàn My, chợt bật cười. Có lẽ Hàn My chưa bao giờ biết rằng, lần đầu tiên Del_Tên ác quỷ Black bật cười tự nhiên đến như thế. Cô gái này quả kì lạ. Chưa bao giờ có ai dám giỡn với ác quỷ như thế. Đường đường là Thái tử mà bị cô nhóc kia xả ốit chọc ghẹo, rồi còn bị lôi đi ăn trộm xoài nữa. Gan cô gái này đúng là không hề nhỏ mà. Del bật cười và quay về, hòa vào bóng tối.

—000—

Đang ngồi trong lớp nhìn ra ngoài cửa sổ thì một tràng hú hét vang lên dội thùm thụp vào tai tôi nghe từng tiếng oang oang đáng sợ. “AAAAAAAAAAAAA!!!”. Không thể chịu nổi mà! Tôi bịt chặt hai tai, đầu gục xuống bàn. Tôi đang rất buồn ngủ đây. Tên điên hôm qua vì hấn mà hơn 11 giờ tôi mới được vác xác đi ngủ, giờ phải ngủ bù thôi. Tiếng hét ấy cứ vang to dần dần rồi đột nhiên im bật. “May phước là đã nín” Tôi lằm bằm chẳng buồn ngẩng đầu lên. Chỉ thoáng thấy Linh Đan chọc chọc vào tay tôi. Giọng run run:

-Hàn...My...

-Gi?-Tôi vẫn tiếp tục chung thủy với giấc ngủ của mình.

-Trương...Hàn...Phong...

-Hả?-Tôi giật mình khi nghe đến cái tên đáng sợ đó. Chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn thì cổ tay tôi đã bị giật mạnh và tôi bị kéo ra khỏi bàn đi nhanh về phía trước một cách thô bạo nhất có thể. Tôi chưa kịp hoàn hồn thì hấn đã quay phắt lại nói to:

-Thấy mọi người hò hét như thế mà không thèm nhìn lên xem ai là nguyên nhân à?

Hơ hơ, liên quan đến tôi quá nhỉ? Tôi đang buồn ngủ nên cũng trả lời qua loa:

-Thì kệ chúng chứ liên quan đến tôi quái gì?

Rồi tôi nhìn hấn:

-Thế có việc gì thế?

-Không có việc gì cả.-Hấn nhún vai.

-Anh có bị làm sao không đấy? Lôi tôi xềnh xệch như lôi con cún ra đây rồi phán câu tỉnh như thế à?-Tôi tức bật máu.

-Ồ, tôi thích thế.-Rồi hấn thả tay tôi ra, xỏ tay vào túi quần bỏ đi mất.

-Tên bệnh hoạn! Hấn sáng nay uống nhầm thuốc à?-Tôi rửa thềm trong bụng tức anh ách, phá cả giấc ngủ vàng ngọc của bốn cô nương.

Tôi đang định quay lưng bước vào lớp thì một cô gái xuất hiện trước mặt tôi. Mái tóc bạch kim ngắn ngang vai lạnh lùng, đôi mắt nâu pha chút sắc tím. Quá đẹp. Cô ấy nhìn tôi:

-Cô là Dương Hàn My?

-Đúng...Là... Là tôi...

-Tôi là Thy Thy. Nữ tước dòng King. -Cô gái nói, gương mặt không biểu lộ cảm xúc, rất lạnh lùng, như tên nào đó.- Tối nay 7 giờ, chúng tôi cần cô đến điện của Chúa Tể Hắc Ám. Cô nghe rõ chứ? Khi bước vào đó, hãy đưa lá thư này cho người lính, họ sẽ cho cô vào.

Thy Thy đưa cho tôi một lá thư với những hoa văn vô cùng sang trọng, là lệnh triệu tập của Chúa Tể Hắc Ám.

-Hi vọng cô không đến trễ.-Cô ấy nhìn tôi và bỏ đi.

Đúng là một cô gái quyến rũ đẹp một cách sắt đá. Tôi cầm khư khư lá thư trong tay, lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng lo lắng.

Bây giờ, khó khăn lắm tôi mới tìm ra đường dẫn đến Điện của Chúa Tể Hắc Ám. Lòng ngực tôi gần như vắng ra khi chân tôi bước vào thềm của Cung Điện. Một tên lính chặn ngang người tôi:

-Cô đi đâu?

-Tôi...-Tôi đưa lá thư cho người lính. Người lính nhận lấy và cho tôi vào trong. Phải nói sao nhỉ? Khi tôi bước vào cũng là lúc tôi gặp thực sự. Quá đẹp, quá lộng lẫy. Đẹp hơn những gì tôi thấy trong các bộ phim khoa học viễn tưởng. Tôi cảm thấy sợ, sợ thật sự. Một cô gái xuất hiện đằng sau tôi, mái tóc nâu bồng bềnh cùng đôi mắt sắc sảo. Sao ở đây ai cũng đẹp quá vậy? Cô gái ấy trông thật lạnh lùng và đầy quyền uy. Cô ấy nhìn sang tôi và chợt mỉm cười, nụ cười chào đón thân thiện. Những người xung quanh chợt giật mình khi nhìn vào cô ấy và nói to:

- Chào Đế vương Dark!

Cái gì? Đế vương sao? Sao có thể? Tôi nhìn lên cô ấy. Vẫn với sắc thái cương nghị, cô ấy nhìn xung quanh mỉm cười thay cho lời chào. Rồi cô ấy chợt cất cao giọng của mình, nói to:

-Chào Đế vương Evil...

Một bóng người con trai bước ra với vẻ đầy uy lực, những người xung quanh lại thêm một lần nữa nghiêng mình kính cẩn:

-Chào Đế vương Evil...

-Hàn Linh, cô có cần phải khách sáo thế không?

Vị Đế vương quay người nhìn cô ấy rồi mỉm cười bước lại gần. Tôi gần như chết sững. Vị Đế vương trước mặt tôi...là Shu sao???

6. Chương 6: Bị Thương

Tôi chết sững. Và hình như Shu cũng bất ngờ trước sự có mặt của tôi. Ánh mắt Shu đầy sự ngạc nhiên, trong giây phút đó, thời gian như dừng lại, tôi cảm thấy sợ. Shu chợt hỏi:

-Hàn My, sao em lại....

-Chào...Chào Đế vương Evil và Dark ạ!-Tôi vội vàng cúi xuống, người tôi gần như run lên. Shu, à không, Triệu Tử Dương, là đế vương sao? Thế mà tôi cứ nghĩ đó là một học viên bình thường đam mê làm gỗ. Tôi đã vô tình mạo phạm rồi. Hàn Linh mỉm cười nhìn tôi. Cô ấy còn trẻ như thế mà đã là Đế vương rồi sao? Cả Shu nữa, họ mới xấp xỉ độ tuổi như tôi mà.

-Hàn My, em...-Shu định nói gì đó nhưng tôi đã nhanh chóng cắt ngang:

-Xin lỗi Ngài, tôi không biết Ngài là Đế vương, nên...

-Hàn My, em nói gì vậy?

-Tôi...Tôi xin lỗi!-Tôi lúc đó dường như quá hoảng sợ nên không còn biết gì nữa, đầu óc trống trơn, mọi giác quan gần như tê liệt.

-Hàn My, em bình tĩnh cho tôi xem!-Shu nắm chặt tay tôi đưa lên trước mặt tôi. Tôi lúc đó, không biết gì cả. Tôi cứ đứng ngây người như thế.

-Bắt nạt con gái là không tốt đâu nhé.-Hàn Linh đẩy Shu ra, rồi quay lại mỉm cười nhìn tôi:

-Em đừng sợ.

-Vâng...

Hàn Linh quả thực đằng sau vẻ lạnh lùng ấy là một cô gái rất tốt. Hàn Linh đẩy tôi ra sau lưng cô ấy rồi khoanh tay nhìn vào Shu. Shu thở dài đỡ trán:

-Tôi có bắt nạt ai đâu... Chỉ là... Mà Hàn Linh, tôi đâu phải giống như cô thích đi bắt nạt người khác!

-Cái gì? Tôi giống người hay đi bắt nạt người khác lắm à?-Hàn Linh phất người dậy.

-Không giống sao?Ngày trước ai vác quân đến phá tan khu vườn hoa ở Điện của tôi nhỉ?

-Do ai đập chết mầm cây mới nhú của tôi?

Tôi ngơ ngác nhìn Shu và Hàn Linh. Hai vị đế vương đầy quyền lực không ngờ trông giống trẻ con như thế. Hai người này nhìn nhau nảy lửa. Hàn Linh bất ngờ túm vạt tóc Shu lôi ra ngoài. Shu chỉ kịp kêu lên một tiếng và bị kéo ra. Hàn Linh mạnh mẽ thật! Nhưng, Shu vẫn quay lại nhìn tôi. Cái nhìn như ngạc nhiên, tức giận, cái nhìn như mang cả hối lỗi lẫn giận hờn.

Tôi thở dài, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy? Thì ra người mà bấy lâu nay tôi làm đồ gỗ cùng lại là vị Đế vương quyền uy. Trời ơi, tôi mạo phạm người rồi.

-Sao cô lại ở đây?-Một giọng nói ngang phè phè chọt lên tiếng. Tôi bất ngờ ngẩng đầu lên.

-Del... À không, Trương Hàn Phong?

-Nhìn cô sao như người mất hồn thế?-Hắn chọt kề sát mặt tôi nhìn.

-Không... Mất...Mất hồn thế nào được chứ... -Tôi giật mình lúng túng đẩy hắn ra.

-Sao cô lại ở đây?-Del nhìn tôi cau mày.

-Tôi..Tôi cũng chẳng biết, có lệnh triệu đến thì tôi đến thôi...-Tôi trả lời.

-Triệu đến ư?-Del nhú mày.

-Dương Hàn My..-Thy Thy bước đến. Vẫn với vẻ lạnh lùng đẹp mê hồn, Thy Thy cúi chào Del rồi nhìn sang tôi-Mời cô đi theo tôi...

Tôi lúng túng gật đầu và chạy theo Thy Thy. Chúng tôi đi sâu vào bên trong cung điện. Thật sang trọng và đẹp mắt.

-AAAAAAA!!!!!! Đau quá biết không hả?-Shu nhăn nhó nhìn Hàn Linh. Chỉ trong một thời gian ngắn, Hàn Linh đã giúp cho đầu của Shu mọc lên những cục u đẹp mắt.

-Thế là còn nhẹ nhàng đấy, chú có tin là tối nay khi về tận nhà chú sẽ thấy Điện của chú tan hoang từ trong ra ngoài không?

-Bạn bè với nhau sao ác thế?-Shu xoa xoa đầu đứng lên. Hàn Linh dựa vào tường. Shu chọt hỏi:

-Cô gái lúc nãy, vào đây có việc gì, cô có biết không?

-À-Hàn Linh nghiêng đầu-Con gái của lão Bá tước King ngày trước ấy mà. Lão già trung thành.

-Ai? Cô ấy sao?

-Ờ... Chắc giờ bộ máy quốc có thêm một người nữa rồi, phải là Bá tước tiểu thư chứ nhỉ?

Hàn Linh mỉm cười, bước vào trong.

Chúa Tể Hắc Ám bước ra, đó là một ông hoàng đầy quyền lực và quý phái. Mọi người cúi rạp mình chào ông. Ông ta mỉm cười thay cho lời chào và khẽ khàng nói:

-Ngày trước, Bá tước King,Dương Nhật Minh đã có công rất lớn trong việc xây dựng Quốc của chúng ta. Mọi người còn nhớ không?

Vừa nghe nhắc đến cái tên đó, những nam tước và công tước khác chọt giật mình, không khí nặng nề và trầm xuống một cách bất bình thường.

-Và hôm nay, ta đã đưa con gái của Ngài về đây, đó là Dương Hàn My.

Hàn My bước ra. Chúa Tể Hắc Ám nắm lấy tay Hàn My đưa lên cao và tuyên bố:

-Vì vậy, ta, Chúa Tể Hắc Ám, sắc phong cho Hàn My quản chức Bá tước tiểu thư ngụ tại dòng King. Từ nay, bộ máy Quốc chúng ta sẽ có thêm một người mới.

Tiếng vỗ tay vang lên. Vị Đế Vương King bước đến, chìa bàn tay ra trước mặt Hàn My và mỉm cười:

-Ta là Triệu Tường Anh. Chào mừng em, Bá tước tiểu thư.

Tôi bước ra khỏi Điện. Tại tôi như ư đi, tôi không hiểu, không hiểu gì cả? Cha tôi ngày trước là Bá tước nơi này sao? Đầu tôi gần như ong lên. Bỗng một chiếc xe ngựa dừng lại ở trước mặt tôi. Shu lộ mặt ra và cười tươi như bình thường:

-Hàn My!

Tôi nuốt nước bọt, lúng túng cúi chào:

-Chào... Chào Đế vương Evil..

-Ai chà.. Có cần khách sáo thế không?-Shu bước xuống xe bước đến gần tôi.

-Dừng... Xin Đế vương dừng lại gần đây...!!!-Tôi giật mình lùi người ra sau.

Shu nhìn tôi đầy sự kinh ngạc. Shu bước nhanh hơn về phía tôi:

-Hàn My à, em bình tĩnh...

-Đế vương!-Tôi thụt ra sau tránh xa khỏi Shu.

-Hàn My, em... -Shu bước nhanh hơn.

-Xin Đế vương...!!!-Tôi càng lùi ra sau cho đến khi tôi đụng vào thành tường.

Shu bước đến sát tôi, còn tôi không lùi được nữa. Đằng sau tôi là bức tường vững chắc.

-Hàn My à...

Tôi nhắm tịt mắt lại. Đó là Đế vương, là Đế vương đấy! Shu nắm chặt lấy hai bàn tay tôi ép chặt vào tường:

-Hàn My, nhìn tôi đi... Sao em lại thế? Tôi đáng sợ lắm sao?

-Ngài... Ngài là Đế...vương!-Tôi run run nhìn vào gương mặt đầy ngạc nhiên của Shu.

-Em..

-Đế vương Evil... -Một giọng nói ngang phè cất lên. Chúng tôi lập tức nhìn sang. Del dứt hai tay vào túi quần đưa ánh mắt vô hồn ấy nhìn chúng tôi.-Đế vương làm gì thế?

Del bước đến giật mạnh tay tôi lôi ra.

Shu không nói gì cả. Tôi chưa kịp bình tĩnh hết thì Shu bế xốc tôi lên và đi nhanh về chiếc xe ngựa, tổng tôi vào trong đó và đi. Tôi nhìn về phía Del muốn cầu cứu nhưng Del chỉ nhún vai và vẫy tay chào. Tôi bèn lên nhìn lên, gương mặt Shu giờ chìm vào bóng tối. Trông Shu không còn nét dịu dàng như thiên thần mọi ngày nữa, mà là một gương mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Tôi bất giác run lên. Người ngồi bên tôi là Đế vương, là đế vương đứng đầu của một dòng mạnh nhất nhì quốc. Shu chắc chắn cũng không dịu dàng được, vì chính Shu là người lãnh đạo dòng tộc hiếu chiến đó cơ mà.

-Xin lỗi em...

Tôi bất ngờ ngẩng đầu nhìn lên. Shu vẫn nhắm mắt chìm trong bóng tối. Hàng mi Shu chợt rung rung.

-Đáng lẽ tôi phải nói ngay từ đầu cho em biết thì bây giờ em đã không hoảng sợ như vậy...-Shu nói giọng trầm trầm -Nhưng dù tôi có là Đế vương thì tôi với em vẫn là bạn bè mà, chẳng lẽ không được sao?

Tôi im lặng không nói gì cả.

-Dừng lại ở đây đi.-Shu chợt nói. Chiếc xe ngựa dừng lại. Chúng tôi bước xuống xe. Một con phố cổ điển vô cùng kì bí. Shu nhìn tôi rồi bước đi về phía trước, còn tôi lững thững theo sau. Không khí gần như chùng xuống.

-Sao hôm nay đẹp quá!-Tôi kêu lên. Shu cũng bất giác nhìn lên bầu trời và im lặng.

-Ngày đó, lúc còn nhỏ, tôi luôn ước mình có thể là một vì tinh tú trên bầu trời kia...-Shu chợt nói, giọng buồn buồn-Nhưng cha tôi lại nói rằng, suy nghĩ hèn nhát đó không xứng với dòng tộc Evil. “Mày không hiểu sao? Mày mãi mãi không bao giờ với đến được bầu trời! Thay vì ngồi đó mơ mộng thì mày hãy đi tập luyện đi!”.

Tôi nhìn Shu. Cuộc sống hoàng gia đâu phải ai cũng sung sướng. Như Shu. Suy nghĩ ngây thơ của trẻ con đã bị chèn bẹp ngày đó. Chắc Shu buồn lắm. Tôi cười tươi nhìn Shu:

-Có thể anh không với đến được bầu trời kia nhưng anh có thể là một vì tinh tú, vì tinh tú trong lòng những người yêu quý anh đấy. Tôi nói có đúng không?

Shu nhìn tôi, hình như trông Shu hơi sững lại. Rồi Shu nhẹ nhàng mỉm cười:

-Vậy trong những người đó, có em không?

Tôi nhìn lên Shu, lắc đầu:

-Không hiểu!

Shu bật cười, rồi nói:

-Bây giờ em đã hết sợ tôi rồi đấy..

Tôi giật mình. Shu bước đến véo má tôi:

-Cứ nói chuyện bình thường là được mà. Để vương thì sao? Tôi vẫn là tôi thôi, em làm như tôi biến thành con quỷ ấy.

Tôi chẳng nói gì nhưng cứ nuốt nước bọt nhìn Shu.

-Được rồi, em vẫn sợ chứ gì?-Shu vuốt mặt đầy vẻ bất mãn-Vậy tôi ra lệnh cho em từ nay không được sợ nữa, phải làm bạn như ngày thường với tôi, rõ chưa?

Tôi nhìn lên Shu, rồi bật cười. Shu hài hước đấy chứ?

-Rõ chưa hả?-Shu cũng cười sáng sủa nhìn tôi.

-Ha ha ha... Anh trẻ con thật!

-Không trẻ con sao em chịu nói chuyện bình thường với tôi.

-Tối rồi, tôi phải về đây!-Tôi cúi đầu chào Shu.

-Để tôi đưa em về!

-Không! Không được!-Tôi xua xua tay từ chối rồi co cẳng chạy về. Dù gì thì tôi cũng không dám tự nhiên với Shu như ngày trước nữa rồi.

Tôi bước đi tà tà. Buổi tối ở đây thật tuyệt, và cả... sợ ma nữa. Người tôi đang sợ dựng hết cả tóc gáy đây. Soạt!

Một tiếng động vang lên làm tôi giật bắn mình. Người tôi run lên. Cái.. Cái gì thế? Ma... Ma sao? Không, không phải. Có tiếng người. Tôi lo lắng, lần từng bước vào rừng cây bên đường. Người tôi mềm nhũn ra khi thấy Del nằm sóng soài dưới đất.

-Del...Del?

Tôi sợ hãi bước đến, chạm nhẹ vào người Del.

-Đừng chạm vào người tôi!-Del gào lên làm tôi giật mình. Cánh tay của hắn bị thương máu túa ra. À không, phải nói là cả người mới đúng.

-Nhưng... Nhưng anh bị thương rồi...

-Kệ tôi, cô đi đi!

-Nhưng...

-Đi nhanh!

Vừa dứt lời, Del đã vùng mạnh tay về phía tôi. Tôi nhắm tịt mắt lại nhưng không thấy gì cả. Chỉ thấy một tiếng “xèo xèo” đằng sau lưng. Tôi quay đầu lại. Là...bóng ma lang thang đang chảy thành một chất lỏng đặc quánh. Của Evil? Mặt tôi tái đi, không nói nổi lời nào vì quá sợ.

-Tôi đã bảo là cô đi đi!-Del hét lên. Cả người Del nằm quằn dưới đất. Máu chảy nhiều quá.

-Nhưng mà...-Tôi hoảng sợ nhìn Del.

-Cô không nghe sao?

-Không! Tôi không bỏ anh lại đâu,anh đang bị thương!

-Nghe đây..-Del nghiêng răng-Chuyện này là chuyện quá bình thường với tôi rồi, nên cô đừng điên nữa, được không?

Tôi mím môi và đỡ Del lên. Del rít lên một tiếng đau đớn. Không ổn, không ổn rồi. Vừa cử động nhẹ một chút mà máu đã tứa rồi. Tôi bối rối chẳng biết làm gì, liền xé dưới lai áo tôi một dải vải dài. Vết thương ở hông là nặng nhất. Tôi run run. Phải chi có cây thuốc, có cây thuốc ở đây thì tốt biết mấy. Tôi khẽ chạm tay xuống đất, cây chột mọc lên làm tôi giật mình. Đúng rồi, tôi là hệ mộc mà nhỉ? Tôi vặt hết lá rồi bỏ vào miệng nhai.

-Đi đi, tôi không cần ai giúp cả!

-Đồ điên, cứ thế rồi từ từ mà chết nhá?-Tôi gằn giọng nhìn hấn. Đúng là sắp chết rồi mà vẫn còn kiêu! Tôi đập vào chỗ bị thương của hấn. Hấn khẽ giật mình đau đớn.

-Cố chịu đi cố chịu đi... Tôi không thể để anh chết được! Đó là cái tội huống hồ có một đọt ở thế giới bên kia tôi toàn đến Chùa ăn chay!-Tôi toát mồ hôi nhìn hấn. Rồi quẩn băng lại.

Hấn khẽ cự mình. Gục đầu lên vai tôi.

-Hỏi thật...cô...rất cuộc là...thể loại...gì...thế?

-Anh Im đi! Tôi đang giúp anh mà anh nói thế à?-Tôi đỡ Del lên. Anh ta trông đuối thật.

Dùng hết sức mình, tôi quàng tay Del qua vai mình rồi đứng lên kéo Del ra ngoài.

-Cô...cũng...khỏe...đầy...chứ..-Del thở hổn hển nói.

-Khỏe nổi gì?Anh nặng thế không biết? Mà anh đừng lảm nhảm nữa! Mệt quá đi...-Tôi cau có bước nặng nề.-Mà ai dám đánh anh tã tơi như thế này thế?

-Ông già...Evil... Đúng là...-Del nói rời rạc. Nhưng cũng đủ cho tôi hiểu. Hóa ra Black và Evil đến giờ vẫn thâm thù nhau.-Nhà anh ở đâu hả?

-Phố Bất Tử... Nhà số 151...-Del nói mơ hồ, anh ta sắp lịm luôn rồi.

Tôi không thở ra hơi, vác xác hấn đến nhà, tôi hỏi:

-Nhà anh có quần gia, người hầu không hả?

-Tôi...đuổi...hết...lâu ...rồi....

-Anh đùa à?-Tôi hét lên. Đúng là tên bệnh hoạn mà. Bước vào nhà hấn lạnh như băng. Tôi bắt giắc rùng mình. Đúng là nhà thái tử có khác. Đẹp quá luôn. Tôi khuân hấn về phòng. Thả hấn xuống giường. Trông hấn đuối thấy rõ. Bây giờ hấn không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo nữa, mà là vẻ đẹp bình yên đến sợ.

-Thuốc...ở...đó...-Hấn gắng hết sức chỉ tay về phía tủ gỗ ở bên tường. Tôi bước đến, mở ra, đầy đủ cả. Đúng là, chắc hấn hay bị thương như thế này đây mà.

Tôi mang thuốc đến dựng hấn dậy:

-Chịu đau tí nhé.-Tôi báo trước và bắt đầu ra tay làm “bác sĩ”. Hấn dù đau đớn nhưng vẫn hé mắt nhìn tôi:

-Cô...đúng là...không phải như...những vạm..bình thường...

-Đồ điên! Nói lắm nhảm suốt!-Tôi cau có đắp thuốc cho hấn. Vết thương trên người hấn thực tình làm tôi thấy sợ. Băng mà chân tay tôi run lấy bầy.

Xong xuôi, tôi ngẩng đầu lên cười tươi:

-Xong!

Hấn nhìn tôi, hấn gần lịm đi rồi.

-Giờ thì nằm nghỉ đi nhé..

Tôi nhẹ nhàng đỡ hấn xuống, hấn đuối đi thấy rõ. Tôi đứng lên, định bước ra ngoài thì ngay lập tức hấn chụp nhanh lấy tay tôi kéo lại làm tôi luống cuống ngã ập xuống.

7. Chương 7: Năm Tay

Tôi đang định bước ra ngoài thì hấn lập tức chụp lấy tay tôi kéo mạnh lại làm tôi ngã ập xuống cạnh hấn. Tôi vùng dậy.

-Anh làm cái gì thế hả?

Hấn không trả lời. Đôi mắt hấn nhắm nghiền lại, mồ hôi túa ra.

-Ê-Tôi đưa ngón tay chọc chọc vào người hấn. Nhưng hấn chẳng phản ứng gì cả. Tôi vừa đứng dậy thì hấn lại nắm tay tôi kéo nhanh làm tôi thêm một phen ngã xuống.

-Anh...

-Đừng...đi...đâu...cả... Nếu..như ...cô không..muốn chết...

Giọng hấn yếu dần, yếu dần và rồi hình như hấn ngủ luôn rồi. Đã thế tay hấn cứ nắm chặt tay tôi làm tôi không tài nào rút tay ra được. Biết thế đừng cứu hấn cho nhanh! Trời ơi tôi đang gặp cái thể loại gì đây vậy chứ? Tôi bặm môi cố rút tay mình ra.

-Cô...muốn chết...đúng không?

Hấn chợt lên tiếng.

-Thế không phải anh ngủ rồi à?-Tôi nhú mày gần như nổi điên.

Hấn không trả lời. Càng siết mạnh hơn. A!!!! Đúng là bệnh hoạn mà. Nhưng, tự nhiên nhìn hấn bây giờ cứ thấy hơi tội tội ấy. Tôi đành chống tay nhìn hấn ngủ. Không khí u ám trùm lên...

Del lơ mơ tỉnh dậy, vết thương trên người hấn đã liền da. Nhờ hôm qua ai đó đã đắp thuốc và băng bó kịp thời cho hấn và cộng thêm một chút năng lực tổ chất tự phục hồi vết thương chỉ có ở vam thuần huyết bên trong. Del chợt giật mình khi thấy Hàn My đang gối lên tay hấn ngủ ngon lành và tay cô ấy bị tay hấn nắm chặt không buông. Nếu là Del của bình thường, chắc chắn cậu ta sẽ đập nó ra để thức nó dậy nhưng lần này, cậu ta cứ nhìn Hàn My như thế và quyết định không gọi Hàn My dậy nữa. Cậu ta chống cằm nhìn Hàn My ngủ. Khóe miệng chợt nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Hàn My khẽ cựa mình như sắp tỉnh. Del thả người xuống tiếp tục nhắm mắt lại vờ ngủ.

Tôi lơ mơ tỉnh dậy sau giấc ngủ đầy ác mộng thì giật mình suýt sặc khi nhìn thấy tôi đang gối đầu trên tay Del. Cổ trắn tỉnh để không hét lên, tôi ngồi dậy và nhẹ nhàng rút bàn tay đang nắm chặt tay tôi của hấn ra nhưng không thể. Tay hấn là bàn tay sắt đá à? Bất mãn khủng! Đã thế còn chưa chịu dậy. May mà hôm nay là Chủ nhật không đến trường, nếu không thì muộn bảy đời rồi. Tôi thở dài đánh thượt một cái rồi đập đập vào vai hấn:

-Tên kia, dậy! dậy nhanh!

Nhưng hắn vẫn nhắm nghiền mắt không chịu dậy. Tôi thoáng chút lo lắng, có khi nào hôm qua bị thương nặng quá nên giờ hắn “thăng” rồi không? Tôi vội lắc lắc đầu gạt phăng suy nghĩ đó ra khỏi đầu nhưng vẫn không khỏi lo sợ. Tôi lấy tay đẩy nhẹ vai hắn:

-Del... Đừng có dọa tôi nhé... Dậy đi...

Nhưng vẫn im bất. Tôi nuốt nước bọt, lấy tay véo mạnh má hắn:

-Đừng chết nhé! Dậy nhanh!

Ngay lập tức nhanh như cắt, hắn chụp luôn tay còn lại đang véo má hắn của tôi. Tôi giật mình trợn tròn nhìn hắn, còn hắn thì từ từ mở mắt, cất giọng:

-Tôi còn sống sờ sờ đây, chết nỗi gì? Cô nghĩ tôi là ai?-Rồi hắn bật cười sắc súa.

-Cậu...Cậu giả ngủ à?-Tôi nói cố gắng kiềm giọng hiền nhất có thể. Nhưng ánh mắt tôi thì lại mang hình viên đạn chĩa thẳng vào hắn.

-Chà, khủng long sắp phun lửa rồi đây!-Hắn giễu cợt. Sáng nay mặt hắn trông tươi tỉnh hẳn. Làn tóc bạch kim bóng bẩy che nhẹ đi một phần đôi mắt lạnh lùng xen lẫn nỗi buồn.

Tôi định vùng dậy đập cho hắn một phát nhưng hai tay tôi bị hắn khóa chặt lại không tài nào rút ra được.

-Thả tôi ra!-Tôi nhìn hắn đầy đe dọa.

Hắn thả một tay tôi ra. Bàn tay tôi gần như tê cứng không thể cử động được nữa.

-Còn một tay nữa! Thả ra nốt luôn đi!-Tôi cau có lườm.

Nhưng hắn lại nhếch mép cười và đứng dậy kéo theo tôi luống cuống suýt ngã đằng sau.

-Tên bệnh hoạn! Cậu uống thuốc chưa đấy?

-Rồi. Lúc sáng tôi uống nhầm thuốc của cô nên giờ thành ra không bình thường như thế này đây!-Hắn vẫn thững thững bước đi kéo tôi tò tò như con cún theo sau. Đúng là đồ độc tài, đáng chết mà! Biết thế hôm qua tôi thả hắn chết ở đó có hơn không! Tôi lườm hắn, trông hắn bây giờ trông đầy sức sống, nhưng vẫn không giấu được vẻ lạnh lùng vốn có.

-Nói thật lần đầu tiên tôi gặp một người như cô đấy!-Hắn quay người lại nhìn tôi.

-Thế cái gì không phải là lần đầu tiên của anh hả?-Tôi nhìn hắn cau có.

-Mọi thứ!-Hắn vung tay-Từ khi gặp cô, cô mang đến nhiều thứ đầu tiên lắm...

-Thế cơ à?-Tôi nhìn hắn vẻ bất mãn tột cùng-Mà anh thả tay tôi ra nhanh! Tôi phải về!

-Thì cô tự tháo tay cô ra khỏi tay tôi đi. Sức hôm qua cô vác tôi đâu hết rồi? Cô khỏe lắm cơ mà?-Hắn bật cười ha hả nhìn khuôn mặt bốc khói của tôi.

-Đồ điên! Anh rồi quá nên mới đi chọc tức tôi nhỉ?-Tôi gào lên, rồi mới sực nhớ ra, tôi hỏi hắn-Không nhầm thì anh là Thái tử, vậy cha anh đâu? Đế vương Black ấy. Anh không ở cùng ông ta sao?

Vừa nghe tôi nhắc đế vương Black, cha Del. Bỗng nhiên mặt Del tối sầm lại. Không xong rồi, chắc hẳn có lý do gì đó khó nói, tôi liền cười xả lả cho qua:

-Mà thôi, quên đi! Bây giờ tôi phải về nhà rồi! Làm ơn đi...

Del vờ như không nghe thấy rồi lôi tôi vào phòng tắm, tay còn lại hắn đưa cho tôi chiếc bàn chải:

-Đánh răng đi.

-Trong trạng thái thế này? Cậu phải thả tay tôi ra, tôi mới làm được chứ?

-Ồn ào quá, tôi đâu cần thả cô ra mà tôi vẫn làm được đấy thôi!-Hắn hất tóc lên và làm việc của hắn. Đâu ra tên hách dịch hắc xì dầu thế này chứ? Tôi thở dài. Xong, hắn lại lôi tôi ra như lôi một con cún.

-Tên bệnh hoạn, tôi muốn về nhà! Về nhà! Về nhà! Về nhà!

Del “hừ” một tiếng rồi hấn vẫn không thả tay tôi ra mà cứ thế lôi tôi đi ra đường.

-Anh làm quái gì thế?-Tôi nhìn hấn đầy ức chế.

-Tôi đang đưa cô về nhà đây.-Del vẫn với dáng vẻ bất cần, hấn ta cứ đi trong trạng thái vô cảm.

-Thôi, tôi tự về nhà được rồi, hiểu chưa?-Tôi nghiêng răng lôi tóc hấn.

-Nghe đây, cho đến khi tôi tự động thả tay cô ra, cô không được đòi hỏi hay rút tay ra khỏi tay tôi nữa, vô ích thôi...-Del nhìn sang tôi.

-Thế thì cậu nắm tay bên kia đi, tay này từ hôm qua đến giờ chắc tê cứng mất!-Tôi thở dài thiếu não nhìn hấn.

-Không được-Del nhú mày-Cô không hiểu gì sao? Tôi đang giúp cô đấy. Hôm qua cô dính nước nhầy của bóng ma lang thang lúc tôi giết nó khi nó đang ở sau lưng cô ấy. Chất nhầy ấy là một vũ khí giết người thâm lặng đấy. Nên cô phải nhờ đến tổ chất tự tách nọc độc chỉ có ở vam thuần như tôi. Máu tôi sẽ chữa cho cô, nhưng tôi đang bị thương nên phải đợi lâu một chút. Dù sao hôm qua cô cũng đã cứu tôi nên tôi mới giúp vì tôi không muốn nợ ơn ai cả.

Del đi tiếp. Tôi nhìn sững vào Del. Rồi nhanh tay lật tay hấn lại. Một vết rạch dài nằm ở lòng bàn tay lộ ra kéo đến gần cổ tay. Máu túa ra.

-Cô làm gì nữa thế?

-Cậu..-Mặt tôi tái đi, nhìn lên hấn. Hấn đã dùng máu từ đó để chữa cho tôi ư?

-À, hôm qua tôi bị thương chứ không phải cố tình rạch để chữa cho cô đâu..-Hấn quay mặt đi chỗ khác. Tôi chợt thấy có lỗi vô cùng. Tôi cúi gầm mặt xuống và thôi cần nhàn xỉ vả hấn. Hấn dường như cũng phát hiện được sự bất thường ở tôi liền quay lại và hỏi:

-Sao đột nhiên im lặng thế? Cảm động quá à?

Tôi không trả lời hấn. Chỉ thấy tôi là một kẻ xấu xa. Hấn dừng lại, cúi xuống nhìn tôi:

-Sao thế?

-Tôi..xin..lỗi.. Là cậu muốn giúp tôi, vậy mà tôi lại chửi rửa và ra sức nghĩ xấu, xỉ vả cậu... Đúng là...

Mặt hấn thộn ra và bật cười ha hả. Hấn tiếp tục hành trình “lôi cún” và vừa đi vừa nói:

-Biết thế là giỏi rồi! Ha ha!

Nghe cái giọng điệu tự mãn của hấn bỗng nhiên cảm giác tội lỗi biến đi đâu mất, mà cảm giác ức chế lại quay về. Tôi không hiểu vì sao mà lại dính vào tên Hitler như hấn nữa!

Del đứng trước cổng nhà tôi, nhấn chuông. Trí nhớ hấn đúng là tài thật, mới đến nhà tôi có một lần mà đã lâu đường rồi!

-À, hôm nay là chủ nhật chắc bà Kim đi vắng rồi. Tôi tiến đến cây cổng và cẩn thận kéo ổ khóa ra và đẩy cửa vào. Cứ tưởng ngang nhà tôi hấn sẽ thả tay tôi ra nhưng không, hấn vẫn giữ nguyên như thế và vào cùng tôi. Trời ơi, bao giờ tôi mới thoát khỏi hấn đây???

Tại tòa tháp của Pháp sư bóng đêm.

Một chàng trai với mái tóc nâu đỏ bước lên bậc thang dài hình vòng cung dẫn lên tòa tháp. Cậu ta mang một quyền lực phi thường thoát tục của loài vam thuần chủng.

-Đế vương Death, Ngài cũng đến đây sao?

Một chàng trai mái tóc trắng ngắn ngang vai nhìn vào cậu ta. Cậu ta_Đế vương Death_nhìn qua chàng trai tóc trắng ấy và nhếch mép cười:

-Đế vương King cũng ở đây đấy thôi. Mà ngang hàng thì chắc không cần khách sáo vậy đâu nhỉ? Triệu Tường Anh...

Triệu Tường Anh nhồm người dậy:

-Sky, anh vẫn thế.

Sky vén bức màn màu máu đỏ thẫm nhìn qua Triệu Tường Anh:

-Dù sao thì, cũng gần đến ngày “mặt trăng máu” rồi... Chắc anh cũng đang hồi hã đi tìm vam sinh vào ngày đó để giải lời nguyên cớ thanh kiếm chứ?

Triệu Tường Anh nhún vai:

-Chúng tôi và Dark vốn rút khỏi cuộc chiến rồi...Chỉ còn hai dòng hiếu chiến Black và Evil thôi.. Mà tôi cũng không ngờ dòng Death cũng ngấm ngầm muốn đoạt lấy nó.

Sky bật cười:

-Tôi cũng không dám. Dù sao Death không chơi nổi hai dòng đó. Chỉ là nếu vam sinh ra ngày “mặt trăng máu” xuất hiện e là Quốc chúng ta sẽ rơi vào hỗn loạn lần nữa. Chi bằng, giết nó trước khi đế vương Black và Evil phát hiện ra. Như thế, sẽ không còn cuộc chiến đẫm máu nào nữa. Cậu hiểu ý tôi chứ?

Sky bước vào trong. Vị Pháp sư toát lên vẻ huyền bí và ma mị, nhìn vào quả cầu và phán:

-Mặt trăng máu đã sinh ra một người con, người con đó thất lạc hết mười năm nay bây giờ mới trở về Quốc này, đó là một cô gái. Cô gái này sẽ làm thay đổi vận mệnh của cả Vương quốc. Phải giết, phải giết ngay khi cô ta xuất hiện...Phải giết!!!!

Đã 12 giờ trưa rồi mà hấn còn chưa chịu về, tay hấn vẫn siết chặt tay tôi. Tôi uể oải thử gỡ tay tôi ra, và thật bất ngờ, tôi rút ra rất dễ dàng. Hấn chỉ nhìn tôi mỉm cười rồi đứng lên:

-Thực ra cô đã được tách hết từ lúc này cơ, nhưng không nghe cô đề cập đến chuyện thả tay cô ra nữa nên tôi cứ để như thế luôn.

Tôi tròn mắt nhìn hấn, giơ tay định phang cho hấn một phát thì khựng lại, dù sao cũng nhờ hấn giúp tôi đấy chứ.

-Thôi, tôi về đây-Hấn đứng lên, đút hai tay vào túi quần và bước đi. Rồi hình như chợt nhớ ra chuyện gì đó,hấn quay lại-Không cảm ơn tôi à?

-Không!-Tôi khoanh tay nhìn hấn rồi bỏ vào nhà. Đừng mơ mộng hão huyền!

Hôm sau đến trường, cái tay tôi vẫn tê cứng như hôm qua. Nhờ ai đấy nhỉ? Nên cảm ơn hay nên đá cho hấn một phát đấy? Tôi hậm hực bước vào lớp. Đầu óc tôi chợt ong lên không biết vì sao. Tôi sờ tay lên trán, nóng hôi hổi. Thôi xong, chắc ốm mất rồi. Tôi chợt giật bản mình khi bỗng nhiên tôi thấy một con rồng đỏ há miệng và chụp nhanh vào mặt tôi. Là ảo ảnh sao? Tôi run lên, đáng sợ quá. Đột nhiên, một bé gái đang ngồi khóc khiến tôi chú ý. Đầu tôi choang choáng nhưng tôi vẫn lả lắc đầu giữ ổn định, tôi bước lại gần em:

-Em làm sao thế?

Em bé không trả lời, nước mắt em chảy nhạt nhòa và em chỉ lên phía trên tán cây của một cây cao. Một chiếc cặp sách treo lủng lẳng. Tôi chưa kịp hiểu thì đám học sinh bám nhau ở ban công hét to:

-Kệ nó đi chị ơi! Đừng giúp con bé đó! Nó bị cầm đấy!

Nghe thế, con bé càng khóc to hơn. Tôi bậm môi, đây là phân biệt đối xử sao? Tội nghiệp cô bé, nghĩ thế tôi liền hít một hơi sâu và bám cây leo lên. Đám học sinh nhón nháo cả lên và học sinh cả khối bắt đầu kéo nhau ra xem kẻ đang leo cái cây cao chót vót kì lạ ấy.

-Đừng chị ơi! Cây ấy cao lắm! Rơi xuống là chết đấy chị ơi! Kệ con nhỏ cầm đó đi!

Tôi mặc kệ, vẫn cứ leo. Đầu tôi cứ điên đảo nhưng cũng lấy được bình tĩnh. Khi đã cầm được chiếc cặp trên tay cũng là lúc hình ảnh con rồng đỏ màu máu hung dữ đó lại hiện về và nó tấn công nhanh về phía tôi. Tôi giật mình và tuột tay rơi xuống. Tiếng học sinh, những tiếng hét, tiếng khóc của cô bé đó cứ quanh quẩn bên tai tôi. Đầu tôi quay cuồng chẳng còn hơi để hết và tôi chìm trong một màn đêm yên bình.

Cả trường gần như hét lên khi nhìn thấy một cô nữ sinh rơi từ trên cây cổ thụ cao xuống. Trên tay cô nữ sinh ấy nắm chặt chiếc cặp sách của cô bé cầm. Ngay khi vừa rơi xuống đất, cô bé cầm ấy vội vàng chạy đến níu lấy áo Hàn My lay dậy khóc nức nở. Thấy ồn ào, Del nhìn qua ô cửa sổ xem chuyện gì xảy ra thì giật mình khi thấy Hàn My nằm sóng soài dưới đất. Del chạy ra:

-Chuyện gì thế?-Del hỏi đám học sinh vây kín xung quanh.

-Cô ấy vì lấy cái cặp cho con bé cầm này mà tuột tay rơi xuống từ cái cây Bất Tử đó! Và giờ thì...

Cô bé cầm lay lay người Hàn My khóc ré lên. Del chạy đến định đưa Hàn My đến phòng y tế thì Shu cũng từ đâu chạy đến nhanh hơn bé xóc Hàn My lên và đưa Hàn My đi. Del nhìn theo, bàn tay Del nắm chặt lại và bỏ đi.

8. Chương 8: Ôm

Shu bế Hàn My vào phòng y tế. Cô Như_phụ trách phòng này_ vội vàng cúi đầu:

-Chào Ngài...

Shu chẳng buồn để ý. Cậu đặt Hàn My xuống giường và nhìn sang cô Như:

-Có một học sinh bị ngã từ trên cao xuống và bất tỉnh. Cô hãy xem cô ấy như thế nào?

Cô Như lại gần Hàn My và xem xét, cô quay sang Shu:

-Cô gái này đang bị sốt cao. Lại ngã từ trên cao xuống e không tỉnh lại ngay được. Ngài hãy yên tâm ra về, tôi sẽ chăm sóc cô bé.

-Không! Cảm ơn cô, nhưng cô có thể ra ngoài, tôi sẽ lo liệu tất cả.

-Nhưng...-Cô Như nhìn Shu vẻ kinh ngạc.

-Cô không hiểu sao? Tôi sẽ chăm sóc cô bé này giúp cô, vì vậy, hãy ra ngoài!-Shu nói to.

-Vâng, vậy thuốc nằm ở tủ thứ ba ngăn ngoài cùng bên phải, dây thuốc số 6...-Như cẩn thận dặn dò rồi cúi đầu chào Shu và lặng lẽ ra ngoài.

Shu nhìn Hàn My. Nhìn vào khuôn mặt đang ngủ yên bình. Cậu nhẹ nhàng cúi người xuống chạm nhẹ trán mình vào trán Hàn My rồi ngẩng đầu dậy:

-Đúng là sốt thật...

Shu khẽ thở dài ngồi xuống giường. Hàn My đúng là kì lạ. Cô ấy là người đầu tiên chạm vào cuộc sống của cậu nhẹ nhàng đến thế. Khi cô ấy chưa bước vào thế giới này, cậu là một vị đế vương tàn ác và lạnh lùng như Del bây giờ. Mẹ cậu ngày xưa là một nghệ nhân khéo tay, trước khi mất, bà đã làm tặng cho Shu một con ngựa nhỏ. Với tình yêu những thứ đơn sơ có lẽ do mẹ cậu truyền lại, cậu tạo nên một căn nhà gỗ, làm những thứ đồ mà người khác cho là những vạm thạch kém mới hứng thú. Nhưng cậu làm trong nỗi buồn và u ám. Không ai thích những món đồ rẻ tiền đó, không một ai...Cho đến khi, cô gái đó mang ánh nắng trải vào căn nhà gỗ của cậu. Một chút ánh nắng nhưng đủ làm cậu bước ra khỏi bóng đêm u ám. “Anh có thể không với đến được bầu trời, nhưng anh có thể là một vì tinh tú, vì tinh tú trong lòng những người yêu quý anh”. Shu chợt nhớ về câu nói đó, đúng là, lần đầu tiên có người nói với anh như thế. Ánh mắt Hàn My lúc đó, sáng như những ánh sao.

Shu nhẹ nhàng vén tóc trên trán Hàn My lên. Nhìn hàng mi rung rung của Hàn My lúc này. Shu bước đi khê khàng như sợ làm ai đó thức giấc, và quay lại chườm đá lên trán Hàn My. Shu chợt nhíu mày nhìn những vết trầy xước. Khẽ lắc đầu và dán băng dính thương lại. Từ bao giờ, Shu lại dịu dàng và ảm áp đến như vậy?

Tôi lơ mơ tỉnh lại, mùi thuốc ete xộc vào mũi tôi. Căn phòng trắng, giường trắng.. Tôi đang ở đâu đây? Tôi thấy nhức đầu ghê gớm, đỡ trán mình, tôi nhìn quanh quất khắp phòng tìm kiếm thứ gọi là “ở đâu” nhưng đều lạ hoắc. Hay là tôi đang mơ? Không, hình như đây là phòng y tế, nhưng sao tôi lại ở đây? Tôi chau mày cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra thì hình ảnh con rồng đỏ hiện về, và cô bé cầm nĩa. Tôi nhớ ra rồi! Tôi gõ gõ đầu để ngăn đi cơn choáng thì chợt giật mình suýt sặc khi thấy Shu đang khoanh tay ngồi cạnh tôi. Shu như chìm trong ánh nắng dưới những lớp tóc màu hoàng kim đầy quý tộc. Đôi mày thanh tú nhắm hờ không có vẻ gì là ngủ, hàng mi rung rung đầy cuốn hút. Tôi nhੌm người dậy bò đến gần Shu, nheo mắt nhìn kĩ vào đôi mắt ấy. Liệu Shu đang ngủ, hay là đang thức đây? Shu chợt mở mắt nhìn tôi đầy kinh ngạc. Còn tôi cũng gần như chết sững khi phát hiện ra mặt tôi rất gần mặt Shu . Tôi nuốt nước bọt và rụt cổ lại, hươ tay:

-Tôi xin lỗi, tôi không cố ý, là do tôi muốn nhìn rõ nên...

Shu sau một phút hơi sững lại cũng mỉm cười nhìn tôi:

-Vậy em ngấm đủ chưa?

Nghe thế tôi bối rối nhìn qua chỗ khác:

-Ai..ngấm anh...

Shu nhẹ nhàng hỏi:

-Em đã đỡ hơn chưa?

-Tôi đỡ hơn nhiều rồi, anh đừng lo...

Shu chợt nhíu mày nhìn tôi:

-Trèo lên cây Bất Tử khổng lồ cao chót đó em cũng liều đấy.. Mà, bị ốm, sao không nghỉ ở nhà?

-Sao anh biết?

Shu thở dài chੌm người đến, áp sát trán Shu vào trán tôi. Tôi bất chợt đứng hình, không kịp trấn tĩnh.

-Cũng đỡ hơn một chút, nhưng em vẫn còn phải nằm nghỉ dài dài.

Nói rồi, Shu thả tôi ra. Bây giờ mới thấy tôi đau ê ảm cả người. Cử động một chút là nó lại nhੌi lên không chịu được. Shu nhìn bộ dạng như con gà què của tôi chợt bật cười ha hả. Rồi Shu chợt dừng lại, nhìn vào mặt tôi:

-Hàn My, bên má em...Có vết máu kia...

Tôi sờ tay bên má:

-Chắc là do tôi ngã lúc nãy...

Shu với tay nắm lấy tay tôi kéo lại:

-Đừng sờ nữa, máu càng tứa ra đấy. Mà tôi là vạ, em không sợ khi máu tứa ra tôi sẽ hút máu em à?

Tôi chưa kịp biết phải làm thế nào thì Shu tiến sát tôi và liếm nhẹ lên vết thương. Tôi giật mình định đẩy ra thì Shu giữ chặt lấy tay và nói nhỏ:

-Tôi đang giúp em đấy..

Mắt tôi như mờ đi. Shu thả tôi ra và cười:

-Xong!

Tôi chờ đợi chẳng hiểu chuyện gì xảy ra thì Shu nói:

-Chúng ta là vam mà. Đây là lau máu giúp em thôi.Như thế em sẽ nhanh lành hơn. Nhưng mà, máu của em ngon lắm...

Nghe thế mặt tôi trắng bệch ra, nhìn sững vào Shu. Shu thấy khuôn mặt tái đi của tôi mà bật cười:

-Đừng nói là em nghĩ tôi định hút máu em đấy nhé! Không phải đâu!-Shu dí trán tôi-Vampire không hút máu lẫn nhau, và chúng cũng không thấy hứng thú với máu của đồng loại. Chúng thấy máu của nhau ngon chỉ khi chúng yêu người đó thôi...

Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng rồi giật mình nhìn lên Shu. “Chúng thấy máu của nhau ngon chỉ khi chúng yêu người đó thôi...” thế là thế nào? Shu vừa bảo là máu tôi... Thấy tôi giương mắt nhìn trân trân vào Shu, Shu chợt lúng túng đứng lên, mỉm cười:

-Em nằm nghỉ đi nhé... Tôi đi đây..

Tôi cúi đầu chào Shu rồi cười đáp lễ. Sau đó, tôi ngã mình xuống giường, nhìn ra cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ.

-Thoải mái nhỉ?-Một giọng nói ngang phè cất lên. Tôi giật mình nhìn sang và suýt sặc. Hẳn đứng khoanh tay tựa vào tường, đưa đôi mắt lạnh lùng đó nhìn tôi -Cô có họ hàng gì bên nhà khỉ không đấy? Thích leo trèo phết!

Bị ôm rồi mà còn bị ghẹo, tôi ức chế lấy gối ném vào hắn:

-Đồ điên có thâm niên. Không chọc điên tôi anh không chịu nổi hay sao hả thằng kia? Người ta bị ôm liệt giường thế này không hỏi han thì thôi chứ phải chọc mới được à?

Del “hừ” một tiếng rồi ném một túi đồ ăn cho tôi:

-Cho cô đấy.-Hắn nói, rồi bước đến ngồi xuống chỗ tôi.

Tôi tròn mắt nhìn túi đồ ăn trên tay rồi nhìn sang hắn, cho..cho tôi ư? Tôi có nghe nhầm không?

-Anh..sáng nay anh có đập đầu vào đâu không đấy-Tôi lo lắng sờ trán hắn.

-Đập đầu nổi gì!-Hắn cau gắt hất tay tôi ra.

Rồi hắn nhíu mày nhìn vào mặt tôi, đưa tay gạt tóc mái của tôi sang một bên:

-Shu chăm sóc cô kiểu gì mà một cục u to tướng nổi trên trán thế kia?

Tôi sờ tay lên:

-Chắc nó mới sưng đấy chứ hồi nãy tôi có thấy đâu!

Hắn đứng dậy bước về phía tủ thuốc, lấy chai dầu ra rồi quay lại chỗ tôi:

-Đưa tôi xúc dầu cho.

-Không! Tự tôi làm được rồi! Rát lắm!-Tôi che lại.

Hắn gỡ tay tôi ra, gằn giọng:

-Cô muốn bạo lực hay nhẹ nhàng đây? Nói cho cô biết tôi sẵn sàng đè cô ra đấy.

-Anh dám?

Hắn thở dài xoa dầu lên chỗ sưng trên trán cho tôi.

-Đau!-Tôi hất tay hắn ra.

-Ngồi im!-Hắn nhíu mày ra lệnh. Trông mặt hắn mất kiên nhẫn thấy rõ. Đâu ra thể loại hách dịch thế này kia chứ?

Tôi cười tươi nhìn hắn:

-Ấy, đừng giận mà... Cười lên chứ! Anh mà cười lên thì trông anh sẽ đẹp sáng ngời ra chẳng kém gì Shu đâu!
Vừa nghe đến đó, mặt hắn đã sa sầm lại. Hắn đứng phắt lên và gần giọng giận dữ:

-Thế thì lần sau đi nói với Shu của cô giúp cho, nhé!

Hắn đóng cửa cái rầm và bỏ đi. Tôi nói gì sai sao? Ở hơ, hắn tự đòi xúc dầu cho tôi đấy chứ? Rồi tự nhiên hằm hằm bỏ đi. Người đáng tức phải là tôi đây này.

Del ngồi vắt vẻo trên cây cạnh cửa sổ phòng y tế, bặm môi đầy ức chế:

-Vì ai mà mình ngồi đây trông chừng xem cô ta còn sống hay đã chết chứ? “sẽ đẹp sáng ngời ra chẳng kém gì Shu đâu”. Cô ta nghĩ gì vậy chứ? Quan tâm cho cô ta đúng là thừa mà!

Tôi đỡ lấy trán và suy nghĩ, tôi chợt nhớ về hình ảnh con rồng máu lúc đó. Tại sao nó cứ ám quanh tâm trí tôi thế nhỉ? Và dường như nó đang cố nuốt trọn tôi. Đầu tôi hoa lên và đột nhiên tay chân tôi bủn rủn.

Thời gian cứ thế qua đi điểm từng tích tắc trên chiếc đồng hồ.

Nhưng phòng y tế ở trường đâu phải là bệnh viện, không thể trực cả ngày được mà trường tôi lại không phải là trường nội trú. Thế là xế chiều, cô quản lý về khóa cửa phòng thì tôi phải chặt vật vờ mình bám vào thành tường cà nhắc đi ra ngoài. Chân tôi nó yếu thế này sao? Vừa đi được vài bước mà tôi khụy xuống rên một tiếng đau đớn. Cô quản lý phòng y tế nhìn tôi :

-À, em đừng gắng sức. Có một chàng trai vừa nãy nói với tôi không được cho em đi đâu cả, cậu ta sẽ đến đưa em về.

Vừa nghe đến đấy tôi đã giật bắn mình, là Shu hay là hắn? Cả hai đều không được đụng vào! Tôi liền cười xả lả:

-Vâng... Em tự về được rồi ạ...

Chị ấy có vẻ không quan tâm, khóa xong cửa liền dứt áo bỏ đi. Tôi hít sâu và vịn vào lan can dọc hành lang lê từng bước, từng bước. Nhưng cũng nhanh chóng khụy xuống, đau nhức nhối.

-Đã thấy tai hại của việc bướng bỉnh không chịu nghe lời tôi chưa? Tôi đã bảo cô ngồi yên đấy đợi tôi đến đưa cô về mà không nghe...-Một giọng nói ngang phè cất lên. Tôi nhìn ra đằng sau, Del khoanh tay dựa vào tường nhìn tôi. Làn tóc bạch kim che đi một phần đôi mắt chứa nỗi buồn u uẩn.

-Tôi...Tôi không cần cậu giúp...-Tôi đứng lên bám vào tường-Tự tôi...sẽ đi được..

-Được thôi, để tôi xem cô đi được như thế trong bao lâu.

Tôi nghiêng răng ken két. Hắn ăn phải cái gì mà lúc nào cũng muốn mỉa mai tôi thế nhỉ? Tôi mím chặt môi và hùng dũng đứng thẳng dậy và lê bước đi. Nhưng lại nhanh chóng khụy xuống nhưng tệ hơn là hình như cái chân tôi đã đi đến giới hạn của nó nên giờ nó đỡ ra nhức buốt. Tôi nhắm mắt cố che đi sự đau đớn. Hắn đằng sau phá lên cười sảng sặc làm tôi thấy tủi thân. Tôi đã ốm đau tội thảm như thế này rồi mà hắn còn cười vào mũi tôi được. Hắn ngưng nụ cười rồi bước đến cúi người xuống:

-Leo lên lưng tôi đi.

-Nhưng...

-Nhưng nhị cái gì?-Hắn gắt. Rồi không đợi tôi phản ứng gì, hắn đã quay phắt lại bế xốc tôi lên:

-Không công thì bế vậy!

-Ê...Ê...-Tôi nhìn hắn đầy sững sốt còn hắn thì dừng đứng.

-Đừng hiểu lầm, chẳng qua tôi không muốn mang tiếng là thấy con gái gặp nạn không giúp thôi.

Tôi kéo cổ áo hắn:

-Dừng lại! Dừng lại cho tôi xuống đi! Nhà tôi xa lắm! Anh mỗi tay đấy!

Hắn nhìn tôi:

-Cô lo gì chứ?-Hắn dường như không buồn để ý đến mọi người xung quanh đang giương to con mắt con cá mắt lồi nhìn hai chúng tôi, cứ thế bước đi. Trời cũng đã chập tối. Tôi khẽ liếc mắt nhìn lên hắn. Trong hắn bây giờ không còn vẻ cao ngạo như ngày thường nữa mà là một nét dịu dàng đến bất ngờ. Hắn gần như chìm vào ánh trăng làm tôi sửng sốt, hắn đẹp một cách thoát tục. Suy nghĩ quá dẫn vừa lòi mặt thì đã bị tôi lôi ra khỏi đầu đập be bét, chắc là do ốm nên đầu óc tôi không ổn định mới khen hắn như thế. Hắn nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tôi, nhú mày hỏi:

-Cô bị sao thế?

-Chẳng sao cả!-Tôi nặn một nụ cười đầy vẻ mệt mỏi, người tôi lả dần, lả dần, và tuyệt nhiên không còn biết gì nữa.

Del nhìn xuống cô gái đang gục luôn trên tay mình, cậu ta vẫn chẳng nói gì, chẳng lay dậy cũng không lo lắng. Chỉ cứ thế đi tiếp.

-Rốt cuộc thì họ đã cho cô ta uống thuốc hạ sốt chưa vậy?-Cậu ta nhú mày. Khẽ cúi xuống áp nhẹ trán hắn lên trán Hàn My rồi nhanh chóng ngẩng dậy-Nóng hoi hoi, thật là... Bây giờ về nhà cô ta chưa hẳn là có thuốc, thêm cái mụn già lắm lắm Kim Kiéc gì đó nữa thì...

Hắn lẩm bẩm rồi đi ngược lại sang lối khác, về nhà hắn. Đặt nó xuống giường, đưa tay chạm nhẹ lên má nó, hắn khẽ cau mày lại:

-Sốt li bì thế này mà còn cứng đầu cứng cổ. Đúng là hết thuốc chữa!

Cậu ta tiến đến tủ thuốc. Cậu ta vốn hay bị thương nên thuốc thang đủ cả. Còn chưa kể mỗi lần vết thương đó phát sốt ra nữa nên hạ sốt cũng có nốt luôn. Mở tủ thuốc ra, chợt hình ảnh lúc Shu bé Hàn My lên bắt chợt hiện về trong tâm trí cậu.

9. Chương 9: Ở Gần Anh Chỉ Thấy Rắc Rối!

Del đỡ lấy trán mình. Cậu đang nghĩ vớ vẩn gì thế này? Cậu lắc lắc đầu rồi lấy hộp thuốc ra. Cậu ngồi một bên giường, nhìn hàng mi rung rung của Hàn My. Làn tóc cậu chợt xao động.

Tôi lơ mơ tỉnh lại, thứ đầu tiên tôi cảm nhận được là cái lạnh gần như đóng băng vây xung quanh tôi. Tôi kéo chăn lên theo quán tính, rồi dụi dụi mắt nhìn mọi thứ. Đầu tôi cứ choang choáng còn đôi mắt tôi thì cứ nhòa tới nhòa lui. Tôi cứ nửa tỉnh nửa mê như thế leo ra khỏi giường. Vừa bước được bước thứ ba thì đột nhiên cái chân tôi nhói lên đau đớn và tôi lao đảo suýt ngã chống cằm ra đất nếu như một bàn tay không vươn ra đỡ lấy tôi. Đúng rồi, cái chân tôi đang trong quá trình “biểu tình” mà nhỉ? Chắc chắn người đó là bà Kim rồi. Vừa chép miệng tôi vươn tay ôm chặt lấy bà Kim, đang trong cơn ngái ngủ, tôi nói cảm ảm:

-Bà Kim... Bà đỡ cháu xuống phòng tắm với... Cái chân cháu ứ đi được... Đau lắm... Ủa mà bà Kim, bà mới giảm eo đấy à? Mà sao người bà lạnh như tuyết thế?

Bà Kim bỗng nhiên “hừ” một tiếng, rồi bà đột nhiên lấy tay cốc vào đầu tôi một cú đau điếng. Tôi giật mình đưa tay lên đầu, hét to:

-Bà Kim, sao bà lại cốc đầu cháu? Cháu hỏi thật mà?

-Bà Kim gì ở đây? Tỉnh ngủ ngay con khỉ này!-Một tiếng nói ngang phè pha chút thích thú dội ngay vào tai tôi. Vừa nghe cái âm thanh quái đản quen thuộc đó cất lên, tôi đã giật mình quên cả cơn ngủ. Không lẽ là... Tôi nước nước bọt rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt. Ngay lập tức máu tôi dường như muốn bùng ra ngay tại chỗ. Tôi một phen suýt chết vì nhồi máu cơ tim. Khuôn mặt lạnh lùng muốn thuở của hắn cúi xuống nhìn tôi, đôi mắt hắn pha chút giễu cợt.

-AAAAAAAAAAAA!!!!!!-Tôi hét lên thảng thốt và bắn lùi ra đằng sau đụng cái “cốp” vào tường đau điếng.-Ui da...

Tôi xoa xoa đầu. Còn hấn thì khoanh tay và trở lại với khuôn mặt lạnh tanh vốn có của mình, cất giọng nhàn nhạt:

-Kim với Chỉ. Đúng là...

Tôi vẫn chưa hết “xúc động”, nhìn vào hấn, dấu hỏi to đùng cứ nhảy đoảng đoảng trên đầu tôi. Tôi nhìn xung quanh. Không phải nhà tôi??? Với lại, ở đây lạnh lẽo u ám khác thường. Chẳng lẽ lại là....

-Cô đang ở nhà tôi, bình tĩnh lại được rồi chứ? Mặt cô thộn ra trông ngu quá đi.

Hấn bước đến chỗ tôi đỡ tôi lên. Tôi giật mình đẩy hấn ra và thảng thốt:

-Sao tôi lại ở nhà anh? Sao ở nhà anh hả? Nhà tôi đâu? Nhà tôi?

Rồi khi kí ức hàn gắn lại, tôi mới nhớ ra mọi chuyện. Hôm qua, hấn đưa tôi về nhà và khi tỉnh lại thì tôi lại đang ở nhà hấn!!!

-Sao... anh không đưa tôi về nhà tôi??-Tôi gần như gào lên nhìn hấn đầy uất ức.

-Hôm qua cô xỉu ngay tại chỗ, cô nghĩ về nhà thì sẽ có thuốc chữa cho cô chắc. Còn nếu cô muốn nhắc đến bà già lẩm cẩm Kim với Chỉ gì gì đó thì quên đi, mắt bà ta thậm chí chắc chẳng đọc nổi cái tên trên vỏ thuốc.

Ngọn lửa tức giận của tôi nghe thế cũng xẹp dần, xẹp dần. Hấn thở dài đỡ tôi lên. Tiến từng bước xuống hành lang dài.

-Đến đây được rồi!-Tôi gạt tay hấn ra và bám vào tường lần từng bước, từng bước vào nhà tắm. Rồi tự nhìn mình trong gương. Làm xong việc của mình, tôi lại chặt vật mở cửa ra nhưng sàn phòng tắm lại trơn nên ngay khi tôi đụng đến nắm cửa thì ngã chổng cẳng, chỉ kịp la lên oai oái. Tiếng hấn vang lên:

-Cô lại phá gì trong đó nữa thế?

Tôi chỉ biết nhăn nhó rên lên một tiếng. Chẳng còn hơi mà hét. Tôi chẳng đứng dậy nổi nữa. Tôi cố vươn tay với tay cầm mở cửa rồi bò ra. Thấy bộ dạng thảm thương của tôi, khóe miệng hấn nhếch lên, hấn cúi gầm mặt xuống nhưng người thì rung lên vì nhịn cười.

-Đồ ác bá kia! Muốn cười thì cười đi cho nhanh chứ còn nhịn nổi gì?-Tôi gào lên tức tối. Và được cái đà, hấn phụt ra một tiếng rồi bật cười sặc sụa. Mặt tôi đỏ lên nên đi một tiếng gào. Nếu có chiếc dép Bitis ở đây thì tôi đã tống vào cái mồm đang ngoác rộng cười trên nỗi đau của người khác rồi! Thấy gương mặt có khả năng sắp phun lửa trọi ngôi nhà này, hấn thu nụ cười lại rồi bước đến chỗ tôi đỡ tôi dậy.

-Khụ... Cho đáng đời. Lần sau nhớ đời khỏi trèo cây cao nhé!

Tôi lườm hấn. Tuy cổ nặn ra vẻ lạnh tanh như bình thường nhưng hấn vẫn không giấu nổi khóe môi đang nín cười. Trời ơi, tôi sao mà may mắn thế này hả trời? Hấn cho tôi an tọa tại giường, rồi đưa một cuốn sách cho tôi:

-Đọc đi.

Nói rồi hấn xỏ tay vào túi quần đi ra khỏi phòng. Mà sao nhà hấn lạnh lẽo thế nhỉ? Như sống giữa đồng băng ấy. Nói đúng hơn là giống như tòa lâu đài của Bà chúa tuyết mà tôi xem từ kênh Disney. Tôi với chân trùm kín đầu và chép miệng. Nhưng chưa kịp ấm người thì hấn lại vào phòng kéo phẳng chăn ra.

-Làm gì thế hả tên điên kia?-Tôi lấy gối ném vào người hấn.

-Đi ăn!-Hấn đáp cụt lủn chẳng ăn khớp với câu hỏi của tôi chút nào cả. Rồi lôi cổ tôi ra phòng ăn. Đến khi ra đến nơi, mắt tôi mới gần như rơi ra khỏi tròng. Toàn băng! Băng theo đúng nghĩa của nó! Người tôi bắt giác run lên và... “Hắt xì!”

-Người gì mà yếu thế?-Hấn nhíu mày. Đỡ tôi ngồi lên ghế, hấn vào trong lấy một chiếc áo lông ra khoác vào người tôi:

-Mặc vào.

Tôi làm theo. Hấn hất mặt về đồng đồ ăn trước mặt.

-Ăn đi.

Tôi ngoan ngoãn làm theo, dù gì thì tôi cũng mệt lắm rồi. Rồi chợt nhớ ra, tôi giật mình nhìn qua Del:

-Thôi chết! Đi học!

Nhưng hấn lại nhàn nhạt trả lời:

-Học gì nữa. Ốm bẹp dí thế kia mà đi với học. Nghỉ đi.

-Không được!-Tôi bật dậy khỏi hế và y như rằng khuỵu xuống ngay vì đau.

-Chân đã thế rồi mà cứ lì. Cứ đi đi. Đi xong cửa luôn cái chân đó là vừa đẹp đấy.-Hấn vịn vào cổ nước nhìn sang tôi với vẻ mặt rất chi là “cứng”.

Tôi ngồi xếp xuống ghế, rồi nhìn sang hấn:

-Thế còn anh? Không đến trường sao?

-Cúp học.-Hấn trả lời cụt lủn.

-Hả?

Hấn nhíu mày, gương mặt thiếu kiên nhẫn:

-Ăn nhanh đi, hồi mãi. Cô không mỗi miệng à?

Nghe hấn nói mà tôi chỉ muốn đập đầu xuống bàn ngay để kiểm chế cơn gào. Hấn chép miệng và trở về dáng vẻ bất cần đời của mình. Nhìn mà muốn đâm. Đột nhiên hấn khựng lại như sét đánh. Đôi mày thanh tú nhíu lại đầy bất an và hấn đứng bật dậy. Rồi hấn chạy nhanh đến chỗ tôi bế xốc tôi lên đưa tôi vào phòng. Tôi còn chưa kịp định thần kịp bình tĩnh trước những việc hấn làm thì hấn đã tống tôi một cách bạo lực vào tủ quần áo của hấn rồi đóng sầm cửa lại. Tôi giật mình, hấn đang làm cái gì vậy? Tôi định hét lên quát hấn thì hấn đã lên tiếng:

-Nếu muốn sống, cô hãy giữ im lặng. Cha tôi đã về nhà rồi, ông ta thấy cô thì tôi không đảm bảo tính mạng cho cô đâu.

Nghe đến cha hấn_Đế vương Black mặt tôi đã tái đi rớt người lại im thín thít. Cửa phòng bật mở.

-Ông về rồi đấy à?-Ngữ âm ngang phè phè như bình thường vang lên, hấn đứng là tỉnh trong mọi hoàn cảnh!

-Ừ.-Một giọng nói trầm trầm đậm chất nam tính vang lên làm tôi giật mình. Trong kí ức tôi còn sót lại, tôi đã từng nghe qua giọng nói này. Tôi nhìn qua khe tủ. Một người đàn ông quý phái, và dù đứng tuổi nhưng trên nét mặt ông vẫn còn sự phong độ và đẹp trai. Trông ông ta đậm chất lạnh lùng và tàn ác. Giờ thì tôi hiểu hấn giống ai mà lạnh lùng đến thế rồi.

-Ông đến đây làm gì?-Hấn ngồi vắt chân lên bàn và nhìn ông ta cười nhàn nhạt. Họ là cha con sao? Sao không tình cảm chút nào cả. Như người xa kẻ lạ vậy?

-Đây là nhà ta, con hỏi gì lạ thế?-Ông ta ngồi xuống giường, đôi mắt ông ta đảo quanh nhìn ngôi nhà như lâu lắm rồi mới về đây ở.

-Nhà ông?-Hấn nhếch mép-Tôi tưởng nhà ông là ở chỗ các quý bà xinh đẹp vậy ông từ trong ra ngoài chứ? Chỗ ông ở đâu lạnh lẽo thế này? Thảm đỏ trải từ cổng vào cơ mà. Còn tôi không nhớ tôi là “con” ông đấy.

Ông ta lườm Del, đôi mắt nghiêm nghị đầy tức giận nhưng vẫn điềm nhiên nói tiếp:

-Con không phải là con trai ta thì con ai?

Ngay từ khi sinh ra, ông đã không thừa nhận mẹ tôi.-Mặt hấn đột nhiên sắc lạnh lên-Lí do ông lấy mẹ tôi chỉ là muốn có một thằng con trai. Và sau khi bà sinh ra tôi, ông đã giam bà trên ngọn tháp u tối, phủ

nhận sự có mặt của bà, tạo một hiện trường để mọi người tin rằng bà đã chết. Từ đó, tôi đã không còn là con trai ông nữa rồi.

Ông ta không nổi giận, cũng không tỏ vẻ u sầu. Trên mặt ông ta chỉ là một sắc thái lạnh tanh vô tình không biểu cảm:

-Bởi vì tao không cần bà ta nữa, thứ tao cần là mày.-Ông ta nhìn hấn nở một nụ cười man rợ-Nhưng hôm nay đến đây tao không nói chuyện này với mày. Hôn ước giữa mày và con hạ Vi, đã ban ngày đính ước rồi. Mày chấp nhận đi.

Hấn nắm mạnh tay vào tường. Cười nhạt nhìn ông ta:

-Cứ tiến hành thế đi, đến ngày đính hôn, tôi sẽ cho ông nhận xác “con dâu tương lai” .

Mặt ông ta đỏ lên đầy tức giận rồi ông đứng dậy bước ra ngoài. Hấn ngồi trên bàn, đầu hấn gục xuống. Đôi mắt quyết liệt sắc lạnh lúc này không còn nữa mà giờ chỉ còn đôi mắt mang màu buồn u uẩn. Tôi đẩy cửa ra nhưng không lết lên nổi nữa. Lúc đó chắc đang giật mình nên hấn tống tôi vào quá mạnh làm tôi ê ẩm khắp người. Rồi lấy lại vẻ lạnh lùng bình thường, hấn bước đến nhìn tôi nằm chổng vó trong tủ quần áo hấn. Hấn thở dài rồi cúi xuống bế xốc tôi lên:

-Xin lỗi, là do tôi hoảng quá..

Tôi nuốt nước bọt, tốt nhất là đừng nói gì ngay lúc này vì tôi đáng lẽ không nên nghe cuộc nói chuyện của hai cha con hấn.

-Cho tôi về nhà!-Tôi cứng giọng nhìn hấn đầy đe dọa.

Hấn nhếch môi đầy cao ngạo nhìn tôi:

-Này, rốt cuộc thì cô đang sướng đến phát điên vì được ở gần tôi hay đang khó chịu thật vậy?

Tôi cũng nhìn sang hấn, những vạch xám bám trên trán xuất hiện. Tôi nhìn hấn vẻ bất mãn:

-Này... Rốt cuộc thì cậu mắc bệnh hoang tưởng lâu chưa thế? Cái chứng tự yêu bản thân mình của cậu chưa khỏi hấn à?

Hấn nhìn tôi, đôi mắt hình viên đạn chứa thẳng. Tôi vỗ vỗ vai hấn:

-Ây dà... Tôi không phải loại con gái hám trai hám danh hám lợi đâu. Đừng lo.

-Cho nên tôi mới nói cô không giống vam thường chút nào.-Hấn nhếch mép cười.

Tôi định vặc lại nhưng thôi, lỡ hấn nổi điên không vác tôi về nhà nữa thì khổ.

Sky ngồi im trong phòng. Bóng tối bao trùm lấy cả người cậu ta một cách ma mị.

-Sky!

Hàn Linh bước vào phòng cậu ta, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn sang cậu.

Sky nhòm người dậy:

-Cô cũng biết chuyện người con của “Mặt trăng máu” xuất hiện lại rồi chứ gì?

Hàn Linh hất mái tóc nâu của mình qua vai, vắn về quả cầu thủy tinh:

-Cứ cho là thế đi. Triệu Tường Anh vừa đến gặp tôi, nói rằng anh muốn giết cô bé đó?

Sky nhòm người nhìn Hàn Linh:

-Nếu Evil và Black biết được sự xuất hiện của cô ta thì Quốc sẽ rơi vào thế chiến hỗn loạn. Nên, phải diệt ngay khi mới mọc thôi.

Hàn Linh khựng lại, đôi mắt Hàn Linh khẽ chớp:

-Đâu cần phải giết... Chỉ cần cho cô ấy đi đến nơi khác là được mà. Sinh vào ngày đó cũng đâu phải là lỗi của cô ta...

Sky im lặng, rồi cố tránh đi ánh mắt của Hàn Linh.

-Cô ta là hiện thân của rồng máu... Cô ta sẽ thay đổi vận mệnh của toàn Vương Quốc...

Hàn Linh đứng dậy và lặng lẽ ra ngoài. Ngày trước chị gái cô cũng bị giết vì bị nghi là con của “Mặt trắng máu”. Bây giờ cô không thể đứng yên chứng kiến thêm một người nữa ngã xuống vì cái lời nguyền vô lí ấy được nữa.

-Sao anh còn chưa về?-Tôi ngồi trên ghế cau có nhìn hắc đang ung dung gọt táo một bên tôi. Sau khi hắc đưa tôi về nhà là hắc lại cầm trụ ngồi lại luôn. Còn bà Kim cứ giương to con mắt nhìn hai chúng tôi, vừa nấu cháo hành vừa hóng hớt ngoài này. Del chỉ nhếch mép cười không nói gì cả.

-Mà anh cũng khéo tay đấy chứ? Mấy đứa con trai gọt được như thế!-Tôi buột miệng khen khi hắc nhìn hắc gọt táo. Hắc nhìn sang tôi bật cười. Tôi để thêm-Anh khéo tay gần giống như Shu rồi đấy!

Đột nhiên mặt hắc tối sầm lại. Đôi mắt hình viên đạn chĩa thẳng vào tôi đầy tức tối. Ồ hơ? Tôi lại nói gì sai sao?

-Cô còn dám nhắc đến tên đế vương Evil đó nữa thì tôi sẽ giết cô.-Hắc nghiêng răng ken két nhìn tôi. Ồ? Hắc ghét Shu đến thế soa? Mà tôi đâu thấy hai tên này gây gổ nhau bao giờ đâu? Hay là..Lần hắc bị thương lần trước? Không, lúc đó tôi đang đi cùng Shu mà. Đang bơi trong suy nghĩ thì đột nhiên một tiếng “xoẹt” của lưỡi dao vang lên nghe thật ngọt. Hắc bất chợt giật mình thả con dao xuống đất, tay hắc đỡ lấy ngón tay có một vết rạch máu chảy ra. Tôi giật mình. Mùi máu ngai ngái trước mũi tôi làm người tôi run lên. Tôi kéo hắc lại:

-Đưa xem!Trời ạ! Đứt tay rồi!-Tôi nhú mày nhìn vào vết thương định đụng vào ngón tay của hắc thì ngay lập tức hắc nắm lấy tay tôi. Tôi nhìn lên hắc.

-Không cần, vết thương nhỏ này tôi chỉ cần mất năm phút là liền da ngay thôi.-Hắc nhìn vào mắt tôi.

Tôi gật gật đầu. Bà Kim từ trong bếp đi ra:

-Cháo đây...-Bà Kim cười đơn đả thì ngay lập tức bà ho lên khù khụ-A... Bà xin lỗi vì đã làm phiền...

-Làm phiền gì ạ?-Tôi nhìn sang bà Kim vẻ khó hiểu. Hắc cũng nhìn sang tôi như muốn hiểu bà ta đang nói quái gì.

-Ngày xưa chồng bà cũng nắm tay bà như thế, cảm giác hạnh phúc thật đấy đúng không? Hai cháu cứ tiếp tục, bà không làm phiền hai cháu nữa.

Tôi và hắc nhìn nhau rồi giật mình nhận ra tay hắc vẫn chưa buông tay tôi ra. Tôi và hắc nhanh tay rút lại. Hắc thì khẽ ho lên một tiếng nhặt con dao lên gọt tiếp còn tôi thì quay sang bà Kim:

-Bà ơi, không phải như bà nghĩ đâu... Khó quá!!!!

Tôi nhìn sang hắc. Hắc vẫn cầm cúi gọt táo nhưng khóe miệng hắc chợt nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo. Ở gần hắc đúng là đủ chuyện rắc rối xảy ra mà!

10. Chương 10: Vũ Hội Vampire

Hắc đặt đĩa táo đang gọt dở lên bàn rồi nhìn sang tôi:

-Cô đang nghĩ cái gì trong đầu thế?

Tôi giật bắn người xua xua tay:

-Nghĩ cái gì mà nghĩ chứ? Anh đa nghi quá rồi!

Hắc chống hai tay xuống ghế rồi dịch người tiến sát tôi, neho mắt nhìn, còn tôi thì thụt ra sau.

-Mỗi lần cô nhìn tôi với ánh mắt đó là những suy nghĩ trong đầu cô về tôi chẳng tốt đẹp gì...

-Ai...Ai bảo thế?-Tôi toát mồ hôi. Tên này nhìn thấu đầu mình à?

Hắn nhếch mép cười rồi nhồm người lại. Bỗng tiếng chuông cửa vang lên. Bà Kim vội vàng chạy ra. Một lúc sau, một ông già với vẻ mặt rất hiền từ bước đến chỗ tôi và cúi chào Đây là ai?

-Ông đến rồi à?-Hắn nhàn nhạt hỏi.

-Thái tử Black đã có lời, sao tôi có thể từ chối?-Ông ta khẽ khàng đáp và nhẹ nhàng nhắm mắt nhìn sang tôi. Tự nhiên tôi cảm thấy sợ ông già này.

-Đây là Pháp sư bóng đêm, nhà tiên tri và cũng là nhà pháp sư được trọng dụng của Quốc. Tôi vác ông ta về đây để chữa cho cái chân cô.-Hắn nhìn sang tôi. Tôi không nói gì cả. Còn ông ta cũng chăm chú nhìn tôi vẻ thăm dò. Chợt, mắt ông ta như có tia điện lóe qua và miệng ông nở một nụ cười gian tà.

-Rất vui được gặp cô...-Ông ta chìa tay ra trước mặt tôi. Trông ông ta ma mị đến đáng sợ. Tôi bắt tay ông ta như là một lời chào. Bắt tay xong, ông ta quay sang cúi đầu:

-Đế vương, tôi xin phép ra về...

Ông ta bước ra khỏi nhà tôi còn tôi thì tròn mắt nhìn ông ta. Ông ta không chữa cho tôi sao? Hắn nhìn sang tôi:

-Cô thử đứng dậy tôi xem.

-Hả?-Tôi nhìn qua hắn nhưng rồi cũng gật đầu thử đứng dậy. Thật kì lạ. Tôi không còn cảm giác đau đớn ở chân nữa. Tôi ngạc nhiên tiến thêm vài bước, cũng không đau. Chân tôi đã trở lại bình thường rồi!

-Ông già đó đúng là giỏi.-Hắn nhếch mép vẻ khôn ngạc nhiên là mấy-Khi cô nắm tay ông ta, ông ta đã chữa lành chân cho cô rồi.

Tôi bắt ngờ. Ông ta giỏi đến mức đó sao?

-Không phải ai cũng được ông ta chữa đâu-Hắn nói-May có tôi, ông ta mới đồng ý giúp cô đấy.

Tôi cười tươi nhìn :

-Ra là cậu tốt bụng đấy chứ!

Hắn nhìn tôi hơi sững lại rồi vờ lơ đi, nhồm người dậy lấy một lát táo:

-Bình thường.

Tôi nhìn cười. Dù gì thì trông hắn bây giờ cũng đáng yêu không kém Shu là bao!

-Pháp sư bóng đêm, ông nói sao?-Sky giật mình chồm người về phía Pháp sư bóng đêm, giọng nói đầy bất ngờ-Ông đã gặp được cô gái đó ư?

Ông ta cười ma mị và khẽ nhếch mép:

-Nhưng cậu sẽ không bao giờ giết được cô ta...-Ông ta vuốt ve quả cầu-Vì cô gái đó sau này sẽ có đến hai người con trai bảo vệ...Oái ăm, đế vương hai dòng đó lại cùng yêu cô....

Hôm sau, tôi bước đến trường. Cả trường đều đổ mắt nhìn về phía tôi. Sao họ nhìn tôi dữ vậy? Linh Đan chạy đến ôm chầm lấy tôi:

-Hàn My!-Đan gần như sắp khóc-Tớ cứ tưởng không gặp được cậu nữa! ngà như vậy mà lành lặn thế này, đúng là một kì tích!

-Kì tích gì chứ? Cậu đừng lo nhé!-Tôi cười cười nhìn Đan.

-Cậu khỏe chứ?-Đan nhìn quanh người tôi vẻ bất an hết sức, tôi đỡ vai Đan lại cười tươi:

-Khỏe như voi!

-Hay lắm!-Đan vỗ tay-Vậy là cậu vẫn có thể tham dự được rồi!

-Tham dự gì cơ?-Tôi nhú mày.

Đan nhanh như cắt nắm lấy tay tôi chạy ra bảng tin của trường và chỉ vào bản niêm yết:

-Người ta vừa dán hôm qua đấy!

Tôi nhìn vào tờ giấy kia. Những hoa văn xung quanh trông thật đẹp mắt.

-Vũ...hội...Vam...?-Tôi đọc từng chữ và ngược lên nhìn Đan.

-Đúng thế! Tối nay ở Điện Chúa Tế Hắc Ám sẽ tổ chức vũ hội. Nói đúng hơn là một buổi tiệc cho các Vam giao lưu với nhau ấy mà! Ở đó, chúng ta sẽ được gặp các thái tử và đế vương của các dòng. Và biết đâu may mắn, chúng ta lại được bạch mã hoàng tử nào đó đến mời nhảy một bài thì sao?

Đan hào hứng và đôi mắt hám trai sáng lên tí tởn. Tôi cười xả lả:

-Ồ.. Nhưng tớ không thích những vụ um xum nhảy nhót như thế này..

-Sao lại không? Nhảy tập thể thì vui lắm nữa cơ!-Đan múa may tay lên tục, cô ấy có vẻ rất mong chờ vào buổi vũ hội, và tôi chợt nhận ra rằng: Vampire không hề có một thế giới u ám như tôi đọc được trước đây, mà là một thế giới tuy mang màu đen nhưng bên trong lại muôn màu muôn sắc. Mọi người ca hát, nhảy múa và thân thiết với nhau như những người bạn quen thân nhau từ trước. Như Shu, như Hàn Linh.

Câu chuyện cứ trôi qua như thế còn tôi thì mãi đuổi bắt những suy nghĩ vẫn vơ khó giữ.

-Hàn My! -Một tiếng gọi vang lên làm tôi giật mình thoát ra khỏi cơn mơ màng. Một chàng trai bước đến mang màu vàng hoàng kim của nắng như một thiên thần.

-Shu..-Tôi ngạc nhiên nhìn Shu.

-Em đã đỡ ốm chưa?-Shu dịu dàng nhìn tôi-Chiều hôm qua tôi định đưa em về nhưng không thấy em đâu.. Ai đưa em về thế?

-Del.-Tôi cũng tươi cười nhìn Shu.

-Del?-Shu chợt nhú mày rồi trở lại với vẻ đáng yêu vốn có của mình, Shu lấy hai tay úp vào má tôi rồi cười hỏi-Em còn sốt hay sao mà mặt em nóng thế này?

-Làm gì có ạ!-Tôi bật cười rụt đầu lại để tránh cái hành động hơi bị “thân thiết” của Shu. Rồi Shu nhìn qua bản niêm yết, chớp chớp mắt nhìn qua tôi:

-Em cũng định tham gia hả?

-Thực ra..-Tôi cười xả lả.

-Thế thì hay rồi!-Shu nhìn tôi, đôi mắt Shu sáng rực-Thế tối nay em đi cùng tôi nhé!

-Hả..Shu à.. Thực ra..-Tôi định lên tiếng bảo rằng tôi sẽ ở nhà nhưng Shu hào hứng quá:

-Thật ra năm nào tôi cũng không có bóng bạn nào đi cùng cả nên buồn dễ sợ lắm! Năm nay có em đi cùng thì sẽ vui rất nhiều nhĩ! Chiều nay đi học về em đợi tôi, tôi sẽ đưa em về nhà để tôi biết nhà em ở đâu, sau đó tôi biết đường đến đón em!

Thấy Shu vui vẻ quá nên tôi cũng không nỡ từ chối. Đúng là thiên thần, luôn làm người khác phải xiêu lòng.

-Được rồi! Shu! Vì anh là đế vương nên tôi phải tuân theo vậy!-Tôi đùa.

Shu tối sầm mặt mũi rồi lẳng lặng bỏ đi. Shu sao thế? Chẳng lẽ Shu không biết đùa là gì sao?

Tan học, tôi vừa bước ra sân trường đã thấy Shu đứng ở cổng đưa tay vẫy vẫy. Shu có vẻ đã hết buồn bực rồi. Tôi định bước đến chỗ Shu thì hán từ đâu chạy đến nắm tay tôi giật lại.

-Đi theo tôi.-Hắn lạnh lùng nói.

-Tôi phải đi với Shu rồi..-Tôi cười tươi vỗ vai hắn định bước đi thì hắn gần giọng giật tôi lại mạnh hơn:

-Tôi bảo là đi với tôi!

Tôi sững sờ nhìn ngạc nhiên chẳng hiểu chuyện gì cả.

Del kéo phăng tôi bước đi làm tôi luống cuống suýt ngã. Hắn đang làm cái quái gì vậy? Tay hắn lại nắm chặt lấy tay tôi làm tôi không thể nào rút ra được.

-Thả tôi ra...-Tôi nhăn nhó nói to. Nhưng hắn vẫn lạnh lùng vờ như không nghe thấy và tiếp tục lôi tôi xềnh xệch như lôi một con cún. Hắn lúc nào cũng thế, luôn tự ý áp đảo tôi dù hắn chưa hỏi ý kiến của tôi. Mặt tôi nóng lên và khi tôi đang định giơ chân đạp một phát vào lưng hắn thì hắn chợt dừng lại. Cả người tôi đâm sầm vào lưng hắn. Tôi xoa xoa mũi nhìn lên. Shu đứng trước mặt hắn chặn hắn lại.

-Cô gái này phải đi cùng tôi mất rồi, thái tử.-Shu giằng tôi ra từ tay hắn ra nhưng hắn nhanh tay giữ tay còn lại của tôi vặc lại.

Hắn không nói gì nhưng ánh mắt của hắn nhìn Shu vô cùng tức giận và quyết liệt. Shu chợt nhếch mép. Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy trên nét mặt Shu có sự lạnh lùng không hề kém hắn.

-Ồ, đây là lần đầu tiên thái tử Black kéo một cô gái nào đó đấy..-Shu cười nhàn nhạt, rồi cúi người ghé vào tai hắn nói-Hay có tình cảm đặc biệt gì đây?

Ngay lập tức nét mặt của hắn đột nhiên sững như băng. Hắn nhìn Shu đầy tức giận. Và hắn thả tay tôi ra, hậm hực bỏ đi. Shu trở lại vẻ dịu dàng nhìn sang tôi:

-Ta đi thôi..

-Ừ..ừm...-Tôi cũng mỉm cười nhìn Shu, chợt quay lại. Ánh mắt hắn giờ trở nên sắc lạnh gai óc hơn bao giờ hết. Đôi mắt ấy như đang ẩn chứa một tiếng gào.

Tiếng xe ngựa lộc cộc dừng trước cổng nhà tôi. Tôi cúi đầu chào Shu:

-Cảm ơn đế vương đã đưa tôi về!

-Ừ! Nhớ tới đấy! Tôi sẽ đến đưa em cùng đến vũ hội.

Chiếc xe ngựa lăn bánh gỗ chạy đi, tôi thở dài bước vào nhà. Hôm nay đúng là thật sự rất kì lạ. Chợt nhớ về đôi mắt ấy, đôi mắt sắc lạnh của hắn, rốt cuộc tại sao trông hắn lại đầy uất hận như thế?

Tôi bước vào phòng, mở tủ đồ ra, chẳng có bộ đầm nào gọi là “đẹp” theo đúng nghĩa cả. Nhưng tôi mặc kệ. Tôi lấy ra một bộ lấy màu trắng tinh khôi và mặc vào.

7h..

Mọi người váy áo xập xình đi ra đi vào Điện. Ánh đèn, những đèn hoa và những chiếc đèn lồng đẹp mắt giăng khắp lối tạo nên khung cảnh nhộn nhịp. Trông ai cũng vui vẻ hơn hờ nắm tay nhau đi tới đi lui. Bước vào Điện mới thực sự là đẹp. Mọi thứ đều thật sang trọng và đẹp mắt. Đồ trang trí, những vũ công xinh đẹp múa trên bục như những con búp bê sống động. Những bàn tiệc đẹp mắt. Dàn nhạc công thì xướng lên những bài ca cổ điển vô cùng hay. Tôi có cảm tưởng rằng mình đang đi lạc giữa những đêm tiệc lung linh của quý tộc nước Anh nước Pháp ngày xưa. Mọi người thì nắm tay nhau nhảy theo tiếng nhạc. Cứ một vòng tròn là lại nhảy chân chéo với nhau, vừa nhảy vừa hát. Khi bản nhạc chuyển sang điệu tango sống động thì mọi người lại nhảy tango cùng nhau. Cứ hai người một cặp trông thật đẹp mắt. Không phân biệt tuổi tác, chức vụ, họ chỉ đơn giản là họ, những vạm sống vui vẻ cùng nhau không phân biệt giai cấp. Như ở trước mặt tôi là đế vương King đang nhảy vui vẻ với một cô thôn nữ yêu kiều. Đây có phải là vương quốc vampire thật không vậy? Tôi và Shu cứ đứng thờ thẩn nhìn họ thế là chẳng lâu sau đó, chúng tôi bị họ lôi vào cuộc vui. Trẻ em, bà già, thanh niên đều nắm lấy tay nhau nhảy múa. Đá chân chéo. Xoay một vòng. Rồi cứ vòng tay nhau và nhảy một chân theo điệu nhạc nhộn nhịp. Ai nhảy đẹp thì lại nhảy vào trong thi nhau. Họ thật sự dễ mến! Những vampire vui nhộn khép mình sau lớp màn nhung huyền bí kia.

-Nào cô bé, nhảy lên nào!-Một quý bà vui vẻ nhìn tôi và nắm lấy tay tôi. Vòng tròn ngày càng đông. Tôi hòa vào những tiếng nhạc, tiếng cười. Linh Đan hào hứng như thế cũng phải.

Tại một bàn tiệc, ngồi lên ghế nhìn vào đám đông đang nhảy múa om sòm, trong đó có cả Hàn My. Lòng cậu chợt điên lên khi nhớ lại lúc chiều.

-Con bé này.. Sao lại cứ khiến mình bực tức thế cơ chứ?

Del “hừ” giọng và uống cạn ly rượu vang đỏ.

Bản nhạc đột nhiên đi trầm xuống. Đám đông giải tán nhưng tiếng cười vẫn còn. Mọi người tản qua những bàn tiệc và nâng rượu chúc tụng lẫn nhau. Bản nhạc một lần nữa lại vang lên nhẹ nhàng đầy lãng mạn như muốn dành cho những cặp tình nhân đang yêu cùng nhau khiêu vũ. Từng cặp trai gái bắt đầu nắm tay nhau bước ra và hòa theo điệu nhạc. Bộ váy đủ lớp của các ô gái cứ xoay theo điệu nhạc như những đóa hoa rực rỡ. Buổi tiệc tuyệt vời và hơn cả những gì tôi nghĩ. Điều đặc biệt là hình như ở đây chẳng cần người dẫn chương trình, tất cả đều tự hiểu qua những nốt nhạc của dàn nhạc đó. Bản nhạc du dương và những ánh đèn trở nên lấp lánh.

Những đôi trai gái nhảy cùng nhau, cứ ngày một nhiều như thế, người già cũng nhảy theo trái tim người già và chỉ còn một vài người còn ngồi lại trên ghế nhìn ngắm họ. Như tôi, Shu và Del. Shu chợt nhòm người lên đi về phía tôi, Shu chìa tay ra mỉm cười:

-Nào.. Cô gái..

-Không..Không!-Tôi rụt đầu lại cười trừ.

Nhưng Shu chẳng có vẻ gì là để ý đến chuyện đó. Shu bước đến gần hơn và kéo tôi ra. Tôi không thích khiêu vũ như thế này! Tôi cố gắng thụt người lại:

-Không... Tôi không thích mà..

Shu cười tươi “không sao đâu” và kéo phăng tôi ra. Chưa biết làm thế nào thì một bàn tay chặn tôi lại và giọng lạnh lùng điếng người bắt chợt vang lên:

-Cô ấy đã bảo là không muốn nhảy cơ mà để vương Evil?

Del!?

11. Chương 11: Cô Có Biết Cô Và Hắc Đang Khiến Tôi Nổi Điên Lên Không?

-Thái tử Black, hình như cậu đang quan tâm thái quá đến một cô gái thì phải-Shu nhìn qua và đôi mắt Shu như có một tia lửa vụt qua.

-Vì cô ta là người hầu của tôi.-Del gằn giọng.

Một cảm giác có chút hụt hẫng. Người hầu? Là người hầu sao? Chỉ vì tôi là người hầu cho hắc nên hắc mới như thế? Ý hắc là vậy chứ gì? Thế mà đôi lúc tôi cứ nghĩ hắc đã coi tôi như một người bạn. Tôi gạt tay hắc ra:

-, thời hạn tôi làm người hầu cho anh đã hết rồi... Bây giờ anh không cần phải bận tâm gì đến tôi nữa.-Rồi tôi quay sang Shu mỉm cười-Tôi nghĩ lại rồi...Tôi sẽ nhảy cùng anh...

Gương mặt có một chút sững sờ ngạc nhiên,còn Shu nhìn sang tôi, cười rạng rỡ, Shu chìa bàn tay ra như thay lời mời trước mặt tôi. Khi tôi định nắm lấy tay Shu thì đột nhiên hắc bất ngờ giật mạnh tôi về phía hắc và lôi tôi ra ngoài. Bàn tay hắc siết chặt cổ tay tôi, tôi dù cố đến đâu cũng không thể rút khỏi bàn tay hắc. Hắc bước nhanh, không một chần chừ, không một chút nấn ná làm tôi không đủ sức trụ lại. Tôi nhìn lên hắc. Vẻ mặt của hắc làm tôi sững sờ và ớn lạnh. Đó là thần sắc không thể giận dữ hơn. Tôi đã làm gì sai chứ? Hắc giận dữ lôi tôi ra ngoài. Đột nhiên hắc quay phắt lại nắm chặt lấy hai bàn tay tôi rồi dè

tôi vào tường. Hấn nhanh đến mức tôi không kịp thấy gì cả. Mặt hấn gần tôi đến mức tôi có thể nhìn thấy được những sợi tóc bạch kim ấy mỏng đến mức nào. Tôi ngạc nhiên nhìn hấn, và kèm theo đó là một chút hoảng sợ. Hấn vẫn cứ nhìn chằm chằm vào tôi. hấn siết mạnh cổ tay tôi ngày một chặt và tôi nhìn thấy rõ sự giận dữ của hấn trong đôi mắt ấy. Căng thẳng, quá căng thẳng. Tôi cảm thấy cả người tôi lạnh toát và mặt tôi tái dần đi. Hấn vẫn thế, vẫn nhìn tôi với sự tức giận tột điểm đến mức nghiêng rằng để thay cho lời nói. Hấn bóp chặt cổ tay tôi đau nhói. Có cảm giác như cổ tay tôi sẽ gãy ra. Rồi hấn đột nhiên rút lên:

-Cô có biết là cô và hấn đang khiến tôi tức điên lên không?-Hấn nói đầy vẻ giận dữ và trong giọng nói đó như cố gắng kìm lại một phần cơn giận.

Tức điên? Sao lại thế? Tôi đã nói gì không đúng sao?

-Sao anh lại tức điên? Vì tôi?-Tôi nhìn hấn đầy ngạc nhiên.

-Đúng.. Vì cô... Cô đang khiến tôi nổi điên lên đấy! Có hiểu không hả?-Hấn gào lên. Tôi vẫn không hiểu. Tại sao vì tôi mà hấn lại điên lên?

-Vì sao chứ?

-Vì...-Hấn chợt khựng người lại trước câu hỏi của tôi. Đôi mắt hấn có chút hụt hẫng và bàn tay đang nắm chặt tay tôi nới lỏng ra dần.. Hấn cần môi quay người đi, giọng nói hấn như có chút bất lực-Chính tôi...Tôi cũng không biết vì sao tôi lại như thế nữa... Không được... Cứ thế này tôi sẽ không thể ác được nữa..

-???

-Đáng lẽ,...tối nay, cô không nên xuất hiện trước mặt tôi....

Tôi sống người. Ra là tôi đáng ghét đến như thế sao? Hấn điên lên là vì tôi đến dự vũ hội đúng không? Hấn điên lên là vì tôi xuất hiện trước mặt hấn đúng không?

-A...Ra là thế... Ngay từ đầu tôi đã không nên đến đây. Thế tại sao anh không nói sớm để bây giờ phải bực mình như thế. Sự xuất hiện của tôi khiến anh điên lên như thế thì từ nay tôi sẽ chú ý tránh mặt anh để anh không còn bị tôi làm chướng mắt nữa....-Tôi cười nhạt-Anh yên tâm, tôi sẽ đi ngay.

Nói dứt câu tôi đã bước đi không ngần ngại. Hấn nắm tay tôi lại:

-Ý tôi không phải là thế...

Tôi quay người lại định gắt lên là kẻ lảm chuyện thì đột nhiên khựng lại. Dưới ánh trăng, đôi mắt hấn trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, và nỗi buồn khó hiểu ẩn sau hàng mi dài đang rung rung kia, có cảm giác như hấn đang có một tâm sự gì đó không thể nói thành lời. Nhưng tôi cũng không thể hiểu điều gì ẩn sau đôi mắt đó, đôi mắt như chứa sự đau thương, chứa thù hận, chứa sự tàn ác, chứa sự lạnh lùng, chứa một nỗi buồn thâm kín khó giấu. Rốt cuộc đầu mới là con người của hấn. Hấn không nói một lời, nhưng cái “không nói một lời” đó là khoảnh khắc tôi gần như thấy được con người thật của hấn ẩn sau vỏ bọc tàn nhẫn kia.

-Hàn My..-Một tiếng gọi vang lên làm tôi và hấn giật mình nhìn sang.

-Shu...

Shu chạy đến chỗ tôi, mồ hôi anh nhễ nhại và hơi thở nặng nhọc hỗn hển. Đường như Shu chạy đi đâu đó thì phải. Tôi nhìn sang bộ dạng của Shu:

-Anh vừa đi đâu thế?

-Đi tìm em chứ đi đâu!-Shu gắt lên và kéo phăng tôi lại, không để ý rằng tay bên kia của tôi còn có một người đang nắm lấy. Shu chợt giật mình nhìn lên, trong màn đêm, mái tóc bạch kim của nó bật lên chìm dưới màn đêm một vẻ đẹp ma mị. Shu nhìn , ánh mắt Shu nheo lại và cúi xuống nhìn tôi mỉm cười:

-Em mệt rồi đúng không.. Dù sao cũng đã muộn rồi... Để tôi đưa em về...

Shu nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, nụ cười ấm áp lại xuất hiện trên gương mặt thiên thần kia làm bao buồn bực của tôi đều bỗng chốc tan biến. thả tay tôi ra, và hấn vẫn im lặng như thế. Không giận dữ, không kiêu ngạo, chỉ đơn giản như một bóng ma, một bóng ma cô đơn.

Tôi gương mặt nụ cười tươi nhất có thể nhìn Shu:

-Anh cứ tiếp tục tham gia vũ hội đi.. Tôi về một mình được rồi...

Nói rồi tôi bước đi không buồn ngoái đầu nhìn lại. Tối nay thế là quá đủ rồi...

Shu nhìn theo bóng Hàn My khuất dần, nhìn sang khuôn mặt vô cảm của Del. Shu bước đi.

Del tựa vào tường. Chính cậu, cậu cũng không hiểu tại sao cậu lại như thế thì làm sao cậu có thể nói cho Hàn My hiểu. Cứ như thế này, cậu sẽ phát điên lên mất, cậu sẽ nổi điên và bức bối không lý do. Cậu trở lại vào bàn tiệc. Ánh đèn, vũ nữ... Tất cả mơ hồ nhàn nhạt. Cậu ngồi gần như bất động. Shu cũng thế, nhưng ánh mắt Shu lại nhìn về phía cậu. Một cô gái có mái tóc nâu đỏ bước đến, là Hạ Vi:

-Cha anh đã hủy hôn...là do anh đúng không?

-....

-, anh không thể quan tâm đến em dù chỉ một lần sao?

Del không buồn ngẩng đầu lên.

-Em.. thực sự rất yêu anh... , hãy nhìn về phía em đi, dù chỉ một lần thôi, được không?

Del không trả lời. Hạ Vi đau lòng quay gót bước đi.

Đột nhiên...

Tiếng sấm...

Mưa...

Ánh mắt chợt khựng lại ở một góc sáng của màu rượu vang đỏ. Một chớp mắt khe khẽ, nhếch mép nói nhàn nhạt:

-Con nhỏ đó không mang ô... Lại mới ốm dậy...

Del nở nụ cười như thỏa mãn nhưng vẫn không thể dối được cảm xúc của mình. đứng bật dậy và bước nhanh ra khỏi bàn tiệc. Mưa rơi, mỗi lúc một to, sấm cứ chớp, chẳng ai biết được đến khi nào mưa mới ngừng rơi, còn mưa thì chỉ biết trút nước cho đến giọt nước cuối cùng. không biết mình đang làm gì nữa. Cậu dùng tốc độ của bóng ma lang thang chạy như một cơn gió. Chỉ như thế, cậu mới có thể đuổi kịp cô gái đó. Cuối cùng cũng đuổi kịp. Trước con đường, bóng một cô gái đi dưới mưa. Nhưng đó không phải là sự vội vàng, mà dáng vẻ của sự hạnh phúc. chợt khựng người lại và bước chầm chậm theo sau..

Tôi nhìn những lớp mưa xối xả nhớ về ngày thơ. Mưa làm tôi lạnh buốt, những mảnh kí ức ủa về những ngày bên bố, bên cạnh anh trai và mẹ. Nhưng không thể vui được bao lâu thì tôi lại phải ngồi xuống vì lạnh. Dù sao, bây giờ cũng không kịp về đến nhà, cứ ngồi như thế vậy, tôi chẳng đủ sức để đi tiếp nữa rồi. Tôi thở dài, hai tay ôm lấy nhau tránh những giọt mưa thấm thêm. Bỗng một bóng người bước đến sau lưng tôi. Tôi giật mình nhìn ra đằng sau thì ngạc nhiên không nói được. đứng sau lưng tôi, vẫn dáng vẻ hồ hững bất cần đời nhưng đôi mắt không còn sự lạnh lùng cao ngạo mà là đôi mắt mang màu của nỗi buồn, đau xót và xen cả tức giận. Hắn đứng nhìn tôi như thế. Mưa bắt đầu nhuộm ướt mái tóc hắn, cả người hắn. Nhưng hắn vẫn đứng yên nhìn tôi như thế, không nói một câu, không một cảm xúc, không bước đi cũng chẳng cử động. Cứ nhìn tôi như thế, và tôi thì cũng sợ nhìn hắn. Hắn lạ quá. Hắn đang ôm ở đâu chẳng? Một lúc sau hắn mới gần giọng:

-Cô có bị điên không đấy? Mưa như thế này mà cứ dầm mưa như thế à? Không biết lạnh sao?

-Dĩ nhiên là lạnh rồi-Tôi thần nhiên đáp, có chút sững sốt khi nhìn vào mắt hắn. Tôi cứ tưởng hắn sẽ sung sướng cười ngoác mồm khi nhìn thấy tôi thấm hại như thế này chứ?

-Thế sao còn dầm mưa?-Hắn lạnh nhạt nói tiếp.

-Sao mà không dám được đây? Tôi đâu phải là thần mưa mà tránh được!

-Thế cô không biết đi tìm chỗ trú à? Không biết mở mồm ra đi xin trú mưa nhờ nhà người khác à? Không biết quay trở lại Điện à? Sao cô ngốc đến mức đó thế hả? Cô còn muốn làm cho người khác lo lắng đến bao giờ nữa?

Hắn đột nhiên lạnh lẽo tuôn một tràng vào mặt tôi, sự nặng nề trong giọng nói và khuôn mặt khiến tôi có chút khó thở. Khẽ nắm chặt tay, cố kìm chế cơn giận, tôi nói:

-Thế tôi sai ở chỗ nào? Tôi không tìm được chỗ trú, cũng chẳng còn sức mà chạy thì anh nói tôi phải trốn mưa bằng cách nào?

-Thế cô đứng chỗ nào? Đắm mình trong mưa như thế, người thì mới ốm xong. Sao cô không vào nhà người ta xin trú nhờ?-Hắn nhếch môi, nhấn mạnh từng chữ.

-Anh một vừa hai phải thôi nhé! Tôi như thế này đáng lẽ anh phải vui mới đúng chứ? Hôm nay tôi đủ nổi điên rồi anh đừng chọc điên tôi nữa được không?-Tôi hỏi mà gần như sắp khóc. Tại sao hắn lại đến đây rồi lạnh lùng quát vào mặt tôi như thế chứ?

-Em điên? Em nổi điên cái gì? Em có điên lên bằng tôi không?- Hắn lạnh lùng quát.

-Sao lại nổi điên? Tôi chọc gì đến anh sao?-Tôi cảm thấy ức chế hơn bao giờ hết.

-Thấy em như thế này, tôi chỉ muốn điên lên em không biết sao?-Hắn giận dữ quát lên, vẻ mặt có chút bất lực. Tôi chờ người, bị tiếng quát của hắn làm cho giật mình. Không còn nghe được gì nữa.

Hắn vuốt mặt để nén đi tiếng quát lần nữa, rồi hắn bế xốc tôi lên và phóng nhanh về nhà tôi. Hắn đúng là có bước chân siêu thần tốc. Cả người hắn và tôi ướt như chuột lột. Bà Kim chắc dự vũ hội chưa về, tôi thở dài bước vào nhà. Nằm xệp ra giường tôi chợt nhớ lại lúc này, tại sao hắn lại nổi giận như thế? Rồi tôi thiếp dần đi..

Del ngã người ra ghế, khẽ cựa mình. Tại sao lúc đó thấy Hàn My như thế cậu lại muốn nổi điên lên tàn phá mọi thứ. Muốn bóp chết Hàn My tại đó ngay lập tức. Tại sao lúc đó cậu lại nổi điên như thế, thấy Hàn My với Shu thân thiết cậu lại tức điên lên không rõ lí do. Cậu trở nên như vậy từ khi nào thế?

-Cứ thế này mình sẽ điên lên mất.. Mình không thể kiểm soát chính mình được nữa rồi...-Cậu khẽ nhún mày. Chính cậu, cậu cũng không hiểu tại sao cậu lại như thế nữa. Cậu cảm thấy sợ. Sợ chính thứ cảm xúc kì quái này chi phối cậu.-Cứ thế này mình sẽ không còn bình tĩnh được nữa...

Lần đầu tiên thực sự thấy hỗn loạn.

—

Hàn Linh bước vào phòng Sky. Thấy khuôn mặt lo lắng của Sky, Hàn Linh cất tiếng hỏi:

-Sky, anh sao thế?

Sky khẽ nhún mày. Và nhìn sang Hàn Linh thở dài:

-Cô gái sinh vào ngày mặt trăng máu đỏ, chúng ta có thể giấu cô ấy đi được không? Cô ấy sẽ oan toàn sống tốt chứ?

Hàn Linh mỉm cười nhìn Sky:

-Tất nhiên là vậy... Vì cô ấy chẳng có tội gì mà phải chịu cái chết như thế, cho dù là vì vương quốc ngầm của chúng ta. Cô ấy, chúng ta có thể đưa về thế giới con người và sống tốt. Như thế là ổn mà..

Sky khẽ dẫn hàng lông mày ra, cầm mạnh đầu bút xuống tờ giấy nằm trên bàn vẽ nghĩ ngợi và tính toán.

-Sky, chẳng lẽ anh đã biết cô gái sinh vào ngày đó là ai rồi sao?

Sky thở dài và nói:

-Con gái của nam tước Dương Nhật Minh_Dương Hàn My....

-!!!!!!

Tôi ưỡ ưỡ bước đến trường. Trông mọi người ai cũng vui tươi hơn hờ kể đủ chuyện về vũ hội hôm qua, nghỉ lại mà tiếc. Linh Đan chạy đến ôm chầm lấy tôi từ đằng sau tíu tít hỏi:

-Hàn My, hôm qua cậu có đi không?

-Có, vui lắm ý, cơ mà mình không thể ở lại đến khi tiệc tàn được-Tôi ử rử nói với Đan.

-Ủầy, tiếc thế? Lúc tàn có màn bắn pháo hoa nữa cơ!

Tôi nghe mà càng thêm thất vọng và tiếc nuối, thở dài một tiếng rồi lảo đảo bước vào lớp. Vừa nằm ra bàn mệt nhọc thì đột nhiên có tiếng ngón tay gõ vào tấm kính cửa sổ thành những tiếng tách tách. Tôi nhìn ra thì tròn mắt. Shu cười tươi nhìn tôi, trông Shu như một thiên thần. Tôi chạy ra:

-Anh đến lớp tôi làm gì thế?-Tôi cười tươi nhìn Shu.

-Có gì đâu. Tự nhiên muốn nói chuyện với em một chút thôi.-Shu nháy mắt. Tôi phì cười:

-Anh kì ghê...

Del bước vào trường. Vẻ lạnh lùng của cậu khiến đám con gái vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi. Bước chân khựng lại khi nhìn thấy Shu và Hàn My đang nói chuyện với nhau. Trông hai người rất vui vẻ, Hàn My thì liên tục bật cười. Đột nhiên cậu cảm thấy khó chịu, rất khó chịu. Cảm giác tức giận lại bức bối hơn bao giờ hết. Tại sao cậu lại có cảm giác này chứ? Khó chịu, khó chịu quá... Cậu nghiêng rằng để đề nén cơn tức điên không lí do trong cậu. Tại sao lại thế? Hàn My đúng là biết cách làm người khác phát điên! Không được, cứ thế này cậu sẽ không thể lạnh lùng được nữa, không thể giữ bình tĩnh được nữa. Phải có cách gì đó loại Hàn My ra khỏi thứ cảm xúc quái đản của cậu. Cậu khẽ cắn môi và bước về phòng 12A3.

Tôi cười khi khi. Shu cũng vui tính đấy chứ, nhưng nhìn xung quanh mà xem, ánh mắt căm ghét cứ liên tục chĩa vào tôi khiến tôi không thể chịu nổi. Nguyên nhân chắc là do vị thiên thần quá tự nhiên đang ở trước mặt tôi. Tôi cắn môi, đúng là nên tránh xa "sát thủ tình trường". Tôi nhìn Shu cười xả lả:

-Shu, anh về lớp đi, lần sau ta nói chuyện tiếp. Chắc anh không phải là không thấy sự khó chịu của các học viên chứ?

Shu gãi gãi đầu rồi nở nụ cười:

-Tôi không để ý đến điều đó nên... Vậy tôi về lớp đây.. Em cứ học đi nhé...

Tôi vẫy vẫy tay chào Shu. Shu đi về lớp rồi nhưng những ánh mắt vẫn không buông tha cho tôi. Căng thẳng, thật sự căng thẳng. Tôi bèn đi ra sân sau tìm bầu không khí thoải mái.

Tôi bước ra sau sân trường thì khựng lại khi nghe tiếng nói chuyện của ai đó. Tôi khẽ hé mắt nhìn ra, là ? Và cô gái đang đứng trước mặt , là cô gái tóc nâu đỏ hôm đó. Thì hờ hững, còn cô ấy thì vẻ lúng túng rõ rệt.

-, anh gọi em ra đây...là có việc gì?

Del im lặng một hồi rồi nhàn nhạt hỏi:

-Có phải cô đã từng nói là yêu tôi không?

-!!!!-Cô gái nhìn sang vẻ khó hiểu.

-Vậy thì.. Tôi sẽ giao trái tim cho cô.. Từ từ thôi.. Nhưng xin cô hãy giữ chặt lấy nó, đừng để nó đi lạc về phía ai cả, tôi không chịu nổi cảm giác khó hiểu bức bối này rồi..

Cô gái nhìn trân trân vào và đôi mắt cô lung tròng những giọt nước mắt. Cô ôm chầm lấy và xúc động:

-Em chắc chắn sẽ làm như thế! Sẽ làm như thế!

Tôi nhìn hai người họ gần như nín thở. Tốt quá rồi! đã tìm thấy tình yêu, thế là trong tương lai cậu ta sẽ bớt lạnh lùng đi chứ nhỉ? Nghĩ thế tôi cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết, định nhẹ nhàng bước đi không dấu vết thì tôi vô tình dẫm phải túi nilon kêu một tiếng “soạt”.

-Ai đó?

Tôi giật bản mình quay lại, cả người lạnh toát. bước nhanh đến góc khuất chỗ tôi đang đứng. Thấy tôi, gã gần như khựng lại và đôi mắt gã thêm một lần nữa chứa sự tức giận tột đỉnh và nỗi buồn khó giấu.

12. Chương 11: Cô Có Biết Cô Và Hấn Đang Khiến Tôi Nổi Điên Lên Không?

-Thái tử Black, hình như cậu đang quan tâm thái quá đến một cô gái thì phải-Shu nhìn qua và đôi mắt Shu như có một tia lửa vụt qua.

-Vì cô ta là người hầu của tôi.-Del gần giọng.

Một cảm giác có chút hụt hẫng. Người hầu? Là người hầu sao? Chỉ vì tôi là người hầu cho hắn nên hắn mới như thế? Ý hắn là vậy chứ gì? Thế mà đôi lúc tôi cứ nghĩ hắn đã coi tôi như một người bạn. Tôi gạt tay hắn ra:

-, thời hạn tôi làm người hầu cho anh đã hết rồi... Bây giờ anh không cần phải bận tâm gì đến tôi nữa.-Rồi tôi quay sang Shu mỉm cười-Tôi nghĩ lại rồi...Tôi sẽ nhảy cùng anh...

Gương mặt có một chút sững sờ ngạc nhiên,còn Shu nhìn sang tôi, cười rạng rỡ, Shu chìa bàn tay ra như thay lời mời trước mặt tôi. Khi tôi định nắm lấy tay Shu thì đột nhiên hắn bắt ngờ giật mạnh tôi về phía hắn và lôi tôi ra ngoài. Bàn tay hắn siết chặt cổ tay tôi, tôi dù cố đến đâu cũng không thể rút khỏi bàn tay hắn. Hắn bước nhanh, không một chân chừ, không một chút nán ná làm tôi không đủ sức trụ lại. Tôi nhìn lên hắn. Vẻ mặt của hắn làm tôi sững sốt và ớn lạnh. Đó là thần sắc không thể giận dữ hơn. Tôi đã làm gì sai chứ? Hắn giận dữ lôi tôi ra ngoài. Đột nhiên hắn quay phắt lại nắm chặt lấy hai bàn tay tôi rồi đè tôi vào tường. Hắn nhanh đến mức tôi không kịp thấy gì cả. Mặt hắn gần tôi đến mức tôi có thể nhìn thấy được những sợi tóc bạc kim ấy mỏng đến mức nào. Tôi ngạc nhiên nhìn hắn, và kèm theo đó là một chút hoảng sợ. Hắn vẫn cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Hắn siết mạnh cổ tay tôi ngày một chặt và tôi nhìn thấy rõ sự giận dữ của hắn trong đôi mắt ấy. Căng thẳng, quá căng thẳng. Tôi cảm thấy cả người tôi lạnh toát và mặt tôi tái dần đi. Hắn vẫn thế, vẫn nhìn tôi với sự tức giận tột đỉnh đến mức nghiêng rằng để thay cho lời nói. Hắn bóp chặt cổ tay tôi đau nhói. Có cảm giác như cổ tay tôi sẽ gãy ra. Rồi hắn đột nhiên rít lên:

-Cô có biết là cô và hắn đang khiến tôi tức điên lên không?-Hắn nói đầy vẻ giận dữ và trong giọng nói đó như cố gắng kìm lại một phần cơn giận.

Tức điên? Sao lại thế? Tôi đã nói gì không đúng sao?

-Sao anh lại tức điên? Vì tôi?-Tôi nhìn hắn đầy ngạc nhiên.

-Đúng.. Vì cô... Cô đang khiến tôi nổi điên lên đấy! Có hiểu không hả?-Hắn gào lên. Tôi vẫn không hiểu. Tại sao vì tôi mà hắn lại điên lên?

-Vì sao chứ?

-Vì...-Hắn chợt khựng người lại trước câu hỏi của tôi. Đôi mắt hắn có chút hụt hẫng và bàn tay đang nắm chặt tay tôi nới lỏng ra dần.. Hắn cần môi quay người đi, giọng nói hắn như có chút bất lực-Chính tôi...Tôi cũng không biết vì sao tôi lại như thế nữa... Không được... Cứ thế này tôi sẽ không thể ác được nữa..

-???

-Đáng lẽ,...tôi nay, cô không nên xuất hiện trước mặt tôi....

Tôi sững người. Ra là tôi đáng ghét đến như thế sao? Hắn điên lên là vì tôi đến dự vũ hội đúng không? Hắn điên lên là vì tôi xuất hiện trước mặt hắn đúng không?

-A...Ra là thế... Ngay từ đầu tôi đã không nên đến đây. Thế tại sao anh không nói sớm để bây giờ phải bức mình như thế. Sự xuất hiện của tôi khiến anh điên lên như thế thì từ nay tôi sẽ chú ý tránh mặt anh để anh không còn bị tôi làm chướng mắt nữa....-Tôi cười nhạt-Anh yên tâm, tôi sẽ đi ngay.

Nói dứt câu tôi đã bước đi không ngần ngại. Hắn nắm tay tôi lại:

-Ý tôi không phải là thế...

Tôi quay người lại định gắt lên là kể lể chuyện thì đột nhiên khựng lại. Dưới ánh trăng, đôi mắt hắn trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, và nỗi buồn khó hiểu ẩn sau hàng mi dài đang rung rung kia, có cảm giác như hắn đang có một tâm sự gì đó không thể nói thành lời. Nhưng tôi cũng không thể hiểu điều gì ẩn sau đôi mắt đó, đôi mắt như chứa sự đau thương, chứa thù hận, chứa sự tàn ác, chứa sự lạnh lùng, chứa một nỗi buồn thâm kín khó giấu. Rốt cuộc đầu mới là con người của hắn. Hắn không nói một lời, nhưng cái “không nói một lời” đó là khoảnh khắc tôi gần như thấy được con người thật của hắn ẩn sau vỏ bọc tàn nhẫn kia.

-Hàn My..-Một tiếng gọi vang lên làm tôi và hắn giật mình nhìn sang.

-Shu...

Shu chạy đến chỗ tôi, mồ hôi anh nhễ nhại và hơi thở nặng nhọc hỏn hển. Đường như Shu chạy đi đâu đó thì phải. Tôi nhìn sang bộ dạng của Shu:

-Anh vừa đi đâu thế?

-Đi tìm em chứ đi đâu!-Shu gắt lên và kéo phăng tôi lại, không để ý rằng tay bên kia của tôi còn có một người đang nắm lấy. Shu chợt giật mình nhìn lên, trong màn đêm, mái tóc bạch kim của nỗi bật lên chìm dưới màn đêm một vẻ đẹp ma mị. Shu nhìn , ánh mắt Shu nheo lại và cúi xuống nhìn tôi mỉm cười:

-Em mệt rồi đúng không.. Dù sao cũng đã muộn rồi... Để tôi đưa em về...

Shu nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, nụ cười ấm áp lại xuất hiện trên gương mặt thiên thần kia làm bao buồn bức của tôi đều bỗng chốc tan biến. thả tay tôi ra, và hắn vẫn im lặng như thế. Không giận dữ, không kiêu ngạo, chỉ đơn giản như một bóng ma, một bóng ma cô đơn.

Tôi gương một nụ cười tươi nhất có thể nhìn Shu:

-Anh cứ tiếp tục tham gia vũ hội đi.. Tôi về một mình được rồi...

Nói rồi tôi bước đi không buồn ngoái đầu nhìn lại. Tối nay thế là quá đủ rồi...

Shu nhìn theo bóng Hàn My khuất dần, nhìn sang khuôn mặt vô cảm của Del. Shu bước đi.

Del tựa vào tường. Chính cậu, cậu cũng không hiểu tại sao cậu lại như thế thì làm sao cậu có thể nói cho Hàn My hiểu. Cứ như thế này, cậu sẽ phát điên lên mất, cậu sẽ nổi điên và bức bối không lí do. Cậu trở lại vào bàn tiệc. Ánh đèn, vũ nữ... Tất cả mơ hồ nhạt nhòa. Cậu ngồi gần như bất động. Shu cũng thế, nhưng ánh mắt Shu lại nhìn về phía cậu. Một cô gái có mái tóc nâu đỏ bước đến, là Hạ Vi:

-Cha anh đã hủy hôn...là do anh đúng không?

-....

-, anh không thể quan tâm đến em dù chỉ một lần sao?

Del không buồn ngẩng đầu lên.

-Em.. thực sự rất yêu anh... , hãy nhìn về phía em đi, dù chỉ một lần thôi, được không?

Del không trả lời. Hạ Vi đau lòng quay gót bước đi.

Đột nhiên...

Tiếng sấm...

Mưa...

Ánh mắt chợt khựng lại ở một góc sáng của màu rượu vang đỏ. Một chớp mắt khe khẽ, nhếch mép nói nhàn nhạt:

-Con nhỏ đó không mang ô... Lại mới ốm dậy...

Del nở nụ cười như thỏa mãn nhưng vẫn không thể dối được cảm xúc của mình. đứng bật dậy và bước nhanh ra khỏi bàn tiệc. Mưa rơi, mỗi lúc một to, sấm cứ chớp, chẳng ai biết được đến khi nào mưa mới ngừng rơi, còn mưa thì chỉ biết trút nước cho đến giọt nước cuối cùng. không biết mình đang làm gì nữa. Cậu dùng tốc độ của bóng ma lang thang chạy như một cơn gió. Chỉ như thế, cậu mới có thể đuổi kịp cô gái đó. Cuối cùng cũng đuổi kịp. Trước con đường, bóng một cô gái đi dưới mưa. Nhưng đó không phải là sự vội vàng, mà dáng vẻ của sự hạnh phúc. chợt khựng người lại và bước chầm chậm theo sau..

Tôi nhìn những lớp mưa xối xả nhớ về ngày thơ. Mưa làm tôi lạnh buốt, những mảnh kí ức ủa về những ngày bên bố, bên cạnh anh trai và mẹ. Nhưng không thể vui được bao lâu thì tôi lại phải ngồi xuống vì lạnh. Dù sao, bây giờ cũng không kịp về đến nhà, cứ ngồi như thế vậy, tôi chẳng đủ sức để đi tiếp nữa rồi. Tôi thở dài, hai tay ôm lấy nhau tránh những giọt mưa thấm thêm. Bỗng một bóng người bước đến sau lưng tôi. Tôi giật mình nhìn ra đằng sau thì ngạc nhiên không nói được. đứng sau lưng tôi, vẫn dáng vẻ hờ hững bất cần đời nhưng đôi mắt không còn sự lạnh lùng cao ngạo mà là đôi mắt mang màu của nỗi buồn, đau xót và xen cả tức giận. Hắn đứng nhìn tôi như thế. Mưa bắt đầu nhuộm ướt mái tóc hắn, cả người hắn. Nhưng hắn vẫn đứng yên nhìn tôi như thế, không nói một câu, không một cảm xúc, không bước đi cũng chẳng cử động. Cứ nhìn tôi như thế, và tôi thì sững sờ nhìn hắn. Hắn lạ quá. Hắn đang ôm ở đâu chẳng? Một lúc sau hắn mới gần giọng:

-Cô có bị điên không đấy? Mưa như thế này mà cứ dầm mưa như thế à? Không biết lạnh sao?

-Dĩ nhiên là lạnh rồi-Tôi thần nhiên đáp, có chút sững sốt khi nhìn vào mắt hắn. Tôi cứ tưởng hắn sẽ sung sướng cười ngoác mồm khi nhìn thấy tôi thấm hại như thế này chứ?

-Thế sao còn dầm mưa?-Hắn lạnh nhạt nói tiếp.

-Sao mà không dầm được đây? Tôi đâu phải là thần mưa mà tránh được!

-Thế cô không biết đi tìm chỗ trú à? Không biết mở mồm ra đi xin trú mưa nhờ nhà người khác à? Không biết quay trở lại Điện à? Sao cô ngốc đến mức đó thế hả? Cô còn muốn làm cho người khác lo lắng đến bao giờ nữa?

Hắn đột nhiên lạnh lẽo tuôn một tràng vào mặt tôi, sự nặng nề trong giọng nói và khuôn mặt khiến tôi có chút khó thở. Khẽ nắm chặt tay, cố kìm chế cơn giận, tôi nói:

-Thế tôi sai ở chỗ nào? Tôi không tìm được chỗ trú, cũng chẳng còn sức mà chạy thì anh nói tôi phải trốn mưa bằng cách nào?

-Thế cô đứng chỗ nào? Dầm mình trong mưa như thế, người thì mới ốm xong. Sao cô không vào nhà người ta xin trú nhờ?-Hắn nhếch môi, nhấn mạnh từng chữ.

-Anh một vừa hai phải thôi nhé! Tôi như thế này đáng lẽ anh phải vui mới đúng chứ? Hôm nay tôi đủ nổi điên rồi anh đừng chọc điên tôi nữa được không?-Tôi hỏi mà gần như sắp khóc. Tại sao hắn lại đến đây rồi lạnh lùng quát vào mặt tôi như thế chứ?

-Em điên? Em nổi điên cái gì? Em có điên lên bằng tôi không?- Hắn lạnh lùng quát.

-Sao lại nổi điên? Tôi chọc gì đến anh sao?-Tôi cảm thấy ức chế hơn bao giờ hết.

-Thấy em như thế này, tôi chỉ muốn điên lên em không biết sao?-Hắn giận dữ quát lên, vẻ mặt có chút bất lực. Tôi chờ người, bị tiếng quát của hắn làm cho giật mình. Không còn nghe được gì nữa.

Hắn vuốt mặt để nén đi tiếng quát lần nữa, rồi hắn bế xốc tôi lên và phóng nhanh về nhà tôi. Hắn đứng là có bước chân siêu thần tốc. Cả người hắn và tôi ướt như chuột lột. Bà Kim chắc dự vũ hội chưa về, tôi thử dài bước vào nhà. Nằm xệp ra giường tôi chợt nhớ lại lúc này, tại sao hắn lại nổi giận như thế? Rồi tôi thiếp dần đi..

Del ngã người ra ghế, khẽ cự mình. Tại sao lúc đó thấy Hàn My như thế cậu lại muốn nổi điên lên tàn phá mọi thứ. Muốn bóp chết Hàn My tại đó ngay lập tức. Tại sao lúc đó cậu lại nổi điên như thế, thấy Hàn My với Shu thân thiết cậu lại tức điên lên không rõ lí do. Cậu trở nên như vậy từ khi nào thế?

-Cứ thế này mình sẽ điên lên mất.. Mình không thể kiểm soát chính mình được nữa rồi...-Cậu khẽ nhú mày. Chính cậu, cậu cũng không hiểu tại sao cậu lại như thế nữa. Cậu cảm thấy sợ. Sợ chính thứ cảm xúc kì quái này chi phối cậu.-Cứ thế này mình sẽ không còn bình tĩnh được nữa...

Lần đầu tiên thực sự thấy hỗn loạn.

Hàn Linh bước vào phòng Sky. Thấy khuôn mặt lo lắng của Sky, Hàn Linh cất tiếng hỏi:

-Sky, anh sao thế?

Sky khẽ nhú mày. Và nhìn sang Hàn Linh thở dài:

-Cô gái sinh vào ngày mặt trăng máu đỏ, chúng ta có thể giấu cô ấy đi được không? Cô ấy sẽ oan toàn sống tốt chứ?

Hàn Linh mỉm cười nhìn Sky:

-Tất nhiên là vậy... Vì cô ấy chẳng có tội gì mà phải chịu cái chết như thế, cho dù là vì vương quốc ngấm của chúng ta. Cô ấy, chúng ta có thể đưa về thế giới con người và sống tốt. Như thế là ổn mà..

Sky khẽ dẫn hàng lông mày ra, cầm mạnh đầu bút xuống tờ giấy nằm trên bàn vẽ nghĩ ngợi và tính toán.

-Sky, chẳng lẽ anh đã biết cô gái sinh vào ngày đó là ai rồi sao?

Sky thở dài và nói:

-Con gái của nam tước Dương Nhật Minh_Dương Hàn My....

-!!!!!!

Tôi uể oải bước đến trường. Trông mọi người ai cũng vui tươi hơn hử kể đủ chuyện về vũ hội hôm qua, nghĩ lại mà tiếc. Linh Đan chạy đến ôm chầm lấy tôi từ đằng sau tíu tít hỏi:

-Hàn My, hôm qua cậu có đi không?

-Có, vui lắm ý, cơ mà mình không thể ở lại đến khi tiệc tàn được-Tôi ừ ừ nói với Đan.

-Ừây, tiếc thế? Lúc tàn có màn bắn pháo hoa nữa cơ!

Tôi nghe mà càng thêm thất vọng và tiếc nuối, thở dài một tiếng rồi lảo đảo bước vào lớp. Vừa nằm ra bàn mệt nhọc thì đột nhiên có tiếng ngón tay gõ vào tấm kính cửa sổ thành những tiếng tách tách. Tôi nhìn ra thì tròn mắt. Shu cười tươi nhìn tôi, trông Shu như một thiên thần. Tôi chạy ra:

-Anh đến lớp tôi làm gì thế?-Tôi cười tươi nhìn Shu.

-Có gì đâu. Tự nhiên muốn nói chuyện với em một chút thôi.-Shu nháy mắt. Tôi phì cười:

-Anh kì ghê...

Del bước vào trường. Vẻ lạnh lùng của cậu khiến đám con gái vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi. Bước chân khựng lại khi nhìn thấy Shu và Hàn My đang nói chuyện với nhau. Trông hai người rất vui vẻ, Hàn My thì liên tục bật cười. Đột nhiên cậu cảm thấy khó chịu, rất khó chịu. Cảm giác tức giận lại bức bối hơn bao giờ hết. Tại sao cậu lại có cảm giác này chứ? Khó chịu, khó chịu quá... Cậu nghiêng rằng để đề nén cơn tức điên không lí do trong cậu. Tại sao lại thế? Hàn My đúng là biết cách làm người khác phát điên! Không được,

cứ thế này cậu sẽ không thể lạnh lòng được nữa, không thể giữ bình tĩnh được nữa. Phải có cách gì đó loại Hàn My ra khỏi thứ cảm xúc quái đản của cậu. Cậu khẽ cắn môi và bước về phòng 12A3.

Tôi cười khì khì. Shu cũng vui tính đấy chứ, nhưng nhìn xung quanh mà xem, ánh mắt căm ghét cứ liên tục chĩa vào tôi khiến tôi không thể chịu nổi. Nguyên nhân chắc là do vị thiên thần quá tự nhiên đang ở trước mặt tôi. Tôi cắn môi, đúng là nên tránh xa “sát thủ tình trường”. Tôi nhìn Shu cười xả lả:

-Shu, anh về lớp đi, lần sau ta nói chuyện tiếp. Chắc anh không phải là không thấy sự khó chịu của các học viên chứ?

Shu gãi gãi đầu rồi nở nụ cười:

-Tôi không để ý đến điều đó nên... Vậy tôi về lớp đây.. Em cứ học đi nhé...

Tôi vẫy vẫy tay chào Shu. Shu đi về lớp rồi nhưng những ánh mắt vẫn không buông tha cho tôi. Căng thẳng, thật sự căng thẳng. Tôi bèn đi ra sân sau tìm bầu không khí thoải mái.

Tôi bước ra sau sân trường thì khựng lại khi nghe tiếng nói chuyện của ai đó. Tôi khẽ hé mắt nhìn ra, là ? Và cô gái đang đứng trước mặt, là cô gái tóc nâu đỏ hôm đó. Thì hờ hững, còn cô ấy thì vẻ lúng túng rõ rệt.

-, anh gọi em ra đây...là có việc gì?

Del im lặng một hồi rồi nhàn nhạt hỏi:

-Có phải cô đã từng nói là yêu tôi không?

-!!!!-Cô gái nhìn sang vẻ khó hiểu.

-Vậy thì.. Tôi sẽ giao trái tim cho cô.. Từ từ thôi.. Nhưng xin cô hãy giữ chặt lấy nó, đừng để nó đi lạc về phía ai cả, tôi không chịu nổi cảm giác khó hiểu bức bối này rồi..

Cô gái nhìn trân trân vào và đôi mắt cô lung tròng những giọt nước mắt. Cô ôm chầm lấy và xúc động:

-Em chắc chắn sẽ làm như thế! Sẽ làm như thế!

Tôi nhìn hai người họ gần như nín thở. Tốt quá rồi! đã tìm thấy tình yêu, thế là trong tương lai cậu ta sẽ bớt lạnh lòng đi chứ nhỉ? Nghĩ thế tôi cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết, định nhẹ nhàng bước đi không dấu vết thì tôi vô tình dẫm phải túi nilon kêu một tiếng “soạt”.

-Ai đó?

Tôi giật bản mình quay lại, cả người lạnh toát. bước nhanh đến góc khuất chỗ tôi đang đứng. Thấy tôi, gã gần như khựng lại và đôi mắt gã thêm một lần nữa chứa sự tức giận tột đỉnh và nỗi buồn khó giấu.

13. Chương 12: Cậu Còn Không Hiểu Chính Cảm Xúc Của Cậu...

Del gần như sững người lại. Tôi nhìn hẩn và cô gái tóc nâu đỏ đó cười xả lả:

-Hơ hơ... Xin lỗi, tôi không có cố ý làm phiền hai người đâu.. Là do tôi vô tình đi ra đây nên.. Hai người cứ tiếp tục đi...

Hẩn không nói gì cả. Tôi cứ tưởng hẩn sẽ sững cò lên quát vào mặt tôi là “đồ nghe lén” chứ? Nhưng không, hẩn chỉ nhìn tôi trân trân như thế, dường như hẩn đang cố tìm kiếm thứ gì đó từ tôi.

-Cô là cô gái hôm đó ôm Del?-Cô gái tóc nâu đỏ nhìn tôi, giọng nói cô ấy có chút bất thần. Tôi giật mình nhìn sang hẩn. Đúng là hôm đó có thật. Bây giờ phải làm sao đây? Lỡ như vì chuyện đó mà cô ấy hiểu nhầm thì khôn! Không được, chia rẽ cặp đôi đang yêu là cái tội! Nghĩ thế nên tôi lấy hơi nở nụ cười tự nhiên nhất có thể nhìn cô gái xinh đẹp đó:

-Hi hi.. Đúng là em đây! Chào chị dâu tương lai ạ!

-Chị dâu?-Cô ấy nhìn tôi vẻ ngạc nhiên và Del cũng nhìn tôi tròn tròn mắt. Tôi khẽ nháy mắt với hấn ra hiệu và tiếp tục bô bô:

-Em là Hàn My,em gái bà con xa của anh Phong chị ạ! Hi hi.. Hôm đó thấy chị em đã biết ngay chị sẽ là chị dâu tương lai của em mà! Chị đẹp thật đấy! hi vọng chị sẽ chữa giúp anh em cái bệnh tàn nhẫn chị nhé!

Cô ấy nhìn tôi và cười thân thiện:

-Chào em, chị là Hạ Vi.

-Vâng chị Hạ Vi, nói thực anh chị đẹp đôi lắm đấy nhá! Như sinh ra là để cho nhau ý!

Tôi cứ liên tục ngoác miệng cười. Chị ấy đẹp như vậy tội gì không kết thân! Có người bạn xinh đẹp như chị ấy đúng là không gì thích hơn! Vừa nói tôi vừa đảo mắt qua hấn và mấp máy môi nói nhỏ với hấn: “thích nhé!” nhưng hấn trông chẳng có gì là vui vẻ cả. Cứ trừng mắt nhìn tôi như thế. Đáp lại nụ cười tươi rói đậm chất mặt trời của tôi là đôi môi cắn chặt và đôi mắt đầy tức giận. Rồi hấn bắt chợt ôm chầm lấy Hạ Vi. Họ đúng là rất yêu nhau đúng không? Tôi cười toác miệng rồi tạm biệt:

-Thôi anh chị cứ tiếp tục đi, em xin về... Hề hề..

Nói rồi tôi quay lưng bước đi. Bỗng nhiên có một cảm giác hụt hẫng trong lòng nhưng chỉ tổng thoáng chốc. Cảm giác thoải mái lại dội về và tôi tí tởn đi tung tăng lên lớp.

Del thả Hạ Vi ra, gương mặt bất thần không cảm xúc. Một nét buồn và khó hiểu lướt qua. Cảm giác khó hiểu đó lại về dày vò cậu. Lúc nhìn thấy Hàn My, cậu đã cố tìm trong đôi mắt ấy một chút cảm xúc của sự ghen tức, của sự tức giận nhưng không có. Chẳng lẽ nhìn thấy Del và cô gái khác như thế mà Hàn My không có một cảm xúc gì sao? Hay cảm xúc Hàn My đối với cậu quá nhạt nhẽo nên mới như thế? Lúc đó không hiểu sao cậu muốn điên lên. Điên vì thái độ quá dửng dưng. Thấy cậu và Hạ Vi như thế mà còn hoác miệng cười vô tư, còn bịa chuyện được. Chẳng lẽ Hàn My không buồn chút nào sao? Cậu lặng lẽ bỏ đi để lại Hạ Vi đứng trơ trơ một mình nhìn theo bóng cậu.

Kết thúc những tiết học, tôi thả từng bước đi loanh quanh khắp sân trường. Tôi kiếm một băng ghế dài và ngả người ngồi xuống.

-Oáp.. Buồn ngủ quá..-Tôi vươn tay và gục đầu ra sau thành ghế. Tối hôm qua quá dài đối với tôi thì phải. Đủ chuyện xảy ra. Nghĩ ngợi lung tung tôi thiếp đi lúc nào không biết.

Tôi khẽ cựa mình tỉnh dậy. Vừa hé mắt thì tôi đã giật mình suýt đập đầu xuống đất. Del ngồi khoanh tay một bên tôi. Đôi mắt Del nhắm lại có vẻ như đang ngủ và tôi giật mình hơn nữa khi thấy đầu tôi gục vào vai Del. Tôi vội vàng ngẩng đầu lên Del, rồi lại nhìn xuống vai hấn rồi tự hỏi: “Không biết khi ngủ mình có chảy nước dãi ra đây không cả?”.

-Nhìn gì mà nhìn?

Giọng nói mang phề phề không ngữ âm vang lên làm tôi lại thêm lần nữa suýt rụng tim ra ngoài.

-Sao anh lúc nào cũng làm người khác phải giật mình thế hả?-Tôi gất lên.

-Cô làm cho tôi giật mình mới đúng ấy, tự nhiên nhìn chằm chằm một cách muốn “ăn tươi nuốt sống” người ta như thế mà còn..-Hấn nhú mày.

-Sao anh lại ngồi đây?-Tôi nhìn vào hấn vẻ không gì khó chịu hơn.

-Sao là sao thế nào? Đây là ghế của tôi, tôi chưa trị tội cô dám xâm phạm lãnh thổ của tôi rồi còn...

Tôi tròn tròn mắt nhìn hấn. Đây đích thị là có họ hàng với ông Hitler rồi chứ cấm có sai. Cái tính độc tài phát xít cứ tỏa ra là thế nào?

-Sao? Không tin à?-Hấn nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên-Cô không tin thì nhìn xung quanh xem có ai dám bước đến chỗ này không? Với lại, đây là khuôn viên khu Tây, của riêng mình tôi.

Hắn gõ gõ tay xuống ghế. Tôi giật mình nhìn lên tấm bảng với hoa văn vô cùng sang trọng “Khu Tây”. Trời! Sao hắn có thể được ưu ái đến thế cơ chứ? Tôi lấy tay đập vào mặt và nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của hắn.

-Thật là bất công.. Tại sao có người lại được ưu tiên đến thế cơ chứ?

Tôi bất mãn nói và đứng dậy, định bước đi thì hắn nắm tay tôi lại:

-Định đi đâu? Tôi chưa xử xong chuyện với cô, ngoan ngoãn ngồi xuống đi...

Tôi thở dài ngồi xuống, gương to hai mắt lên nhìn hắn:

-Chuyện gì nữa chứ?

-Tôi không biết là có đứa em gái như cô đây.-Hắn nhàn nhạt nói.

-Thế lúc đó tôi không nói như thế thì chị ấy hiểu lầm là tôi đag xen vào chuyện tình đẹp đẽ của hai người thì sao?-Tôi gân cổ nói-Hai người đẹp đôi như thế mà bị chia rẽ thì tội lắm!

Hắn đứng là, người ta giúp cho không cảm ơn thì thôi còn mặt nặng mày nhẹ. Hắn chợt im lặng nhìn tôi. Đôi mắt dường như có chút hụt hẫng. Tôi đứng dậy cười khà khà:

-Nói chung là cố mà giữ cho chặt vào. Cậu được cô bạn gái xinh đẹp như thế là anh quá may mắn đấy!

-Thế..Cô thực sự không có chút cảm xúc nào khác sau?-Hắn nói một cách vô hồn.

-Thì chúc mừng đó rồi, còn khác gì nữa?-Tôi nhìn hắn nhú mày.

Hắn đứng lên, trông hắn giờ lạnh nhạt vô cùng.

-Thế à?-Hắn đáp nhẹ như băng và bước đi. Tôi nhìn hắn, hắn dạo này bị sao thế nhỉ?

-À-Hắn quay lại nhìn tôi-Muốn tận mắt nhìn thấy hoa tuyết không?

-Oa... Đẹp quá..-Tôi mở to mắt nhìn những bông tuyết mát lạnh trắng tinh khôi rơi nhẹ xuống đất. Tôi quay lại nhìn hắn cười tươi-Tôi đã từng ước được chạm vào tuyết như thế này đây! Anh thật tuyệt vời!

Hắn có chút giật mình khi nghe tôi nói thế, nhưng rồi cũng gật đầu khe khẽ, một nụ cười thấp thoáng lướt qua trong thoáng chốc. Tôi nhìn những bông tuyết tinh khôi, quá tuyệt vời! Tôi nhìn sang Del. Cậu ta tựa người vào tường, đôi mắt đẹp vô hồn nhìn những bông tuyết đang rơi, một tay đút vào túi áo dạ đen, trông cậu ta đẹp như một thiên sứ mang tâm hồn của một ác quỷ. Cậu ta đẹp như bông tuyết kia vậy.

-Cô đang nghĩ gì thế?-Hắn chợt tựa mình nhìn sang tôi, có lẽ ánh mắt tôi chứa vào nên làm hắn khó chịu.

-Tôi chỉ nghĩ là, cậu lạnh lùng như những bông tuyết này thế...

Hắn chợt im lặng nhìn tôi, rồi từ từ lắc lắc mái tóc bạch kim tuyệt đẹp của mình. Rồi mở giọng nhàn nhạt vốn có:

-Ai cũng bảo thế, bảo tôi là tảng băng, là người được nhặt về từ hồ băng vĩnh cửu..

Tôi nhìn hắn, trong đôi mắt hắn ánh lên một giọt buồn. Có lẽ hắn cũng không hề muốn trở thành con người băng giá như thế. Tôi đưa tay hứng một bông tuyết vào lòng bàn tay rồi chạy đến chỗ hắn, chìa ra trước mặt hắn và cười tươi nhất có thể:

-Cậu nhìn thử xem. Bông tuyết, hay tảng băng thì cũng thế cả ! Mang sự lạnh băng không ai chịu nổi nhưng băng lại là thứ thuần khiết nhất, không vẩn đục. Không phải nó là món quà tuyệt vời của tạo hóa ban lại hay sao? Và nó còn rất đẹp nữa..

Del nhìn sững vào tôi. Del dạo này không bình thường như mọi khi, chắc chắn là thế. Tôi đưa tay kéo nhẹ khóe miệng Del lên, cười hì hì:

-Đấy, cười lên như thế có phải là hay không?

Tôi định rút tay lại thì đột nhiên Del đưa tay lên nắm chặt lấy bàn tay tôi. Đôi mắt vô hồn ấy nhìn thẳng sâu vào đôi mắt tôi.

-Đừng làm như thế với tôi thêm một lần nào nữa, cũng đừng nhìn tôi bằng đôi mắt đó, nụ cười đó. Nếu không, tôi không chắc mình sẽ giữ được bình tĩnh đâu...

Nói rồi Del thả tay tôi ra và bước đi. Tuyệt vẫn rơi. Bình tĩnh gì chứ?

Del bước nhanh ra khỏi khu Tây. Không ổn, thực sự không ổn. Không hiểu sao bây giờ gặp Hàn My cậu lại thấy không ổn chút nào.

-Rất cuộc mi bị gì vậy chứ hả?

Tôi nhìn theo bóng Del rồi nhún vai bước về nhà.

-Em giờ mới về à?-Shu bất chợt xuất hiện sau lưng tôi.

-Anh cũng thế hả?-Tôi cười tươi nhìn Shu

-Ừ, anh bận chút việc ở văn phòng. Còn em sao về muộn thế?

-Em sang khu Tây nghịch tuyết..

-Khu Tây? Del sao?-Shu khẽ nhíu mày rồi trở lại dáng vẻ vui vẻ như bình thường, Shu xách cặp tôi lên, nháy mắt-Để anh mang cặp giúp em.

-Ồ..Không cần đâu! Em tự mang được rồi!-Tôi với tay cố lấy cặp của mình từ tay Shu nhưng không được. Bất Shu mang cặp ỉnh đưng là mình quá trẻ con! Nghĩ thế tôi cứ nhảy nhảy lên, hai cái chân chơi chơi xuống dưới đất. Shu cao hơn tôi đến một cái đầu, quả là khoảng cách quá xa. Shu nhìn bộ dạng của tôi thì phì cười. Bước chân vẫn tiến. Tôi khi đã chụp được cái cặp thì cũng là lúc tôi bị sẩy chân. Cứ tưởng sẽ được một phen đập đầu xuống đường sau đó làm bạn với bệnh viện thì.. Shu khẽ vòng tay ra sau lưng tôi và nhẹ nhàng đỡ lấy. Trong phút chốc người tôi cứng đờ ra, khoảng cách giữa tôi và Shu phải nói là... QUA GẦN!!! Tôi vội vàng định đẩy Shu ra thì đột nhiên, Shu cúi đầu xuống và môi Shu chạm nhẹ vào má tôi. Đầu, tứ chi tôi bải hoải. Người tôi lạnh toát như một xác chết đứng đờ ra. Shu khẽ mỉm cười rồi đứng thẳng dậy, thả tôi ra. Tôi thì như người mất hồn, chẳng cảm nhận được gì nữa.

-Anh..Anh...-Tôi lúc này mới trợn tròn mắt nhìn Shu.

-À, anh thích thế ấy mà...Chỉ hôn má thôi có gì đâu? Em cứ coi như đó là cách chào hỏi bạn bè đi,vì bên Mĩ đối với họ hôn môi còn là chuyện bình thường nữa cơ mà...-Shu đáp ngon ơ còn tôi há hốc mồm nhìn Shu.

-Thôi, đừng nhìn anh bằng ánh mắt viên đạn như thế nữa, anh đi đây..-Shu gỡ gỡ đầu rồi quàng quai đeo cặp vào cổ tôi, co cẳng chạy biến. Tôi nhìn theo, còn sững sờ đờ đẫn không bình tĩnh được hẳn. Khẽ chạm tay lên má, có một chút hồi hộp trong lòng. Tôi quay người lại bước về.

Shu bước đi, chợt mỉm cười. Đột nhiên một mảnh băng nhọn hoắt và mỏng lao với tốc độ xé tan không khí về phía cậu. Nhưng Shu đã nhanh chóng tránh được và nhếch mép:

-Del, cậu đúng là phóng băng rất giỏi đấy..

Từ trên cây cao, một bóng đen nhảy xuống. Del hất mái tóc bạch kim của mình và đút hai tay vào túi áo dạ đen, nói nhàn nhạt:

-Lợi dụng lúc người khác không đề phòng để hôn thì đó là hành động vụng trộm thì phải.

Shu bật cười:

-Ồ, ra là cậu có thấy...

-Trông cậu lúc đó như một con mèo vụng trộm vậy đấy.

-Ồ, tôi lại thấy mèo dễ thương đấy chứ? Cảm ơn cậu nhé..-Shu mỉm cười rồi định bước đi thì Del đã lên tiếng:

-Tránh xa Hàn My ra..

Shu quay người lại nhìn Del:

-Trông cậu có vẻ giận dữ, nhưng hình như cậu đang quan tâm thái quá đến một cô gái đấy. Rốt cuộc thì tại sao cậu lại giận dữ khi thấy tôi thân thiết với Hàn My chứ?

Del chợt khựng người lại, lại câu hỏi đó. Đúng thế, tại sao cậu lại giận dữ chứ? Rốt cuộc cảm xúc kì quái do Hàn My gây ra là cái quái gì chứ? Shu cười nhạt, vỗ vai Del:

-Chính thứ cảm xúc bên trong cậu mà cậu còn không biết nó là gì thì làm sao cậu có thể đánh gục tôi?

Shu ấn vào trái tim Del và nói nhỏ:

-Biết không? Cảm xúc kì quái đang chi phối cậu mà cậu không biết là gì đó xuất phát từ chỗ này, hiểu chưa? Do trái tim cậu đóng thành băng, à không, là không có trái tim, và cái tính “chẳng cần ai” cố chấp của cậu đã khiến cậu không thể biết tình cảm cậu... Hiểu chưa?

Nói rồi, Shu bước đi, nhưng trước khi đi, Shu còn nói thêm một câu nữa:

-Tôi hơn cậu ở chỗ, sẵn sàng lắng nghe trái tim mình nghĩ gì...-Và Shu đi thẳng.

Del đứng im cùng một mớ hỗn loạn. Khẽ chạm tay vào ngực. “Là từ đây sao?”

Hàn My bước từ từ về nhà, ngang đến cổng định bước vào thì một giọng nói ngang phè phè cất lên:

-Hàn My...

Hàn My quay lại nhìn, là Del. Hắn gãi gãi đầu và đôi mắt vô hồn của hắn có sự lúng túng.

-Hửm?- Hàn My nhìn hắn mỉm cười. Hắn bước đến gần Hàn My , không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Hàn My rồi đặt tay lên ngực, cậu ta nhú mày:

-Có gì xảy ra đâu... Tim vẫn đập bình thường.. Tên Đế vương Evil này ý gã là gì chứ?

Hàn My nhìn Del vẻ khó hiểu:

-Là sao?

Del nhú mày nhìn Hàn My rồi nắm tay Hàn My kéo lên đặt lên ngực hắn ở chỗ trái tim:

-Cô xem có gì lạ xảy ra không?

Hàn My nhìn hắn, hắn đúng là không bình thường chút nào. Hàn My nhú mày:

-Có gì đâu...

-Đúng là có gì đâu, tên này đúng là...

Đột nhiên hắn khựng lại, khuôn mặt hắn thoáng chút thất thần nhìn Hàn My vẻ ngạc nhiên và sững sờ. Tim hắn đập rất nhanh. Del cảm thấy nóng. Mặt Del bỗng nhiên đỏ lên mà không biết vì sao, may sao mà có trời tối để che đi khuôn mặt cậu ta.

-Ô, hình như tim cậu bất chợt đập nhanh hơn bình thường.-Hàn My nhú mày nhìn lên cậu.

Del không còn kiểm soát được chính cảm xúc đó nữa, cậu nắm lấy bàn tay của Hàn My đưa lên. Del nhìn chăm chăm vào Hàn My để xem thứ cảm xúc kì quái đang chi phối cậu lúc này là cái gì. Hàn My ngạc nhiên nhìn cậu. Del không kiểm soát được thứ cảm xúc hỗn độn này. Đột nhiên Del kéo mạnh tay Hàn My về phía mình và ôm chặt Hàn My trong lòng.

14. Chương 13: Cảm Ơn Anh Đã Tin Tôi

Tôi sững người lại. Del đang làm cái gì vậy? Del siết chặt tôi như thế, trong khoảnh khắc đó, mọi giác quan của tôi đều biến mất.

-Del...?-Tôi lúc này mới đủ bình tĩnh để bật ra một tiếng.

Del thoáng chút giật mình, từ từ thả tôi ra. Del đưa tay lên vuốt mặt và lắc lắc đầu, lần đầu tiên tôi thấy hắn lúng túng đến như thế.

-Không ổn, thực sự không ổn..-Hắn lẩm bẩm nói với chính mình và bước đi. Tôi giương mắt ếch nhìn hắn với dấu chấm hỏi to đùng trên đầu. Hắn bị gì vậy?

Del bước nhanh về nhà. Khẽ sờ tay lên ngực, đúng là lạ, rất lạ. Cậu cảm thấy ngột thở.

-Mày làm sao thế hả Del? Bình tĩnh lại đi...-Cậu nhắm mắt để trấn an mình.

Del vào nhà, cậu thoáng chút ngạc nhiên khi nhìn thấy cha cậu ngồi trên ghế. Lại đến đây nữa à? Cậu cất giọng nhàn nhạt:

-Ông đến đây làm gì?

-Con trai..-Ông ta nhếch mép cười ma mị-Ta không ngờ con đã quyết định đúng đắn khi chọn Hạ Vi..

-Cô ta nói cho cha biết rồi sao?-Del khoác chiếc áo dạ đen lên móc, lạnh nhạt nói.

-Đúng thế đấy,.. Con làm ta rất hài lòng..-Ông ta nhìn Del.

-Ông đến đây chỉ nói điều đó thôi sao?

-Tất nhiên là không, ta chỉ muốn cảnh báo con một điều... Ngoan ngoãn kết hôn với Hạ Vi, con sẽ có thể lực. Còn nếu con muốn kết hôn với bất kì cô gái nào khác không thuộc dòng dõi quý tộc, thì con sẽ sớm nhận xác cô ta...

-Ông yên tâm-Del cười nhạt lên một tiếng- Tôi chưa bao giờ tin vào tình yêu cả. Nhờ ông cả đấy. Nhờ thứ tình cảm tàn ác ông dành ẹ tôi cả đấy

Ông ta sững người lại, nắm chặt tay kiềm chế cảm xúc dữ dội, ông ta đứng bật dậy và bước về. Del không nói gì, chỉ nhìn theo ông ta và cười lên nụ cười khinh bỉ. Chợt nụ cười người con gái đó trở về, cậu chợt khựng lại, rồi cuộc cậu bị sao vậy?

Tin Hạ Vi là vị hôn thê tương lai của thái tử Black chẳng bao lâu sau đã lan truyền đến học viện.

Tại cung điện bá tước tiểu thư Black...

-Thưa chủ nhân. Tôi đã hoàn thành việc chủ nhân yêu cầu ạ...-Một cô gái với mái tóc vàng ngang vai bước vào một căn phòng tối.

Cô gái miết ngón tay, lạnh lùng nói:

-Báo cáo đi.

-Vâng, trong gia tộc họ Trương không có cô gái nào tên là Hàn My cả ạ. Cả học viện 15 chúng ta chỉ có duy nhất một cô gái tên là Hàn My nhưng cô ta lại mang họ Dương.. Con gái của Dương Nhật Minh_công tước đã từng có công lớn trong triều đình.

Hạ Vi khẽ khựng lại, đôi môi nhếch lên một nụ cười ma mị:

-Em họ sao? Giả dối... Dương Hàn My...

Hôm nay là hội diễn văn nghệ toàn trường. Tôi phấn chấn hẳn lên. Tôi chưa bao giờ được nhìn thấy hội diễn nào được trang hoàng long lộng lấy như thế này. Bước từ ngoài cổng vào đã thấy dải đèn trời đẹp mắt chào đón. Vào trong thì đẹp như mơ vậy đấy! Tôi vừa xách cặp đến lớp thì đã thấy chị Hạ Vi trong bộ trang phục váy trắng tinh khôi xuất hiện. Vừa thấy tôi, chị ấy đã chạy đến:

-Hàn My, em xem chị có đẹp không?

-Phải nói sao nhỉ? Rất đẹp luôn đấy!-Tôi thốt lên. Quả thực, trông Hạ Vi lúc ấy như một thiên thần.

-Hôm nay là hội diễn văn nghệ.. Chị mang trang phục này đấy..-Chị Hạ Vi nháy mắt. Chị ấy thật thân thiện.-Em cũng lên đó để xem đúng không? Đi với chị nào...

Tôi còn chưa kịp ừ ơ thì Hạ Vi đã nhanh tay kéo tôi đi lên tầng ba chỗ chuẩn bị trang phục, chị Hạ Vi nháy mắt:

-Xem như em trông đồ giúp chị nhé..

Del cũng đến đó, trông anh ta lạnh nhạt và ngồi gác chân lên ghế bên ngoài phòng. Chắc là chờ người đẹp trang điểm bước ra đấy mà. Hí hí. Tôi và Hạ Vi đẩy cửa bước vào.

Vừa thấy tôi và Hạ Vi vào. Mọi người đã ồ lên, những tiếng bàn tán bắt đầu xôn xao:

-Hôn thê của Trương Hàn Phong đấy..

-Đẹp thật nhỉ?

-Còn con nhỏ đó không phải là con nhỏ có quan hệ khó hiểu với Del và Shu sao?

-Sao chị Hạ Vi lại cho nó vào đây cơ chứ? Hôm đó tôi còn thấy Del bế cô ta đi trên đường đấy... Chắc chắn cô ta không phải thật thà gì..

Những tiếng xì xào căng thẳng liên tục chĩa vào tôi, khó chịu, thực sự khó chịu.

-Mấy cô đừng nói người khác như thế!-Hạ Vi chau mày nói giọng không mấy là thiện cảm. Nghe Hạ Vi nói như thế, những cái loa bắt đầu im lặng. Thay đồ xong chúng kéo nhau ra ngoài chỉ còn tôi và chị Hạ Vi.

-Em đừng để ý đến họ.

-Vâng...

-À, em cầm dùm chị đi-Chị Hạ Vi đưa cho tôi một lon nước quả đã khai cười tươi. Tôi mỉm cười đón lấy. Đột nhiên, chị Hạ Vi bước loạng choạng, chị lấy tay đỡ đầu.

-Chị Hạ Vi.. Chị sao thế? Chị Hạ Vi..?

Chị Hạ Vi không trả lời được, chị ấy cứ loạng choạng và loạng choạng như thế và chị bất ngờ ngã vào người tôi. Lon nước quả vô tình đổ ngay vào chiếc váy trắng tinh khôi đó. Chị ấy lúc này như đã trở lại bình thường, giật mình nhìn vào vệt đỏ loang lổ trên chiếc váy áo.

-Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!-Chị ấy thất thần hét lên về kinh hãi.

Mọi người nghe thấy liền chạy vào phòng. Có cả Del.

-Chuyện gì thế?-Del nhíu mày nhìn Hạ Vi.

-Chiếc váy.. Chiếc váy của tôi..-Hạ Vi hoảng sợ nhìn xuống chiếc váy, mắt ngân ngấn nước. Mọi người nhìn vào vệt đỏ trên váy, rồi lại nhìn vào lon nước quả trên tay tôi.

-Là cô ta sao?-Một cô gái tóc nâu nheo mắt nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ.

-Không...Không phải như mọi người nghĩ đâu.. Thực ra...-Tôi vội vàng thanh minh.

-Chắc chắn là cô ta đã đổ nước lên người Hạ Vi. Bằng chứng rõ ràng như thế còn gì.

-Đấy, tôi nói có sai đâu. Cô ta chắc vì ghen tức đấy mà..

Mọi người không ai cho tôi giải thích, cứ xúm lại buộc tội tôi. Họp ghê tởm tôi còn Hạ Vi thì cứ im lặng, chắc chắn chị ấy biết tôi không cố tình, là do chị ấy nhưng tại sao chị ấy không nói gì cả? Không đỡ nổi cho tôi một câu sao?

-Hàn My à.. Chị không hiểu tại sao em lại làm thế với chị nữa..-Hạ Vi nhìn tôi vẻ sững sờ và nước mắt chị chảy ra.

-Chị..-Tôi điếng người. Vậy bây giờ chị đổ hết trách nhiệm cho tôi sao?

Mọi người nghe thế thì càng được có đà người tung kẻ hứng. “Ghê tởm!” “Sâu bọ” . Những âm thanh đó cứ dội vào tai tôi. Del thì nhìn tôi chăm chăm, cậu ta như đang tìm kiếm một thứ gì đó vô tội từ tôi. Mọi người thì xúm vào chửi rửa tôi. Tôi hoang mang, thật sự hoang mang.

-Thôi, chuyện đã lỡ rồi..Bỏ qua đi, không sao đâu, để tôi đi thay bộ khác.-Hạ Vi cười buồn nói. Đột nhiên tôi thấy Hạ Vi đều giả hết sức mặc dù tôi biết nghĩ xấu về người khác là không nên.

-Chị ấy hiền quá..

-Đúng ha...

-Con nhỏ trơ trên...

Tôi cắn chặt môi và bỏ ra ngoài.

Hạ Vi nhìn theo Hàn My, môi khẽ nhếch lên một nụ cười. Mọi người nhìn theo Hàn My chỉ trỏ. Del thì cứ im lặng như thế, đôi mắt cậu chợt xao động.

-Hàn My hình như giận tôi rồi, tôi phải đi tìm em ấy..-Hạ Vi chợt kêu lên và chạy ra khỏi phòng.

-Trời ôi chị ấy điên rồi sao?

-Chị ấy đúng là một cô gái thánh thiện..

-Chị Hạ Vi..

Hàn My bước lững thững xuống cầu thang. Suy nghĩ về mọi chuyện lúc này, thế là thế nào? Chẳng lẽ chị Hạ Vi cố tình sao? Không, không thể được! Hàn My khẽ thở dài.

-Hàn My!-Một tiếng gọi vang lên. Hàn My quay người ra sau. Hạ Vi chạy đến chỗ Hàn My vẻ vô cùng vội vã. Đến ngang cầu thang thì một chuyện không tưởng đã xảy ra. Hạ Vi sẩy chân ngã xuống cầu thang chỉ kịp hét lên một tiếng. Chuyện xảy ra quá bất ngờ. Hàn My vội vàng chìa tay ra cố nắm tay Hạ Vi giữ lại nhưng vô ích.

Rầm!

Hạ Vi nằm sòng soài dưới sàn. Mọi người chạy ra đúng lúc nhìn thấy Hạ Vi ngã. Họ hoảng hốt chạy xuống đỡ Hạ Vi lên, hốt hoảng:

-Chị làm sao thế chị Hạ Vi?

-Chị ơi? Chị sao thế?

Hạ Vi cực nhọc cố mở mắt ra và thều thào:

-Hàn...My...chị...

Vừa nói đến đó, Hạ Vi đã ngắt đi. Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Hàn My.

-Lại là cô sao?

-Cô có còn đạo đức không vậy? Chị Hạ Vi đã tha thứ sao cô còn làm thế?

-Đồ cầm thú! Cô không xứng đáng để tiếp tục học tại học viện 15!

Del nhìn sang Hàn My. Một ánh nhìn vô cùng mâu thuẫn. Hàn My hốt hoảng giải thích:

-Không..Không phải như mọi người nghĩ đâu! Lúc đó Hạ Vi chạy đến chỗ tôi nhưng ngang cầu thang chị ấy bị sẩy chân nên ngã xuống, tôi không kịp nắm được tay chị ấy...

-Cô nghĩ chúng tôi sẽ tin cô sao?

-Thế tại sao lúc Hạ Vi ngã đi, cô ấy lại nhắc đến cô?

-Hãy tin tôi! Xin hãy tin tôi! Tôi thực sự không xô ngã chị ấy!-Hàn My nói mà gần như sắp khóc nhưng không ai nghĩ cho cô cả. Hàn My nhìn sang Del, khẽ níu tay áo Del-Tôi nói thật, tôi không làm việc đó.

Del cắn môi rồi lạnh lùng hất tay Hàn My ra, nhìn sang Hàn My đầy tức giận:

-Tôi biết là cô ghét tôi nhưng xin cô đừng làm như thế với hôn thê của tôi được không?-Del nắm chặt tay lại, và tránh đi ánh mắt Hàn My, lạnh nhạt nói-Tôi không muốn thấy cô nữa... Tôi không ngờ cô lại là người như thế, cô đi đi...

Hàn My sững sờ. Đúng rồi! Tại sao cô có thể trông chờ tên ác quỷ đó tin cô chứ? Hàn My bật cười chua chát:

-Ha ha ha... Tôi đang trông đợi cái gì vào các người thế này?

Nói rồi Hàn My cắn môi bước đi. Vừa chạm chân xuống sân trường thì một đám nữ sinh dội nguyên thùng nước từ trên tầng ba xuống đầu Hàn My. Hàn My giật mình nhìn lên.

-Dội nước vào nó cho nó tỉnh người đi!

Vừa dứt lời, đám nữ sinh đứng trên tầng thì nhau lấy nước dội vào Hàn My. Đám học sinh xung quanh không hiểu chuyện cũng lấy bóng nước ném hùa theo.

Tôi gần như bất lực với những gì đang diễn ra, thậm chí tôi còn không ngờ được sự việc lại diễn ra như thế này. Tức giận, nhục nhã, đó là tất cả những cảm xúc của tôi bây giờ. Đột nhiên một viên đá từ đâu bay đến đập vào đầu tôi, tôi giật mình nhìn lại. Một đám nữ sinh nhếch mép cười đầy tà khí cầm trên tay những hòn đá và ném vào tôi. Tôi hoảng hốt, hoảng hốt thật sự.

-Á!-Tôi thất thần hét lên khi hòn đá ném trúng trán tôi đau nhói. Tôi run run sờ tay lên. Máu... là máu sao? Tôi nheo mắt nhìn về đám nữ sinh kì lạ đó, là chúng cố ý. Chắc chắn là như thế. Nhưng đá vẫn ném về phía tôi, tôi loạng choạng, loạng choạng và ngã phịch xuống đất. Không dậy nổi. Nhưng chúng đâu có tha. Lạnh quá... Nước bám vào da thịt tôi, gió thổi qua làm người tôi gần như tê cứng. Những vết thương bắt đầu nhói đau. Mắt tôi mờ dần, mờ dần, trước mắt tôi thật mơ hồ. Ai đó làm ơn hãy đưa tôi đi đi, đi ra khỏi ngôi trường này.. Lúc tôi tưởng mình sắp ngã thì đám học sinh đột nhiên dừng tay. Một tiếng hét của một học sinh vang lên đầy đau đớn, tôi cố gắng hé mắt nhìn thì thấy một học viên ngã xuống đất, máu đỏ của máu từ học viên đó chảy ra... Tôi chợt lạnh người. Run lên. Chuyện gì thế? Có một bóng người bước đến chỗ tôi, đó có phải là người vừa ra tay với học viên xấu số đó không? Tôi cảm thấy sợ nhưng không thể nhích nổi người mà trốn. Đột nhiên, một vòng tay ấm áp ôm lấy tôi vào lòng. Một cảm giác ấm áp và gần gũi làm tôi chợt thấy nhẹ nhõm. Tôi hé mắt nhìn lên:

-Shu...

Shu dịu dàng mỉm cười nhìn tôi và nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, cất giọng trầm ấm:

-Xin lỗi vì đã đến muộn..

Tôi mỉm cười, hạnh phúc... Thực sự hạnh phúc. Tôi nắm lấy cổ áo anh và khẽ lắc đầu:

-Cảm ơn anh đã đến... Nhưng học viên lúc này...

-À, không có gì đâu, mọi thứ em nhìn thấy chỉ là ảo ảnh thôi...-Shu nhẹ nhàng bế xốc tôi lên và bước đi. Tôi thều thào:

-Anh có biết chuyện gì xảy ra không? Chắc chắn không rồi, nếu không anh đâu..

-Đừng nói nữa...-Shu hôn nhẹ lên má tôi như trấn an-Anh biết hết mọi chuyện rồi, anh không tin em là người như thế..

-Thế là tốt quá rồi..-Tôi mỉm cười mãn nguyện.

Lúc ấy người tôi nghĩ đến cũng là Shu. Ở bên Shu tôi luôn có cảm giác bình yên đến lạ. Rốt cuộc đây là thứ tình cảm gì đây?

-Em có muốn đi cùng anh đến một nơi thật xa không?-Shu dịu dàng nói.

-Đi đến đâu cơ?-Tôi mơ màng hỏi, mọi thứ đột nhiên trở nên thật mơ hồ.

-Đến nơi em thích, về thế giới con người và chúng ta sẽ cùng nhau đi chơi, đi chơi lúc nào em chán chê anh sẽ đưa em về trường học lại..

Thế giới con người ư? Tôi chợt nghĩ và nụ cười hiền của mẹ hiện ra, đúng rồi, giờ tôi cần nụ cười của mẹ hơn bao giờ hết..

-Nhưng nghỉ học như thế có sao không?-Tôi hỏi.

-Không sao cả...-Shu mỉm cười và Shu cúi đầu xuống. Tôi còn chưa kịp hiểu hành động ấy là gì thì Shu nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn nhẹ nhàng. Tôi giật mình nhưng không chống đỡ. Tôi không còn đủ sức mà đẩy Shu ra nữa. Với lại bây giờ tâm trạng tôi đang đau rát lên từng cơn, tôi không muốn nghĩ đến điều gì nữa. Shu mỉm cười dịu dàng:

-Anh làm em giật mình đúng không? Xin lỗi em nhé...

Tôi mơ màng và thiếp đi lúc nào không hay.

Hàn My gục trên tay Shu. Shu chỉ mỉm cười và đi thẳng đến phòng hiệu trưởng.

-Đế vương Evil?-THầy hiệu trưởng giật mình khi thấy Shu tìm đến tận cửa phòng mình.

-Đừng hoảng sợ như thế, tôi giờ đâu còn như xưa?-Shu nhìn bộ dạng hoảng sợ của ông ta phá lên cười-Tôi đến đây chỉ xin thầy cho tôi và học viên Dương Hàn My khối 11 nghỉ một thời gian thôi.

-Bao giờ hai người trở lại?

-Cái đó còn tùy-Nói rồi Shu chậm rãi bước đi.

Vừa bế Hàn My bước đến giữa sân trường thì Linh Đan bất ngờ chạy ra mang theo một cuộn băng:

-Các học viên học viện Vampire 15 hãy nhìn xem cô hotgirl Hạ Vi yêu quý của mấy người đi! Tất cả những sự việc xảy ở phòng thay đồ và hành lang tầng ba đều được một học viên lớp 6A3 Hoàng Hải tình cờ thu lại trong khi đi cùng chị gái của mình xem hội diễn văn nghệ!

Đám học sinh cả chốn ở các tầng vội vã dồn nhau đứng xung quanh Linh Đan, nhìn chăm chăm vào cuộn băng đó. Shu cũng thoáng ngạc nhiên rồi mỉm cười nhìn cô gái đang ngủ trên tay mình.

-Sau khi Hàn My tỉnh lại, hãy nói với Hàn My vụ việc đều đã được giải quyết nhé?-Linh Đan nhìn sang Shu.

-Tất nhiên, phiền cô sau khi tôi trở lại trường, cô có thể cho tôi mượn cuộn băng đó không?

Linh Đan thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng cười rạng rỡ:

-Tất nhiên rồi!

Rồi Linh Đan cao giọng:

-Mọi người không tin thì hãy đến hội trường xem cuộn băng này.

Đám học sinh vội vàng đạp nhau đến xem, chẳng mấy chốc sân trường không còn một bóng người mà hội trường của học viện thì lại nghen ứ. Shu bật cười và tiếp tục đưa Hàn My đi. Cậu đã không tin nhầm người mà...

-Đế vương Evil.-Del bước đến gần Shu, nhìn cô gái đagục trên tay Shu, cậu cắn răng kiềm chế tức giận và hỏi-Cậu định đưa Hàn My đi đâu?

-Liên quan đến cậu sao? Lúc đó cậu thậm chí còn vì vị hôn thê của mình mà nặng lời với Hàn My. Chắc hẳn Hàn My lúc ấy vô cùng hoang mang nên mới tìm niềm tin từ cậu, nhưng cậu đã làm gì? Cậu đã không tin. Cậu nghĩ bây giờ cậu còn có thể xen vào chuyện Hàn My nữa sao? Vị hôn thê của cậu đang nằm ở phòng y tế đấy.. Đến đó với cô ta đi... Tôi hơn cậu ở chỗ, luôn tin tưởng cô ấy..-Dứt lời Shu bước đi, nhưng rồi cũng khựng lại, mỉm cười và nói một câu kết-Tôi sẽ khiến thứ tình cảm nhỏ bé của Hàn My vừa nhen nhóm dành cho cậu vụt tắt, đơn giản là thế thôi..

15. Chương 14: Chàng Nông Dân Và Cô Thôn Nữ

Nói xong Shu bước đi. Del nghiêng chặt răng và kiềm chế một tiếng gào. Cậu bị gì mà tức giận vô cớ như thế chứ?

Shu mỉm cười dịu dàng nhìn xuống người con gái đang nằm gọn trong tay cậu ngủ. Chính cô gái này đã biến cậu từ một đế vương từng tàn nhẫn thành chàng trai ấm áp và chân thành. Dù chuyện gì xảy ra, cậu cũng luôn tin cô gái này, luôn luôn là như thế.

Tôi lơ mơ tỉnh dậy, khẽ cựa mình đưa tay lên đỡ trán. Chợt tôi giật mình khi thấy mình đang gục vào vai Shu.

-Sao lại..?

Tôi hoang mang nhìn xung quanh. Hình như đây là tàu điện thì phải, nhưng sao tôi lại ngồi trên tàu điện, lại còn dựa vào vai Shu ngủ ngon lành như thế này... Tôi len lén nhìn qua Shu. Làn tóc màu hoàng kim chợt xao động, hàng mi dài rung rung không có vẻ gì là ngủ và đôi môi mỏng như đang mỉm cười. Trông Shu đẹp một cách đầy thoát tục, tôi không thể rời mắt khỏi vẻ đẹp thanh tú ấy.

-Em ngấm đủ chưa?-Một giọng nói trầm ấm vang lên làm tôi giật mình vội vàng cúi mặt xuống.

Shu từ từ mở mắt và mỉm cười nhìn tôi. Ôi, ngại chết đi được! Tôi thầm cắn răng nhủ, tôi trở nên như vậy từ khi nào thế? Tôi hít một hơi sâu rồi từ từ ngẩng đầu lên:

-Em đâu có...-Nhưng chưa dứt câu, tôi đã sững người lại khi thấy Shu đang nheo mắt nhìn chăm chăm vào tôi với khoảng cách rất gần, gần đến mức đầu tôi nóng lên. Đôi môi Shu chợt nhếch lên một nụ cười ấm áp. Tôi lúc này đỡ người ra, chẳng thể nghe được gì cả.

-Hàn My, em sao thế?-Shu khẽ nhủ mày nhìn tôi. Shu lấy hai bàn tay mình úp vào má tôi rồi nói vẻ lo lắng:

-Mặt em nóng lên này, em bị ốm sao?

-Kh..không phải đâu..-Tôi giật mình lùi người ra sau. Khi ở gần Shu tôi luôn vụng về như thế này đây.

Shu bật cười. Tôi cố lấy bình tĩnh lại, nhìn sang Shu:

-Mà em đang ở đâu thế này? Ý em là sao em lại ở đây?

-Chúng ta đang lên đường về thế giới con người.

-Thế giới con người? Sao lại thế?-Tôi bất ngờ nhìn sang Shu.

Shu bật cười cốc đầu tôi một cái đau điếng:

-Em quên rồi sao?

Tôi xoa xoa đầu, khi kí ức được nối liền, tôi “À” lên một tiếng và rạng rỡ nhìn sang Shu:

-Anh giữ lời hứa thật sao?

-Tất nhiên rồi. Anh cũng muốn được đi đâu đó chơi, ở vương quốc căng thẳng quá.. Em muốn đi đâu?

Tôi nhớ về căn nhà gỗ nhỏ trên ngọn đồi nhỏ đơn sơ, nhớ về những cánh đồng hoa ngày trước, nhớ về người mẹ.

-Anh về nhà em chơi đi!!!!

—

Tôi thả từng bước trên thảm cỏ xanh non đang vút mình theo làn gió. Tôi quay người lại nhìn Shu đang bước chậm rãi phía sau. Đôi mắt thanh tú dịu dàng của Shu nhìn những bông hoa dại nhỏ bé xung quanh. Làn tóc màu hoàng kim khẽ xao động làm lộ ra chiếc cằm nạm ngọc màu thạch bích. Khóe môi đẹp mỉm cười tại thành một đường con hoàn hảo.

-Anh đẹp đến thế cơ à?-Shu nhìn tôi bật cười.

Tôi đỏ mặt vội quay lưng đi:

-Em đâu có ngắm anh! Đừng..có mà tưởng bở!

-Thì tôi có bảo em ngắm tôi đâu, là em tự nhận đấy nhé..-Shu phì cười.

Tôi cắn môi gõ gõ đầu. Trời ạ, tôi bị Shu làm cho rối trí mất rồi! Tôi luống cuống vấp phải gốc cây ngã ụp xuống đất đau điếng.

-Trời ạ, em có sao không? Sao bắt cần thế?-Shu giật mình vội vàng chạy đến chỗ tôi, khuôn mặt đầy lo lắng.

-Không sao..Em không sao mà..Chuyện này rất bình thường!-Tôi xua xua tay.

Nhưng Shu hình như chẳng buồn quan tâm đến lời nói vô vị đó của tôi, Shu cúi người xuống và bế xốc tôi lên. Tôi lúng túng:

-Shu.. Em không sao thật mà..

-Em im lặng đi..-Shu khẽ nhún mồm rồi bước đi. Những bông hoa trên ngọn đồi chợt xao động hòa theo gió. Đã lâu lắm rồi tôi không về nơi này.

-A! Kia rồi!-Tôi kêu lên, chỉ về phía ngôi nhà gỗ đơn sơ có một cây cổ thụ lớn một bên.

Shu cúi xuống nhìn tôi, mỉm cười dịu dàng:

-Ngôi nhà đáng yêu thật ... Như chủ của nó vậy..

Mặt tôi nóng lên chẳng nói nổi lời nào, Shu đúng là biết cách làm người khác bối rối thật! Shu nhìn tôi phì cười. Đến nơi, Shu nhẹ nhàng thả tôi xuống. Tôi bước gần đến vách cửa và gọi khẽ:

-Mẹ ơi...

Mẹ tôi chạy vội ra, nhìn thấy tôi, ánh mắt bà như có một tia sáng rực rỡ, bà chạy đến ôm chầm lấy tôi và tôi nhìn thấy rõ làn nước mắt chực tràn mi nơi bà. Tôi xúc động, tôi nhớ mẹ, nhớ mẹ rất nhiều. Hai mẹ con tôi chỉ ôm nhau và nhìn nhau như thế, không nói gì cả. Đôi khi có những thứ tình cảm không cần phải diễn đạt bằng lời. Ánh mắt mẹ tôi chợt khựng lại khi nhìn sang Shu. Lúc này tôi mới nhớ ra có Shu nên cười tươi nói:

-Mẹ ơi, đây là Triệu Tử Dương. Là một người bạn đã giúp đỡ con rất nhiều ở vương quốc...

-Chào bà..-Shu nhẹ nhàng bước tới, khẽ nghiêng đầu rồi cầm bàn tay mẹ tôi hôn lên bàn tay bà tôi trông vô cùng lịch sự, đầy quý tộc.

-Cậu chắc không phải là một vam bình thường?-Mẹ tôi nhún mồm hỏi.

-Vâng, cháu thuộc dòng dõi hoàng gia..

-Ra là thế. Dù thuộc dòng dõi hoàng gia nhưng trông cháu không có vẻ gì là kiêu ngạo nhỉ?-Mẹ tôi nhún miệng cười.-Hàn My có một người bạn tốt như cháu đúng là..tốt rồi..

-Cô quá khen ạ..-Shu bật cười-Cô có thể gọi cháu là Shu cho tiện ạ..

Mẹ tôi hài lòng bước vào nhà, rồi quay sang tôi:

-Sao con về nhà?

-Thực ra...con...

-Thực ra trường cho các học viên nghỉ về thăm nhà trong một tuần vào tháng này ạ...-Shu đỡ lời.

-Vậy cháu cũng ở lại đây chơi chứ?-Mẹ tôi nhìn Shu rồi nhẹ nhàng gỡ balo trên vai Shu xuống đặt xuống ghế gần đó.-Hai đứa đi đâu đó chơi đi, mẹ sẽ chuẩn bị bữa tối.

-Để con giúp mẹ..

-Thôi, không cần...Đi chơi với Shu đi...

Tôi nhìn sang Shu. Shu tựa vào tường, đưa đôi mắt màu hoàng kim ánh xanh nhìn sang tôi dịu dàng.

-Mẹ có vẻ quý anh đấy..-Tôi bước ra cánh đồng hoa, vừa bước vừa ngắm ánh hoàng hôn rực rỡ.

-Vậy sao?-Shu mỉm cười ấm áp. Rồi Shu nhìn chăm chú vào những bông hoa tươi sắc kia và đưa tay nắm những cánh đẹp nhất.

-Anh hái hoa làm gì vậy?-Tôi nhú mồm nhìn Shu.

-Cái này... Để làm đẹp ngôi nhà..-Shu nháy mắt và Shu tiếp tục hái những bông hoa. Mồ hôi Shu chảy ra bết một vài sợi tóc đẹp ấy lên trán. Tôi cũng muốn hái một chút hoa nhưng không may gai của một cây hoa gần đó cứa vào tay tôi chảy ra một vết máu. Shu chợt ngừng đầu lên:

-Em vừa bị đứt tay đấy à?

-Đâu có!-Tôi lấp liếm, vội giấu bàn tay ra sau lưng. Nhưng tôi quên mất chúng tôi là những vampie. Có thể ngửi thấy mùi máu của nhau từ rất xa dù chỉ là một vết thương nhỏ nhất. Shu nhú mồm và thả đám hoa xuống, bước đến chỗ tôi và cầm tay tôi lên nhìn:

-Sao em bắt cần thế?

Tôi nhìn vào những vết máu đó dính đưa lên miệng thì Shu đã nhẹ nhàng chạm nhẹ môi của mình vào đó và nhẹ nhàng lau máu cho tôi. Tôi đỡ người ra và khoảnh khắc ấy thời gian gần như ngưng đọng. Xong, Shu mỉm cười thả ra và quay lại với đám hoa của mình. Còn tôi thì đứng im như thể nhìn Shu. Ánh hoàng hôn gần thả xuống mọi thứ. Tôi và Shu bước về cùng với một khóm hoa đẹp mắt.

-Cháu hái hoa làm gì vậy?-Mẹ tôi ngạc nhiên hỏi Shu.

-Để như thế này..-Shu mỉm cười bước đến chỗ lọ hoa nhưng những bông hoa trong đó đều đã héo rũ. Và thay vào đó là khóm hoa Shu vừa hái vào. Nhìn lọ hoa đẹp mắt, Shu từ từ quay lại:

-Lúc vừa vào nhà cô cháu đã để ý đến lọ hoa này. Hoa héo là không tốt đâu.

Tôi bật cười nhìn Shu, Shu đúng là thật đáng yêu. Buổi tối kết thúc trong sự vui vẻ.

Tối đến, nằm bên mẹ tôi ôm chặt lấy mẹ, tôi nhớ mẹ rất nhiều.

...

Tôi lơ mơ tỉnh dậy. Ánh nắng buổi sáng đã chói chang. Tôi bước ra khỏi phòng, mẹ đã dậy rồi nhỉ? Nhưng mọi thứ trước mắt khiến tôi thật bất ngờ. Mẹ tôi và Shu đang cùng nhau nói chuyện vui vẻ dưới bếp. Còn Shu hôm nay trông khác hẳn mọi hôm dưới bộ trang phục của một chàng nông dân vùng thảo nguyên với chiếc mũ hộp trắng trên đầu và chiếc tạp dề ở trước. Trông Shu lúc này.....**ĐỂ THƯƠNG KINH KHÚNG!!!!!!!!!!**

-Hàn My..-Shu quay lại cười tít nhìn tôi và chân tôi phải cố trụ thật vững nếu không muốn bị vẻ đẹp ấy đánh ngất tại chỗ.

-Hàn My, dậy rồi sao? Vệ sinh cá nhân đi rồi vào ăn sáng! Hôm nay bữa sáng là do anh chàng này và mẹ cùng nấu đấy!-Mẹ tôi nhìn tôi cười.

Tôi há hốc mồm nhìn hai người họ, sao trông hai người họ tâm đầu ý hợp thế?

Ngồi ăn mà xấu hổ kinh khủng khi mẹ cứ liên tục bắn vào người tôi:

-Con xem Shu nấu ăn đảm đang chưa? Còn con thì được một phần của cậu ấy là mẹ hạnh phúc lắm rồi!

Shu thì tủm tủm cười còn tôi thì muốn độn thổ ngay tại chỗ.

-Sao anh mặc bộ đồ này?-Tôi nhìn sang Shu.

-Em thấy có được không? Cái này là của mẹ ư. Anh muốn hôm nay đến lò mì của mẹ em làm thử xem!

Tôi bật cười, Shu như trẻ con ý! Hết đũa gõ rồi đến làm mì! Có vẻ chàng này muốn thoát hoàng gia chui về thường dân rồi.

Đúng là chẳng có gì thú vị hơn mẹ tôi hôm nay giao cửa hàng bánh mì cho hai chúng tôi quản lí. Shu hậu đậu làm bột mì dính đầy mặt làm tôi không thể nhìn được cười.

-Em cười gì vậy hả?-Shu cười đầy nham hiểm rồi cũng bốc một nắm bột mì quệt nhanh lên mặt tôi rồi cười ha hả.

-Anh là đồ trẻ con!-Tôi kêu lên rồi lấy bột mì ném lại.

-Trẻ con thì mới trị nổi em chứ!-Shu bật cười đầy thích thú rồi cũng lấy bột mì ném lại. Kết thúc một ngày làm việc bên lò mì là mặt mũi đầy bột trông rất ngố. Mẹ tôi bật cười nhìn bộ dạng hai đứa tôi:

-Hai cái đứa này! Thế này là phá bột chứ bán nổi gì? Chắc khách sợ quá bỏ chạy hết rồi!

Tôi và Shu nhìn nhau cười.

Ngày thứ hai.

-Thi đấu không?-Shu nhìn sang tôi đầy cười cợt.

-Thi cái gì?

-Thi bán bánh mì! Ai có được nhiều khách nhất người ấy thắng! A thua phải làm theo những việc người thắng yêu cầu!

-Thi thì thi!

Nhưng thật bất công... Shu lại dùng “nam nhân kế” để mời các bà chị vào. Tất nhiên là các bà chị ấy không những vào mà còn...ĐẠP LÊN NHAU để vào nữa cơ. Shu nhìn sang tôi đắc thắng còn tôi thì đập đầu vào tường thề nguyện rửa lũ hám trai.

Đến khi đóng cửa, Shu nhìn sang tôi:

-Em thua rồi nhé! Chuẩn bị tinh thần đi!

Tôi xụ mặt nhìn Shu:

-Đã rõ, anh muốn em làm gì?

-Làm...-Nhưng Shu đột nhiên ngưng lại rồi cười ngượng nghịu-Anh sợ em không làm được đâu...

-Vì sao? Chuyện gì em cũng sẽ làm, dù sao anh đã giúp em rất nhiều còn gì? Chẳng lẽ bây giờ làm theo ý anh một lần lại không được? Chỉ cần việc gì không quá đáng thôi...-Tôi cười tươi.

-Vậy..ôm anh một cái đi, được không?

Tôi gần như chết đứng khi nghe Shu nói thế. Tôi cố tìm trên gương mặt Shu một chút nét vẽ châm chọc nhưng không có, mà chỉ có đôi mắt Shu nhìn tôi đầy vẻ chờ đợi và khóe miệng Shu mỉm cười dịu dàng. Thấy tôi đứng im bất động, Shu khẽ thở dài:

-Có vẻ anh đã đòi hỏi hơi quá đáng rồi.. Thôi quên đi..

Gương mặt Shu thoáng chút thất vọng, định quay lưng bước đi thì tôi kêu lên:

-Khoan đã!

Shu nhìn tôi và đôi mắt Shu chợt bừng sáng lên. Một cái ôm so với những gì anh ấy làm cho tôi thì có là gì đâu. Tôi hít một hơi rồi lấy hết can đảm tôi nhón chân và ôm lấy Shu. Shu thoáng chút sững sờ rồi cười rạng rỡ ôm chặt lấy tôi. Một cảm giác khó hiểu chợt ủa về trong tôi. Mặt tôi đỏ lên và thả tay mình ra và bỏ chạy về trước. Shu thì còn đứng ngơ ngẩn ở đó một lúc lâu rồi nhìn theo tôi mỉm cười.

Những ngày sau đó, mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn vô cùng vui vẻ bên lò mì đáng yêu đó. Bầy ngày trôi qua quá nhanh và đến lúc tôi phải trở về với Học viện 15 đó.

Tôi cùng Shu bước chậm chậm xuống đồi. Quay trở lại vương quốc ngầm của loài Vampire. Tôi chợt thấy buồn ngủ hơn bao giờ hết, trời cũng đã tối rồi. Thế là trên đường về tôi gục luôn trên tàu điện..

Shu nhìn Hàn My đang dựa vào vai mình ngủ ngon lành chợt mỉm cười. Bầy ngày bên cô gái này, cậu đã sống trong thế giới giản dị mà cậu ằng ước, không cạnh tranh, không thù địch. Kết thúc tuyến xe, cậu công Hàn My trên lưng và bước trên con đường vắng phố Bất Tử.

Vụt!

Một bóng đen lao xuống trước mặt cậu.

-Đến đúng lúc lắm..Chắc cậu đã chờ rất lâu rồi nhỉ?-Shu nhếch mép nói với chàng trai đang ở trước mặt mình. Del hất mái tóc trắng của mình lên, nhìn cô gái đang ngủ ngon lành sau lưng hu mà Del gần như điên lên. Del nghiêng rằng, cổ kiểm chế cơn giận chậm rãi nói:

-Cô ấy làm sao thế?

-À..-Shu nhìn Hàn My sau lưng mình-Ngủ, cô ấy chỉ ngủ thôi.. Cậu không biết sao? Tôi phải đưa Hàn My về, xin phép..

Nói rồi Shu bước đi, Del gần như tức điên ở đằng sau. Cậu bị gì vậy chứ?

Tôi tỉnh lại, chợt giật mình khi thấy mình đang ở trên lưng Shu:

-Xuống ga rồi sao anh không thức em dậy? Lại còn công em thế này...

-Anh không muốn em bị thức giấc-Shu cất giọng ấm áp nói-Tối nhà em rồi đấy..

Nói rồi Shu thả tôi xuống trước cổng nhà. Cúi đầu chào Shu tôi bước vào. Một tuần trôi qua như một giấc mơ...

Sáng hôm sau tôi đến trường. Thấy tôi các học viên khựng lại rồi cầm đầu bước đi như không dám nhìn mặt tôi và những người khác thì nhìn tôi mỉm cười như hối lỗi. Một đám nữ sinh chạy đến chỗ tôi nắm tay nắm chân nói:

-Xin lỗi vì hôm đó dội nước vào cậu... Tôi không biết Hạ Vi lại là người như thế, xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu...

Tôi nhớ đến lời của Shu “mọi chuyện đều đã được giải quyết” và hiểu ra. Tôi thở dài và lặng lẽ bước đi, nói:

-Tôi thực sự rối trí.. Hãy cho tôi thời gian để tôi bình tĩnh lại...

Nói rồi tôi bước đi, tôi bước ra sân sau tìm kiếm thanh bình cho riêng mình như bình thường tôi vẫn thế.

Hàn My bước đi trong vô thức, chợt khựng lại khi nhìn thấy một dáng vẻ quen thuộc đang ngồi trên ghế đá. Mái tóc bạch kim khẽ xao động. Đôi mắt nhắm nghiền không có vẻ gì là đang ngủ. Hai tay khoanh vào nhau, hàng mi rung rung. Del...

Hàn My quay lưng lại định bước đi chỗ khác thì một giọng nói ngang phè cất lên:

-Cô đứng lại đó.

Hàn My vờ như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

-Nếu cô bước thêm một bước nữa thì giữa chúng ta sẽ không còn gì nữa...

Hàn My khựng lại suy nghĩ rồi lạnh lùng bước đi tiếp.

Del sững lại nhìn Hàn My tiếp tục bước đi. Cậu vội vàng chạy đến gần Hàn My nắm tay Hàn My giật lại, giận dữ hỏi:

-Cô không nghe thấy tôi nói gì sao?

Hàn My nhìn vào Del và mỉm cười:

-Xin lỗi, tôi quen cậu sao? Hình như cậu nhầm người rồi.. Tôi là Dương Hàn My, không phải là Trần Hạ Vi...

Nói rồi Hàn My hất tay Del ra lạnh lùng quay đi. Del gần như chết sững. Hàn My có biết suốt một tuần khi Hàn My đi cậu đã nhớ cô ấy đến phát điên lên không? Hàn My có biết vì cô ấy mà cậu gần như điên lên rồi không? Del bước nhanh đứng trước mặt Hàn My, cúi gầm mặt và nói:

-Tôi xin lỗi.

Nhưng Hàn My nhìn Del với ánh mắt lạnh lùng, Hàn My không bận tâm, tránh Del và bước đi. Del quàng tay trước mặt Hàn My và ôm chặt lấy cô từ đằng sau, nói nhỏ:

-Hàn My, tôi xin lỗi... Xin lỗi em...

-Xin lỗi? Tôi thấy hối hận vì lúc đó đã tìm kiếm sự tin tưởng từ anh. Anh thậm chí còn không thèm nhìn mặt tôi còn gì? Tôi lúc đó, tôi cần một người tin tưởng tôi biết bao nhiêu, thế mà...-Nói rồi Hàn My lạnh lùng đưa tay lên hất tay Del ra và bước đi.

Del chết sững nhìn Hàn My bước đi. Cậu muốn giết chết cô gái đó, cô gái đã khiến cậu nổi điên vô cớ. Cậu muốn gào lên, cậu muốn phá hết mọi thứ. Del dựa vào gốc cây và từ từ ngồi bệt xuống đất. Lần đầu tiên Del khóc. Người ta nói khi một người con trai khóc là khi ấy chàng trai đó đã rũ bỏ tất cả lòng tự tôn, sự cao ngạo vốn có của mình để gục ngã trước một người. Và lần đầu tiên cậu biết thứ tình cảm điên cuồng trong cậu bây giờ là gì. Đó có phải mà người ta gọi là “yêu” không?

16. Chương 15 : Tôi Hoảng Sợ, Rất Hoảng Sợ Cô Có Biết Không? Tôi Cứ Nghĩ Mình Đã Mất Cô Rồi...

Tôi bước đi không một chút bận tâm, có một cảm giác lạ dâng trong lòng.

-Hàn My..-Một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi quay người nhìn lại. Shu chậm rãi bước đến chỗ tôi, mái tóc chột xao động trong gió để lộ đôi mắt đẹp như thiên thần ấy. Shu nghiêng đầu và mỉm cười nhìn tôi. Bộ đồ trắng quý tộc càng tôn thêm vẻ thiên sứ vốn có của Shu.

-Ai dà..-Shu tiến sát tôi và nhéo má tôi đau điếng-Anh biết là anh rất đẹp rồi có cần em phải bị anh hớp hồn mấy lần thế không hả?

Tôi giật mình nhìn lên (Shu cao hơn tôi một cái đầu = =)

-Hớp hồn cái gì chứ?-Tôi cứng giọng dù tôi biết Shu đúng là đang làm tôi ngợp hết sức. Tại sao ông trời bắt công thế?

-Em..hơ.. hơ.. hắt xìl-Tôi rùng mình hắt hơi một cái rõ to.

Shu khẽ nhún mày nhìn tôi, thở dài:

-Trời lạnh như thế này em phải quàng khăn vào chứ?

Dứt câu, Shu nhẹ nhàng gỡ chiếc khăn màu xanh nhạt từ cổ mình ra và từ từ quàng vào cổ tôi một cách nhẹ nhàng.

-Ơ...ơ...Không cần đâu..

-Đứng yên!-Shu nhìn tôi vẻ khắt khe làm tôi im re, để mặc chiếc khăn ẩm đầy hơi ẩm của Shu quàng vào cổ.

-Phải thế chứ!-Shu mỉm cười và quay lưng bước đi, không quen vẫy tay chào tôi-Tạm biệt em...

Tôi .. Cứ đứng ngơ ngẩn nhìn theo, một cảm xúc kỳ lạ len lỏi.

Ra về, tôi bước nhanh để tránh đi cái buốt giá mùa đông càng nhanh càng tốt.

-Lạnh gì mà khủng khiếp thế không biết!-Tôi rút đầu vào chiếc khăn và chợt cảm thấy ẩm áp vô cùng.

Đột nhiên một tiếng hét to vang lên: “CẨN THẬN!!!!!!”. Tôi chưa kịp nhìn ra câu nói ấy từ đâu thì một bóng đen lao đến xô tôi ngã chập mặt văng sang bên kia, à không, chưa đến nỗi chập mặt vì hình như tôi “hạ cánh” tưng một thứ gì đó êm êm.

“CHOANG!”

Tiếng lộ hoa vỡ toang xuống đất thành những mảnh vụn đáng sợ, đất văng ra và những bông hoa rũ xuống tàn tạ. Mặt tôi tái mét nhìn chiếc cloj hoa vỡ ngay chính chỗ tôi vừa đi qua, một xém nữa là tôi được chuyển hộ khẩu vào âm phủ rồi.

Tôi nuốt nước bọt và nhìn xuống người vừa cứu mạng tôi và giật nảy mình khi nhìn thấy Del ôm tôi nằm sóng soài dưới đất.

-AAAAAAAAAAAA!-Tôi hét lên và đập Del văng ra xa-Anh đang làm cái quái gì vậy?

-Này, tôi vừa cứu mạng cô đấy!-Del nhìn tôi, lạnh lùng quát. Rồi hần lồm cồm bò dậy chĩa đôi mắt sát khí nhìn tôi.

-Tôi đâu cần anh cứu!-Tôi lạnh lùng quay mặt đi.

-Cái gì? -Hần giương mắt nhìn tôi.

-Tôi nói là tôi không cần anh cứu!

-Không có tôi thì giờ cô không có cửa mà lên mặt với tôi lúc này đâu!-Hần nhàn nhạt nhìn tôi khinh khỉnh.

-Không có anh thì tôi vẫn đối phó được tất!-Tôi cứng giọng quả quyết nhìn hắn.

-Cô có thể làm được sao quý cô kiêu ngạo?-Hần nhếch mép nhìn tôi.

-Anh mới chính là người kiêu ngạo đấy! Anh nghĩ tôi không làm được sao? Hay anh nghĩ tôi thua kém anh, tôi không thể làm gì được như anh?

-Ý tôi có thể là thế.-Hần nhún vai.

Tôi cắn môi và tưởng như tôi có thể xông tới đâm cho hắn vài phát cho hắn tỉnh người ra nhưng phải kiềm chế. Tôi vặc lại:

-Đừng khinh thường người khác như thế anh Trương Hàn Phong. Tôi thừa sức làm mọi thứ giống như anh. Anh leo cây tôi cũng có thể leo cây, anh đánh tôi tôi cũng có thể đánh lại anh. Anh làm gì thì tôi cũng có thể làm được cái ấy! Anh không phải là duy nhất, anh rõ chưa?

Tôi mím môi xỏ một tràng lạnh lẻo vào mặt hắn và quay gót định bước đi thì cổ tôi bị giật lại. Nói đúng hơn là chiếc khăn trên cổ tôi bị giật lại siết chặt cổ tôi. Tôi giận dữ nhìn ra sau. Hắn đang nắm lấy đuôi khăn của tôi kéo lại, khoe miệng nhếch lên nụ cười kiêu ngạo.

-Anh thả khăn tôi ra!-Tôi gào lên.

-Không phải cô nói cô không cần tôi cô vẫn có thể làm được mọi thứ sao? Thế thì tự cứu mình đi.-Nói rồi hắn đưa tay xoắn thêm một vòng khăn làm tôi loạng choạng tiến về phía hắn vài bước.

-Anh...thả ra...-Tôi nghiêng răng giữ chặt lấy chiếc khăn cố gắng giật lại nhưng hắn mạnh quá, tôi không tài nào kéo khăn ra từ tay hắn được.

-Sao thế?-Hắn cười cười và giật mạnh một cái. Tôi giật mình ngã ập vào người hắn đau điếng.

-Anh..-Tôi ngẩng đầu lên định quát cho hắn một trận thì tôi chợt sững người lại. Mặt hắn đối diện với mặt tôi, rất gần. Hai tay hắn thì ôm chặt lấy tôi và khoe miệng hắn nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo.

-Cô nói tôi làm gì thì cô có thể làm lại với tôi việc ấy đúng không? Ví như tôi đánh cô thì cô sẽ đánh lại tôi chứ gì?-Hắn híp mắt gian tà nhìn tôi làm tôi cảm thấy nguy hiểm hết sức.

Tuy vậy, tôi vẫn rần giọng đầy cứng cỏi:

-Đúng là như thế đấy.

-Cô chắc chứ?-Hắn cười cười-Vậy thì cô hãy coi như đây là thử thách của tôi dành cho cô, cô phải hực hiện cho bằng được đấy...

Nói rồi hắn đột nhiên tiến sát xuống mặt tôi và làn môi nhẹ nhàng của hắn chạm ngay vào má tôi, ầm ập. Tôi chờ người ra trợn tròn mắt nhìn hắn. Hắn từ từ nhấc làn môi đẹp ấy lên và nâng thành một nụ cười hoàn mỹ đặc trưng:

-Nào, cô làm thử xem...

Tôi đúng là chưa thấy ai trơ tráo như hắn! Tôi nhìn hắn đầy uất ức nhưng tay chân tôi cứng đờ ra không cử động được. Chỉ biết đập vào chân hắn một phát tóe lửa và hằm hập bỏ đi, mặt mũi đỏ ửng cả.

Del khẽ sờ lên môi của mình, chợt mỉm cười đầy thú vị. Cậu nheo mắt nhìn bóng Hàn My hằm hập bước đi mà chỉ có thể phả lên cười.

-Chưa xong đâu cô gái kiêu ngạo..

Hắn lăm lăm và bước nhanh theo sau Hàn My, trong đầu đang tìm cách chọc tức Hàn My thêm một lần nữa thì đột nhiên một đám người từ đâu chạy đến đằng sau Hàn My.

-Đây là đám hộ vệ gia tộc Black mà?-Hắn nhíu mày nhìn bộ y phục trên người chúng.

-A!-Tiếng Hàn My kêu lên và ngay sau đó là đám người bắt cóc Hàn My đi.

Hắn thất thần vội chạy đến nhưng một tên trong bọn chúng quay lại, và tung ra một con bóng ma lang thang kéo chân Del lại làm hắn khoognt hể tiến thêm. Một chiếc xe ngựa đen chạy với tốc độ bóng ma đổ ngay chỗ bọn chúng và bọn chúng vội vàng tống Hàn My lên xe chạy biến. Del nghiêng răng nhìn chúng :
“Cha..”

-Ào...!-Một thùng nước hắt vào mặt tôi làm tôi giật mình tỉnh lại. Tôi kinh hoàng khi phát hiện ra tôi bị nhốt trong một căn phòng tối om đáng sợ và tay chân tôi đều bị trói chặt lên một chiếc ghế. Một gã mặc đồ đen bước đến nắm lấy tóc tôi xốc ngược lên và cất giọng khàn khàn:

-Tỉnh rồi hả?

Tôi nhìn quanh, định hỏi đây là đâu thì tái mặt khi thấy miệng tôi đã bị buộc chặt đến mức không bật lên được một tiếng. Gã đồ đen cười gằn và đứng lên cầm một chiếc roi da đến chỗ tôi, vờn nhẹ trước mặt tôi và nói:

-Thấy chiếc roi này không? Nó đẹp đúng không? Nó được thiết kế riêng dành tặng cô đấy... Mà đừng xúc động quá nhé, đây mới chỉ là quà mở màn thôi, sẽ có nhiều món quà bất ngờ nữa mà chính cô sẽ bật khóc.

Tôi trợn mắt nhìn hắn. Người tôi khẽ run lên khi nhìn vào chiếc roi da kia, một nỗi sợ kinh hoàng khi nghĩ đến những nhát roi có thể sẽ diễn ra ngay lúc này.

-Chắc cô đang rất hoang mang không hiểu đây là đâu và tại sao cô lại bị như thế này chứ gì?-Hắn cười khẩy nhìn tôi, tay vuốt ve cây roi-Chính tôi cũng không rõ nên cô đừng trợn mắt nhìn tôi nữa. Tôi chỉ nhận lệnh

là tra tấn cô dữ dội nhất có thể thôi. Mà cơ bản là vì thân phận thấp hèn của cô mà đòi trèo cô đụng đến thái tử Black..

Tôi sắp sốt nhìn lên hắn. Thái tử Black? Trương Hàn Phong sao? Sao lại...?

-Cô biết không? Tôi chỉ biết một điều đơn giản, đó là, đế vương Black đã từng tuyên bố, ông ta sẽ giết bất kì cô gái nào cản trở việc kết hôn của con trai đã định sẵn từ trước của ông ta, thật đáng tiếc thay, người đó lại là cô...

Tôi trợn mắt nhìn hắn. Tôi muốn gào lên cho cả vương quốc này biết rằng “TÔI KHÔNG LIÊN QUAN GÌ ĐẾN HẮN” nhưng vô ích. Người tôi run lên, tôi sợ hãi, thực sự sợ hãi.

-Trò chuyện thế đủ rồi..-Hắn đứng phắt dậy và lườm lườm nhìn tôi, tay nắm chắc cây roi da đáng sợ đó, miệng hắn nhếch lên một nụ cười man rợ, hắn bắt đầu vung roi.

—

RẦM!

Del thô bạo xô cửa qua một bên bước nhanh đến chỗ đế vương Black đang nghiền ngẫm đọc sách. Thấy Del, ông ta khẽ nhìn lên và mỉm cười:

-Ồ, con trai. Hiếm khi con đến Điện để tìm ta như vậy. Có chuyện gì thế?

PHẮC!

Del nắm mạnh con dao xuống bàn, gần giọng quát:

-Là ông đúng không?

Ông ta nhếch môi nở nụ cười man rợ và từ từ ngẩng đầu lên dựa vào ghế, nhìn cậu con trai dường như đang phát điên của ông ta và cười thích thú.

-Con nói gì? Cha không hiểu..

-Ông im đi..-Del quát lớn, hai mắt hắn đỏ lên vì tức giận-Chính ông đã cho người bắt cóc Hàn My đi chứ gì?

-Không..-Ông ta quay người mở cuốn sách ra. Del giật mạnh cuốn sách ném xuống đất. Chưa bao giờ ông ta thấy con trai mình thô bạo đến như vậy.

-Tạo sao ông lại làm thế?-Del nghiêng răng gần từng chữ.

-Ta đã từng nói rồi con gì?-Ông ta miết ngón tay nhìn Del -Nếu có bất kì cô gái nào xen vào giữa chuyện đính hôn giữa con và Hạ Vi thì con sẽ được nhận xác cô ta. Con rõ rồi chứ?

-Thả cô ấy ra...-Del nghiêng răng -Cô ấy không có tội.

-Không có tội sao?-Ông ta nheo mắt -Ta nghĩ là có đấy. Vì cô ta mà rất có thể con sẽ hủy hôn đúng không?

Del cắn chặt môi, đứng phắt dậy và định bước đi thì một đám binh sĩ chặn lại. Một tấm lưới bóng ma lang thang giăng xuống kéo chặt Del.

-Thả tôi ra...-Del cố gắng vùng ra khỏi nhwuxng bàn tay ma quái lá lướt quần chặt lấy mình.

Ông ta thả từng bước xuống bậc, đến gần cậu con trai điên cuồng của mình, cười nhạt:

-Con định cứu cô ta ư? Không phải đó là một việc hết sức là vô ích sao? Con quên ta là ai sao? Ta là Trương Hàn Lâm, đế vương của dòng tộc này đấy! Ha ha ha... Yên tâm, cô ta không chết ngay đâu, ta còn muốn xem trò vui dài dài nữa, phải nói sao nhỉ? Chết từ từ trong đau đớn.

Ông ta bật một tiếng cười man rợ và bước đi. Del nắm chặt tay cố gắng kiềm chế tiếng gào.

-Chỉ cần tôi kết hôn với Hạ Vi chứ gì? Tôi sẽ làm.

Ông ta quay đầu lại nhìn Del, phá lên cười và gật đầu:

-Thế đã đủ chưa?

-Nếu không? Tôi sẽ tự mình tước ngôi vị của mình, tự động xuất khỏi dòng tộc Black để tìm cuộc đời thanh thản cho riêng tôi. Chắc ông không muốn con át chủ của ông rời bỏ dòng tộc một cách dễ dàng đâu nhỉ?

-Mày..Ông ta nghiêng rằng, đôi mắt ông ta đỏ lên và môi ông ta bị cắn đến mức rỉ máu. Ông nhìn đứa con trai của mình dằn bắt lực - Được rồi, ta sẽ cho người thả cô ta ra.

-Ở đâu, tôi sẽ tự đi..-Del lạnh lùng nói, đôi mắt đẹp khẽ chớp một ánh buồn.

Ông ta quay người, nói giọng khàn khàn:

-Ngục.

Del chạy nhanh xuống tầng hầm_Nơi tra tấn những kẻ có tội phản bội dòng tộc. Lòng cậu như thiêu.

-Hàn My...Em ở đâu?-Del chạy đi khắp các ngõ ngách tìm bóng mình của một cô gái đã ăn sâu vào trí nhớ cậu tự lúc nào nhưng không một tiếng trả lời..

-Hàn My!-Cậu gào to, đôi chân cậu chột khựng lại và tìm cậu dội lên. Hàn My đang ở trước mặt cậu. Cả người nằm sòng soài ra đất cùng những vết thương rỉ máu. Trên bờ áo trắng tinh khôi kia đã nhuộm không ít phần đỏ thẫm của máu. Del chạy đến, đỡ Hàn My lên.

-Hàn My..Nghe thấy tôi nói không? Tỉnh lại đi...

Không có tiếng trả lời. Cậu sợ hãi lay lay người Hàn My:

-Tỉnh lại đi, xin em...

Hàn My vẫn không đáp trả. Chưa bao giờ cậu hoảng sợ như vậy. Chưa bao giờ cậu thấy lòng cậu rối bời như thế. Cậu giận dữ gào lên:

-Tôi ra lệnh cho cô phải tỉnh lại ngay Dương Hàn My!!! Cô có nghe không hả?

Bất lực, cậu hoảng sợ ôm Hàn My thật chặt như nếu buông ra thì Hàn My sẽ xa cậu mãi. Del cay đắng ôm chặt lấy Hàn My.

-Không...không được... Hàn My, cô không được...

Del nhìn lên gương mặt đã từng sáng bừng với nụ cười ấy, một vết thương kéo dài thành một đường ngay bên má, máu rỉ ra. Del khẽ cúi người, nhẹ nhàng chạm nhẹ lên môi mình lên vết thương và lau đi lớp máu đang rỉ ra trên gương mặt ấy.

-Hàn My...-Cậu siết chặt lấy Hàn My. Có cảm tưởng là nếu Hàn My bất động thêm một phút nữa thôi cậu sẽ điên lên và san bằng nơi này.

Bàn tay Hàn My khẽ động đập bấu chặt vào vạt áo của Del, đôi mắt chớp nhẹ. Del nhìn trân trân vào Hàn My chờ đợi.

-D...e..l? Sao..anh lại?-Hàn My từ từ tỉnh lại, nhắm mắt nhìn lên Del. Đôi mắt Del bừng sáng và ôm chặt lấy Hàn My.

-Ôn trời.. Cô đã tỉnh lại..

-Gì thế?-Khi Hàn My đã nhanh chóng lấy lại được ý thức thì lập tức nhận ra cái hành động mà người ta gọi là sở sang của tên thái tử Black chết tiệt. Cô vội vàng cố đẩy Del ra nhưng Del đã nhanh chóng nắm được bàn tay của cô.

Del gào to:

-Tại sao cô có thể ngất đi lâu như thế hả? Tại sao cô cứ bị nạn này đến nạn khác thế? Cô còn muốn tôi phải lo lắng cho cô đến bao giờ? Hả? Cô bị thương thì phải làm sao đây? Tôi cứ tưởng ... Cứ tưởng mình đã mất cô mãi mãi rồi.. Có biết không hả?

Hàn My tròn mắt nhìn Del, giận dữ quát:

-Tôi làm gì anh mà anh lại giận dữ quát tôi như thế? Tôi bị như thế này không phải là do anh hay sao? Mà tôi bị thương, tôi gặp nạn thì liên quan gì đến anh? Ảnh hưởng gì đến anh không?

-Có! Rất ảnh hưởng! Tôi hoảng sợ, rất hoảng sợ cô có hiểu không hả? Tôi cứ tưởng...Tôi cứ tưởng mình đã mất cô rồi...

Hàn My thoáng chốc giật mình tỉnh người khi nhìn thấy một giọt nước mắt của Del chảy xuống và thấy hần chưa bao giờ chân thành đến vậy. Hần cắn chặt môi siết chặt lấy hai tay Hàn My như sợ thả ra thì cô sẽ bị cơn gió kia đưa đi mất. Cậu hoảng sợ thật sự.

17. Chương 16: Em Có Biết Em Đang Khiến Tôi Ghen Lên Không?

Tôi chờ người, có chút hốt hoảng khi nhìn vào hần. Tôi nhú mào:

-Tại sao anh phải hốt hoảng? Nếu tôi bị thương thì sao? Có liên quan gì đến anh không?

Có chút khựng lại khi nghe lời tôi nói, gương mặt hần đỏ ra trong dây lát. Hai bàn tay đang siết chặt lấy tôi nói lỏng ra dần. Tôi nhìn hần đầy khó hiểu. Rồi vùng ra khỏi hần, tôi đứng lên nhìn bộ đồ trắng đã vết máu và những vết thương tứa ra, không khỏi rùng mình. Cả người đau rát nhưng quyết không hé một lời nào tốt nhất là trước mặt hần. Tôi định bước đi thì chợt giật mình nhìn sang. Chiếc khăn màu xanh dương của Shu nằm ở dưới đất, rách bươm, dính những vết máu và những vết bùn đất từ bàn chân của những kẻ thô bạo kia không đáng có. Tôi vội vàng chạy đến, cầm chiếc khăn lên. Không được! Đây là chiếc khăn của Shu, là của Shu đấy... Tại sao tôi lại có thể làm nó bị như thế này chứ. Hần nhìn sang bộ dạng kì lạ của tôi, nhàn nhạt nói:

-Gì thế?

-Chiếc khăn... Nó...-Tôi run run siết chặt chiếc khăn ấm áp trong tay.

-Chỉ là một chiếc khăn thôi mà...-Hần nhú mào.

-Đây là chiếc khăn của Shu, là của Shu đấy!-Tôi cắn chặt môi. Chiếc khăn Shu cho tôi mượn, vậy mà...

Tôi thở dài, đứng dậy, tay nắm chặt chiếc khăn định bước ra ngoài thì đột nhiên hần nhìn chăm vào chiếc khăn tôi đang cầm trên tay, rồi lại nhìn lên tôi. Đôi mắt hần ánh lên một tia nhìn đáng sợ. Hần đột nhiên bước nhanh đến chỗ tôi, giật mạnh chiếc khăn từ tay tôi ra ném vào góc tường. Tôi đứng sững trước hành động của hần, định gào lên quát cho hần một trận thì hần đã túm lấy cổ áo tôi xóc ngược lên và nghiêng chặt răng giận dữ nhìn vào mắt tôi.

-Thả tôi ra... Đồ thô bạo!-Tôi hét lên, vùng vẫy nhưng vô ích.

-Cái khăn đó...cô còn coi trọng nó hơn cả tôi nữa sao? -Hần gầm giọng và tôi nghe rõ tiếng nghiêng răng ken két từ hần.

-Không.... Chỉ là...

-Shu...Rốt cuộc thì hần hơn tôi chỗ nào chứ? Sao lúc nào cô cũng phải chú trọng thái quá đến hần như thế? Ai nhìn vào tưởng hai người là tình nhân của nhau đấy!-Hần đột nhiên gào lên. Bàn tay hần càng siết chặt hơn. Tôi lúc này cảm thấy hoảng sợ, hoảng sợ thật sự. Những vết thương trên cơ thể bắt đầu tứa máu đau rát. Mồ hôi tôi được thể tuôn ra. Tôi cố gắng ngậm chặt miệng để không bật lên tiếng nào. Hần hình như nhìn được sự chịu đựng ấy, tay hần nói lỏng dần ra. Đôi mắt hần trở nên dịu lại, có một chút sững sờ. Hần đưa tay lên đỡ trán:

-Xin lỗi.. Tôi không cố ý... Chỉ là...

Tôi nhìn hần, bây giờ trong mắt tôi chỉ là sự hoảng sợ. Tại sao hần lại trở nên thô bạo như thế? Tôi lùi người ra sau và vội vàng chạy ra khỏi hầm ngục đó dù không chắc lối ra sẽ là đâu.

Tôi chỉ biết chạy.. chạy..chạy..và chạy....

Nước mắt đột nhiên trào ra. Khủng khiếp! Thực sự khủng khiếp!

Tôi đang chạy thục mạng trên đường thì một bàn tay nắm lấy tay tôi ấm áp. Tôi giật mình hét lên:

-Đừng...Xin hãy tha cho tôi...Tôi không làm gì sai cả sao các người cứ...

-Hàn My? Em sao vậy?-Một giọng nói trầm ấm vang lên quen thuộc. Tôi từ từ nhìn ra phía sau, người đang nắm chặt lấy tay tôi là Shu. Kkkhông hiểu sao lúc này thấy Shu tôi thấy nhẹ nhõm ghê gớm.

Shu khẽ nhủ mà nhìn bộ dạng thê thảm của tôi. Ánh mắt Shu như có một luồng điện xẹt qua, giọng Shu cất lên lần nữa nhưng nó có phần giận dữ:

-Sao lại thế này? Ai làm gì em sao?-Shu xốc người tôi lên. Lo lắng xem xét.

-Shu...Em...-Tôi nhìn Shu-Chiếc khăn của anh...Nó đã hỏng rồi... Em xin lỗi...

-Cái khăn quan trọng hơn tình trạng của em hiện giờ sao?-Shu đột nhiên gắt lên. Và không ngần ngại một giây, Shu nhanh chóng bắt một chiếc xe ngựa lại và thô bạo tống tôi vào đó. Shu cũng nhảy lên xe. Tôi nhìn sang Shu, Shu giờ đây không còn vẻ gì gọi là thiên thần nữa. Gương mặt ấy, đôi mắt ấy toát lên vẻ giận dữ. Tôi lơ ngơ không hiểu tại sao. Sao cả hân, cả Shu ai cũng thế cả vậy? Chẳng lẽ tôi đáng ghét đến mức ai gặp cũng phải phát điên vì giận sao? Tôi thở dài và nhìn lơ đãng ra ngoài.

Chiếc xe ngựa vừa dừng thì Shu đã nhanh chóng bế xốc tôi lên bước xuống và tôi thì há hốc mồm nhìn thứ-trước-mắt-mình thì suýt sặc. Đó là cung điện. Điện riêng của đế vương Evil. Quá đẹp, như học viện Hogwarts trong phim Harry Potter phiên bản đời thực vậy. Chỉ có điều ngôi nhà này mang màu kem của ánh hoàng kim và những ánh đèn ma mị bắt từ cổng cho đến tầng cao nhất. Tôi chưa kịp nhìn kĩ lối kiến trúc sang trọng của ngôi nhà thì Shu đã bước nhanh vào bên trong. Khi cánh cửa vừa mở ra thì phải nói là tôi có thể chết tại chỗ vì sự hào nhoáng của nó. Nếu so với điện của Chúa tể hắc ám thì tòa nhà này không kém là bao.

Shu đưa tôi vào trong một căn phòng lớn, mọi thứ dường như quá sức tưởng tượng với tôi, và tôi chợt gạt đầu : “Mình quên mất Shu là một ông hoàng.”

Shu đặt tôi xuống giường. Anh nhủ mà nhìn những vết thương trên người tôi rồi bỏ đi. Một lúc sau mang vào cả một hộp thuốc.

-Anh...

-Ngồi yên- Shu lạnh lùng đặt hộp thuốc xuống và nhẹ nhàng bôi thuốc lên một vết thương ở cánh tay tôi.

-Đau!-Tôi giật mình rụt tay lại khi nó rát lên vì tác dụng với thuốc.

-Ngồi yên!-Shu nhấn giọng và kéo tay tôi lại, tiếp tục.

-Đau lắm... Không sao đâu mà...-Tôi nhăn nhó nhìn Shu.

-Nếu em không ngồi yên cho tôi cứu thương thì tôi sẵn sàng dùng vũ lực đấy. Bao gồm cả việc đè em ra.-Shu lạnh lùng nói.

Tôi lạnh người. Đây có phải là Shu không thế? Hay là Del trá hình rồi? Thế là tôi im ra, chẳng nói gì cả.

Shu khẽ nhủ mà khi đưa đôi mắt hoàng kim ấy nhìn qua những vết thương khác. Vết thương dài và sâu quần dày lên tôi. Một nét phảng phất sự tức giận trên gương mặt Shu, làn môi mỏng của anh bị cắn chặt lại.

-Chuyện gì thế này?-Shu lạnh lùng hỏi.

Tôi cảm thấy rất sợ Shu lúc này bèn khai toạc ra hết.

-Trương hàn Phong sao?-Shu nhíu mày. Tôi khẽ rụt mình lại.

Một thời gian khá dài trôi qua. Shu đã băng bó xong tất cả những vết thương ở tay và chân. Những vết thương bên trong áo thì Shu đã nhờ một bà quản gia già băng giúp. Xong xuôi, Shu ngồi lên giường cạnh tôi, hai bàn tay ấm áp của anh nắm chặt lấy tay tôi, nhủ mà, giọng như trách móc:

-Em có biết là em làm ta rất giận không?

-Ồ..Không...-Tôi bối rối. Tại sao Shu lại giận chứ?

-Thấy em như thế này, tôi rất giận em hiểu chưa? Tôi không muốn nhìn thấy em có bất kì vết thương nào trên người cả, em nghe rõ chưa?

Nói rồi, đôi mày thanh tú của Shu khẽ nhủ lại, nhẹ nhàng cúi sát mặt tôi và liếm vào vết thương đang rỉ máu bên má. Một cảm giác ấm áp len lỏi trong lòng. Nhẹ bồng đến mức khó tin.

Shu mỉm cười. Anh nhẹ nhàng lấy chiếc áo dạ đen của anh khoác vào người tôi. Một mùi hương nhẹ nhàng vương trên cánh mũi tôi.

-Để tôi đưa em về...

-Shu... Cảm ơn anh đã đưa em về.-Tôi nhìn sang Shu. Shu đứng trước mặt tôi, hai tay đút vào túi áo khoác dạ trắng. Mái tóc hoàng kim khẽ xao động và làn môi đẹp mỉm cười.

Tôi đang định bước vào nhà thì chợt nhớ ra chiếc áo mình đang khoác trên người, bèn vội vàng gỡ nó ra:

-Của anh...

Shun quay lại nhìn tôi, mỉm cười:

-Ừa...

Và rồi chiếc xe ngựa đi thẳng. Shu đúng là một thiên thần. Tôi đang định bước vào trong nhà thì một giọng nói ngang phè cất lên:

-Đi chơi vui nhỉ?

Tôi giật mình nhìn lên. Del khoan hai tay dựa vào tường nhìn tôi. Đôi Mắt đẹp khẽ ánh lên một chút giận dữ. Những hạt bụi nước của mùa đông bám dày lên lớp áo hắc, có cảm tưởng như hắc đã đứng trước cổng nhà tôi lâu lắm rồi.

Tôi cố lơ đi như không nhìn thấy hắc. Lặng lẽ bước vào trong nhưng hắc đã kéo tay tôi lại:

-Shu sao?

Tôi rút tay mình ra, cố như không nghe câu hỏi của hắc.

-Cô không nghe tôi hỏi gì sao?-Hắc quát lên đầy vẻ giận dữ, mang một chút bất ngờ xen lẫn khó chịu.

Tôi thở dài quay lại nhìn hắc:

-Thì sao? Liên quan đến anh?

Nói rồi, tôi đang định nhón gót bước đi thì hắc lại nói to:

-Nếu cô bước thêm một bước nữa thì đừng trách tôi.

Nghề lưỡi đe dọa của hắc tôi có chút sững lại. Tôi dừng chân và ngẫm nghĩ thì hắc tiếp tục lên tiếng:

-Quay lại đây..

Tôi vẫn suy nghĩ và quyết định như không thấy hắc theo kiểu “bơ đi mà sống” và bước đi. Tôi chán cái trò này rồi. Sao lúc nào hắc cũng muốn ra lệnh cho người khác vậy chứ?

Đột nhiên cả người tôi bị nâng lên khỏi mặt đất. Tôi hốt hoảng nhìn ra sau thì kinh hồn. Tôi bị hắc vác lên vai như vác một bao gạo. Ánh mắt đầy giận dữ và hắc bước nhanh ra đường. Bắt một chiếc xe ngựa và thô bạo tống tôi lên xe, thô bạo hơn cả Shu lúc này.

-Đau quá...-Tôi khẽ rên lên một tiếng. Hắc ngồi vào xe và hung bạo giật mạnh tay tôi đau nhói. Lạnh lùng nói:

-Ra bờ sông Vol.

Tôi giật bản mình, tái mặt nhìn sang hắc. Tôi vốn biết hắc có tính hung bạo tàn nhẫn rồi nhưng đừng nói hắc định đâm chết tôi xuống con sông đó chứ? Tôi nhìn sang hắc cố tìm kiếm một tín hiệu nhưng may không có, trước mặt tôi là khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của hắc đầy phần nộ. Rồi cuộc tôi đã làm gì hắc mà hắc phải nổi điên đến mức đó? Bác đánh xe ái ngại nhìn tôi khẽ thở dài. Chắc hẳn bác ấy đang nghĩ

đến chuẩn bị có thêm một xác chết trôi sông ở đó rồi chứ gì? Tay hắn siết chặt lấy cổ tay tôi nhói đau. Tại sao tôi lại dính vào một kẻ hung tàn như hắn chứ?

Chiếc xe ngựa vừa dừng lại. Del đã thô bạo lôi tôi xuống không thương tiếc. Tôi hốt hoảng nhìn bác đánh xe ngựa như một lời cầu cứu nhưng bác ấy đã cho xe chạy mất hút. Tôi hoảng sợ, hoảng sợ khi nghĩ đến những viễn cảnh có thể xảy ra với mình ngay lúc này. Chắc hẳn định ném tôi xuống sông và từ từ nhìn ngắm cái chết ghê tởm của tôi chứ gì? Đối với tên ác quỷ này không gì là hắn không dám làm.

Hắn lôi tôi đến bờ sông. Rồi nhanh như chớp, hắn đã thực hiện một hành động mà khiến tôi cũng phải bất ngờ. Hắn ôm chặt lấy tôi và cùng nhảy xuống dòng sông đang tê cóng vì cái lạnh mùa đông. Nước chèn ép tôi dữ dội. Ngạt thở, ngạt thở. Tôi chết mất. Những vết thương vừa mới băng lại được dịp bong rộp và nứt ra làm tôi gần như tê liệt hoàn toàn. Quả nhiên hắn muốn giết tôi nhưng tôi không ngờ hắn cũng lại liều mạng đến như thế. Hắn không sợ chết sao? Sao hắn không ném tôi xuống cho nhanh mà phải cùng nhảy xuống làm gì.

-Ọc...ọc ọc.. Cứu...tôi..-Tôi cố gắng bật lên tiếng hòa theo những tiếng ép của nước.

Nhưng hắn thì trông vô cùng tỉnh táo như là dân nước vậy. Một tay của hắn ôm chặt lấy tôi và tay còn lại thì hướng nước xuống sâu xuống đáy sông. Tôi cảm thấy mình không thể trụ được nữa.

-Em có biết em đang làm tôi ghen đến mức muốn giết chết em không? Em và Shu.. Hai người đang khiến tôi nổi điên tàn phá mọi thứ...

Tôi nghe bập bùng nhưng không thể nói được gì. Trong đầu có chút sững sốt. Ghen ư? Ghen? Sao hắn ghen? Chẳng lẽ hắn bị đồng tính? Hắn yêu Shu sao?

-Anh..đang ..làm gì..thế?...Anh cũng sẽ chết như tôi đây..Tôi chết thì không sao nhưng anh là thái tử..là đế vương..tương lai..là người lãnh đạo dòng tộc anh sau này...ọc..ọc....

-Ai bảo với cô tôi sẽ chết?-Hắn lạnh lùng nói. Đúng, hắn rất tỉnh táo.-Chúng ta là vampire à, cô sẽ không chết dễ dàng thế đâu huống gì tôi lại là vam thuần?

Rồi khi tôi cảm thấy đã xuống rất sâu rồi, hắn ép tôi vào một vách đất. Tay hắn siết chặt hai àn tay tôi. Tôi nhắm tịt mắt vì không thể chịu nổi đợt tấn công dữ dội này của nước. Chỉ lơ mơ thấy thấy hắn nhìn tôi như chờ đợi thứ gì đó. Tôi lả dần, lả dần. Cả người tái đi và không biết gì cả nữa. Khi tôi gần như ngất đi thì hắn đột nhiên cúi sát mặt tôi. Tôi chẳng còn sức lực để mở to mắt xem hắn làm gì nữa. Chỉ lả đi chuẩn bị chờ đợi cái chết. Thì đột nhiên, làn môi hắn nhẹ nhàng chạm lấy làn môi tôi ấm áp. Người tôi cứng đờ ra vì bất ngờ nhưng toàn thân không thể cử động được nữa, tôi cũng không đủ tỉnh táo để xử lý mọi chuyện. Hắn chọt thả tay tôi ra và nhẹ nhàng đỡ lấy người tôi, siết chặt người tôi gần người hắn hơn. Và hắn cũng nhẹ nhàng nhấc môi của mình ra khỏi môi tôi và từ từ bơi lên cổ gắng ngoi lên mặt nước. Tôi lả dần, lả dần và không còn biết gì nữa. Mọi thứ đột nhiên tối đen như mực.

18. Chương Thông Báo

Hiện giờ truyện tôi bị một bạn ăn cắp đăng lên kenhtruyen và bạn ấy tự nhận bạn ấy là tác giả fic này. Bạn ấy đã thay tên tg (tôi) thành: Kenna_Doàn . Tôi tạm thời dừng fic tại đây đến khi bạn kenna sửa tên tg, trả bản quyền cho tôi. ai muốn đọc tiếp xin liên lạc với tôi sau.

19. Chương 17: Thiên Thần Và Hung Thần.

Tôi lơ mơ tỉnh dậy, trước mắt tôi là một căn phòng trang hoàng theo phong cách quý tộc. Mà điều đáng chú ý hơn là hình như tôi đã từng thấy căn phòng này lúc nào đó rồi. Nhưng tại sao tôi lại ở trong căn phòng lạ hoắc như thế này? Đây đâu phải là căn phòng của tôi? Tôi gõ gõ đầu để đủ nổi lên lại kí ức. Chợt giật mình nhớ đến cảnh tượng lúc tôi sắp chết ở bờ sông ấy. Tôi đã nhớ rồi, nhớ ra mọi chuyện rồi.Vậy chẳng lẽ

tôi đang ở trong phòng của Del sao? Tên hung thần tàn nhẫn. Tôi lạnh người vùng dậy khỏi giường, những vết thương nhói lên đau rát. Tôi nhìn lại trang phục trên người mình, âm ỉ, vậy là hắn chưa đụng gì đến bộ y phục của tôi. Tôi ngó nghiêng quanh căn phòng một lượt, rồi khẽ cắn môi, tôi bước nhanh đến chỗ cửa sổ gần đó. Cố sức vươn mình trèo ra bên ngoài cửa sổ chạy ra ngoài.

-Phải chạy khỏi hắn càng xa càng tốt.

Tôi run run tự nhủ và lê sức chạy khỏi ngôi nhà lộng lẫy kia. Tôi sợ, rất sợ, tôi sợ phải thấy con người tàn bạo đó. Trời mùa đông gió vẫn lạnh thổi buốt vào da thịt tôi. Tôi cảm thấy mình thật yếu đuối, trong vô thức, tôi bật lên tiếng gọi:

-Shu... Tôi cần anh lúc này biết bao... Shu....

Người tôi nghĩ đến lúc này là Shu, chỉ Shu thôi. Tôi cần Shu lúc này biết bao nhưng tại sao tôi lại nhớ về Shu lúc này chứ? Chỉ biết có một thứ cảm xúc mơ hồ không rõ tên khi nhớ về con người đó. Nước mắt chỉ chực trào ra, tôi không ngờ Del lại tàn ác như thế. Tôi chỉ biết chạy hết sức về phía trước.

Del bước vào phòng của mình:

-Cô tỉnh chưa? Tôi xin lỗi vì lúc chiều hơi...

Nhưng Del chưa dứt câu thì đã khựng lại khi nhìn vào căn phòng trống không cùng ô cửa sổ mở toang.

-Chết tiệt!-Del nghiêng răng cắn mạnh vào tường, bước nhanh đến giường giật chiếc chăn lên -Còn ấm.

Nói rồi Del chạy vụt nhanh ra ngoài với tốc độ nhanh của bóng ma lang thang. Vừa chạy, Del vừa cố gắng để không gào lên tàn sát mọi thứ.

-Cô dám chạy trốn tôi sao? Cô dám sao? Cô ghét ta đến thế sao? Cô khiến ta phải nổi điên đến khi nào nữa đây?

Del phóng điên cuồng trong đêm tối, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện. Một cô gái đang chạy trong đêm, cả người cô gần như chìm trong bóng tối nhưng vẫn không giấu được vẻ run run đau đớn của cô. Từng bước chân của cô ấy loạng choạng nhưng vẫn chạy nhanh về phía trước. Del chạy chậm lại nhìn Hàn My từ xa. Không hiểu sao lúc này nhìn Hàn My như vậy cậu chỉ muốn giết chết cô ấy ngay. Tại sao bộ dạng Hàn My khiến cậu tức điên thế chứ? Đồ cứng đầu!

Del nạm chặt tay. Làn môi mỏng của cậu cắn chặt đến mức gần như bật máu. Trông cậu bây giờ chỉ còn vẻ lạnh lùng của một con quỷ. Cậu bước đến gần Hàn My, cất giọng lạnh lùng chẳng có chút biểu cảm:

-Dương Hàn My....

Hàn My tái mặt giật mình nhìn ra đằng sau.

-Del... Không... Hãy tha cho tôi, tôi có làm gì anh đâu...

Nói rồi Hàn My hoảng sợ cố chạy thật nhanh về phía trước. Del vẫn với vẻ mặt đáng sợ, nghiêng răng nhìn Hàn My đang cố gắng thoát khỏi mình:

-Tôi đáng sợ đến vậy sao?

-Đúng vậy... Đáng sợ lắm anh có hiểu không? Anh đừng bước đến gần tôi... Tôi xin anh đấy....

Hàn My hoảng loạn bỏ chạy. Nước mắt chảy ra, hoảng sợ khi nghĩ đến viễn cảnh nếu thêm một lần nữa bị hắn bắt được.

Nhìn Hàn My như thế Del càng nổi điên hơn. Cậu cắn chặt răng chạy đến bế xốc người Hàn My lên, giọng đầy căm phẫn:

-Cô xem tôi là ác quỷ sao? Cô sợ tôi đến thế sao?

-Thả tôi ra, xin anh... Tôi hứa sau này tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, nếu anh muốn tôi sẽ trở về thế giới con người để anh không còn nhìn thấy tôi, tôi sẽ bốc hơi khỏi cuộc sống của anh, thật đấy..

-Ai cho cô làm như thế? Ai cho cô biến mất khỏi cuộc sống của tôi?-Del gào lên và xốc mạnh người Hàn My, Hàn My giật mình mất tái mét vội vàng bám chặt áo Del.

-Thế thì không lẽ anh định tự tay giết tôi mới vừa lòng anh sao?-Hàn My nhắm tịt mắt, cả người run lên. Hàn My hoảng loạn đến nỗi không đủ tỉnh táo nữa.

Del nhìn đăm đăm vào Hàn My, có cảm tưởng cậu có thể bóp chết cô ngay lúc này.

-Cô có biết GIẾT là như thế nào không?

Del gần giọng và nhanh như cắt thả Hàn My xuống đẩy mạnh vào tường. Hàn My hoảng sợ nhìn về mặt không còn gì đáng sợ hơn của Del.

-Shu... Cứu tôi với! Shu ơi!

Hàn My bắt giắc hét lên và cố gắng vùng ra khỏi Del nhưng Del đã nhanh tay nắm chặt hai tay Hàn My ấn vào tường.

-Shu... Cứu em...-Hàn My nhắm tịt mắt bất lực trước sự hung bạo của Del.

Shu, là Shu sao? Lúc này rồi người em nghĩ đến là hắn ta sao? Tại sao lại thế? Em muốn tôi phải nổi điên vì em hay sao?

Del tức giận nghiêng chặt răng, càng ép chặt Hàn My vào tường hơn.

-Shu sao? Em cứ gọi đi... EM GỌI TO LÊN! -Del gào lên. Hàn My giật mình mặt trắng bệch ra.-Hắn sẽ không đến đây được... Tại sao lúc nào cũng là hắn chứ? Em chết chắc rồi...

Hàn My nghe rõ tiếng rít đầy căm phẫn của hắn.

-Em dựa vào cái gì mà dám khiến tôi nổi điên đến thế chứ? Em là gì mà biến tôi thành ra thế này chứ? Em đảo lộn cuộc sống của tôi, em đã xáo trộn cuộc sống của tôi rồi bây giờ em lại định bỏ trốn hay sao?-Hắn quát lên đầy phẫn nộ. Còn Hàn My thì cứ giương to mắt nhìn hắn, rốt cuộc cô đã làm gì nên tội cơ chứ.

-Còn cậu dựa vào cái gì mà ức hiếp cô ấy như vậy?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Một chàng trai bước đến, mái tóc hoàng kim khẽ xao động nổi bật. Đôi mày thanh tú toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ. Chưa bao giờ Hàn My nhìn thấy Shu lạnh lùng đến như thế, tưởng như Shu vốn dĩ là ác quỷ vậy.

Shu bước nhanh đến chỗ Del. Giật mạnh Del ra và kéo Hàn My về phía mình.

-Cậu tàn bạo quá rồi đấy.-Shu nắm chặt tay Hàn My ra sau lưng mình. Đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn sang Del- Cậu có vẻ đã mệt với cô nhóc này rồi, vậy để tôi đưa cô ấy về vậy.

Nói rồi Shu bế xốc Hàn My lên và bước đi. Del nghiêng răng nhìn theo, điên quá.

Tôi nhìn lên Shu, gương mặt Shu lúc này đã dịu lại, trở lại làm thiên thần ấm áp thường ngày như tôi từng biết.

-Cảm ơn anh đã đến..

Shu nhìn tôi, đôi môi mỏng khẽ cười dịu dàng.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ, tôi khẽ mở mắt nhìn mọi thứ trước mắt. Đột nhiên lồng ngực tôi gần như ngừng thở và tôi nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch. Shu nằm cạnh tôi. Mặt Shu đối diện với mặt tôi rất gần. Đôi mày thanh tú khép hờ cùng hàng mi dài rung rung. Làn tóc đẹp khẽ xao động. Trông Shu lúc này người ta không thể không nghĩ đến một thiên thần, nhất là lúc ngủ thế này nhìn Shu yên bình và đẹp lạ kì, chỉ muốn ngắm mãi. Nhưng bây giờ tôi mới phát hiện một điểm hết sức bất thường ở đây, chẳng lẽ suốt thời gian tôi ngủ Shu nằm cạnh tôi như thế này sao? Trời ạ! Tôi gõ gõ trán mình, cắn môi và nghĩ thầm không biết khi ngủ cái bộ dạng của tôi nó ra cái thể loại gì, Shu mà thấy thì tôi chỉ còn nước mà độn thổ

xuống đất ngay tại chỗ. Bà Kim khẽ mở cửa phòng bước vào, tôi định kêu lên thì bà ấy ra hiệu im lặng rồi ngoắc tay bảo tôi ra đây. Tôi bước xuống giường uể oải bước ra cạnh bà:

-Gì thế bà?

-Im lặng cho cậu Shu ngủ -Bà Kim nhéo một cái vào tay tôi.

-Hả?-Tôi tròn mắt nhìn bà Kim, hôm nay bà ấy cảm thấy không khỏe chỗ nào hả?

-Hả cái gì con bé này!-Bà Kim lấy tay cú đầu tôi-Hôm qua cậu Shu đưa con về tận nhà đấy. Shu vừa thả con xuống giường thì đột nhiên cậu ta loạng choạng rồi ngã xuống sàn, chắc cậu ấy ốm rồi. Nên ta đành..

-Nên bà đã cho cậu ta ngủ cạnh cháu hả?-Tôi gần như gào lên.

-Im lặng con bé này!-Bà Kim đạp chân tôi -Cậu Shu ốm rồi nhưng vẫn cố sức đưa cháu về nhà đấy... Vì vậy đừng có trẻ con thế, bà đi nấu cháo hành đây...

Tôi ngẩn người, Shu ốm rồi. Tôi bước xuống nhà vào phòng vệ sinh nhìn mình trong gương, những vết thương bám chặt cánh tay tôi không rời.

Tôi vào phòng, nhìn Shu đang ngủ ngon lành. Mặt Shu hồng lên trông đáng yêu hết chỗ nói. Tôi bật cười khẽ chạm tay lên má Shu, nóng quá. Shu sốt rồi! Tôi đang định rút tay lại thì đột nhiên một bàn tay ấm áp đưa lên giữ lấy tay tôi. Shu lơ mơ mở mắt, đưa đôi mắt cảm thạch hút hồn nhìn sang tôi. Làn môi Shu nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo. Tôi giật mình lắp bắp:

-Shu... Tỉnh...Shu... anh...

Shu mỉm cười rồi kéo mạnh tay tôi làm tôi bất ngờ mắt đã ngã ập xuống người Shu.

-Anh...-Tôi tròn mắt nhìn Shu. Shu khép mắt lại, hàng mi rung rung, tay Shu vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Gần quá... Gần..

-Này, tim em đang đập nhanh đúng không?-Shu cất tiếng nhưng vẫn nhắm nghiền mắt.

Tôi lúng túng bật dậy:

-Làm gì có!

Nhưng Shu chỉ mỉm cười rồi lại với tay kéo ập tôi xuống thêm lần nữa.

-Tôi không cho em đi đâu hết, em phải ở cạnh tôi...

Shu cất giọng trầm ấm. Làn môi khẽ cười đẹp đến mức tôi phải choáng. Dễ thương quá!

Chợt tôi chợt khựng lại khi thấy mồ hôi trên mặt Shu bắt đầu túa ra. Tôi giật mình đưa tay còn lại chạm nhẹ lên trán Shu và có chút hoảng hốt khi thấy sức nóng từ đó.

-Trời ạ!

Tôi kêu lên và bật dậy, Shu luội hẩn đi. Tôi vội vàng chạy xuống nhà lấy khăn và đắp lên vùng trán cho Shu.

-Trời ạ sao lại ốm đến mức này?

Tôi lẩm bẩm. Nhìn Shu như thế này chợt cảm thấy bình yên đến lạ.

Nếu có thể tôi chỉ muốn được bên em như thế này...

Nhìn em lo lắng cho tôi...

Chăm sóc cho tôi...

Và có thể nắm lấy bàn tay của em mãi mãi...

-Này, dậy đi...-Một giọng nói ầm ập vang lên.

Tôi mở mắt, Shu đang đứng ở trước mặt tôi ở nụ cười đẹp rạng rỡ. Trời, tôi lại ngủ nữa sao? Tôi gãi gãi đầu lúng túng bật dậy như chiếc lò xo, vội hỏi:

-Anh đã khỏe chưa?

Shu nhún vai cười rạng rỡ, lúm đồng tiền in sâu bên má Shu.

-Khỏe như chưa từng bị bệnh. Tôi là vam thuần có khả năng tự chữa lành mà huống gì chỉ sốt thông thường.

Tôi gục gặc đầu cười hề hề như một con ngố. Shu chỉ bật cười rồi ngồi xuống giường.

-Chịu em luôn, ngồi trên ghế mà cũng ngủ được.

Tôi giật mình chỉ ước có cái lỗ cho tôi độn thổ ngay, nhưng tôi vẫn cố cứng giọng vặc lại:

-Gì chứ? Tôi buồn ngủ thì tôi ngủ thôi. Cái giường thì anh nằm rồi còn gì! May cho anh là lúc đó tôi kịp ngăn mình lại không leo lên giường ngủ cạnh anh đấy!

-Ồ, thì ra em muốn được ở cạnh tôi hả?-Mắt Shu chợt sáng lên và khóe miệng mỉm cười. Tôi giật mình, đúng là cái miệng hại cái thân.

-Không... Không phải vậy...

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì Shu đã đứng bật dậy bước nhanh đến chỗ tôi đang ngồi và nhanh như cắt kéo tôi ngã ập xuống giường.

-Ui da...-Tôi lêu lêu xoa xoa đầu và suýt sặc khi nhìn thấy Shu nằm xuống ngay

cạnh tôi, “chiêm ngưỡng” tận cảnh màn “đập mũi xuống giường” đầy ngoạn mục của tôi.

-Vậy thì em cứ nằm cạnh tôi thế đi.-Shu cười hiền-Không phải em muốn vậy sao?

-Anh đang đùa đấy à?-Tôi giật mình bật dậy khỏi giường co cẳng định chạy ra khỏi phòng thì nhanh như cắt Shu đã chặn cửa nhanh hơn tôi và chặn nó lại bằng bàn tay giữ lấy cửa từ đằng sau tôi.

-Vội vàng gì chứ? Tôi không cho em đi đâu cả..-Shu nhếch miệng cười. Tôi một phút sững lại khi bắt gặp vẻ đáng yêu trên gương mặt Shu.-Tôi phải phạt em vì dám khiến tôi lo lắng cho em đến vậy...

-Hả?

Tôi Chưa kịp hiểu hết hàm ý trong câu nói đó thì Shu đã cúi xuống và nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Trong phút chốc, người, tứ chi tôi bất ổn, bộ não cũng ngưng hoạt động, chỉ trợn tròn mắt nhìn Shu. Làn môi dịu dàng như một bông hồng phớt trên môi tôi. Tôi chết đứng.

Shu nhẹ nhàng nhắc môi mình ra khỏi môi tôi và khóe môi chợt mỉm cười. Tôi khi đã lấy lại được ý thức, mới lắp bắp cất tiếng:

-Anh.... Dám.....

Shu chỉ mỉm cười hiền như một thiên thần nhìn tôi, từ từ lên tiếng:

-Đó là hình phạt của tôi. Để lần sau em không làm tôi lo lắng nữa.

Nói rồi Shu nhẹ nhàng nhón tay mở cửa bước ra ngoài để tôi đứng lơ ngơ trong phòng cùng mớ cảm xúc hỗn loạn.

p.s: Xin lỗi vì bắt m. đợi lâu nha! Mình sẽ cố gắng ra chương nhanh hơn! ^^

20. Chương 18: Xin Lỗi, Tôi Lỡ Ghen Mất Rồi.

Shu nhẹ nhàng đóng cửa. Khóe miệng chợt mỉm cười. Đôi mắt cậu khẽ chớp và lúm đồng tiền lún sâu bên má. Cậu vui vẻ đút tay vào túi quần hí hửng đi xuống nhà và vui vẻ huýt gió. Còn Hàn My thì còn đứng ngẩn ngơ trong phòng với khuôn mặt thộn ra trông đến ngu.

Del nằm phịch xuống giường, gác hai tay lên đầu.

-Cô đúng là muốn làm tôi nổi điên mà...

Del nghiêng răng đầy tức giận. Nhưng đôi mắt cậu đột nhiên có một tia nhìn buồn bã. Tại sao khi cô gái đó sợ hãi cậu cậu lại điên đến thế, đau đến thế? Chẳng lẽ cậu đáng sợ đến như thế sao? Trong mắt cô cậu là một con quỷ hay sao? Quan trọng là thứ cảm xúc kì lạ đó là xuất phát từ đâu vậy chứ?

Đế vương Black ngồi trên bàn với cả tập tài liệu. Đôi mắt ông chợt dừng lại và bàn tay ngừng lật từng trang giấy khi có tiếng bước chân đi vào. Người đó im lặng đứng trước mặt ông nhưng không nói một câu nào cả. Ông thoáng ngạc nhiên rồi nhanh chóng lấy lại phong thái của mình, ông tiếp tục đọc tiếp tập giấy trên bàn, cất giọng nhàn nhạt:

-Trương Hàn Phong. Con đến tìm ta có việc gì?

Del mặt vẫn lạnh tanh, đưa đôi mắt vô hồn nhìn sang người cha của mình:

-Chuyện kết hôn.

Lần này thì đế vương Black mới chịu ngẩng đầu lên nhìn con trai mình, ông đưa tay gạt đồng tài liệu qua một bên:

-Con muốn hủy hôn đúng không? Ta biết bây giờ có ép con cũng vô ích, ta không can dự vào chuyện của con nữa.

-Đúng. Tôi muốn hủy hôn, và tôi muốn thay đổi tượng kết hôn với mình thành quận chúa Dark Nguyễn Gia Bảo_Cin.

-Hàn My, xong rồi đấy...-Shu cười tươi nhìn tôi và đưa lên một chiếc đồng hồ gỗ xinh xắn.

Tôi nhìn nó và như bị thôi miên liền đưa tay chụp lấy nó xuýt xoa:

-Ôi ôi đẹp quá.. Anh khéo tay quá Shu ơi...

Shu nhìn tôi bật cười, đưa tay lật chiếc đồng hồ lại và kéo đầu tôi lại gần:

-Em nhìn này...

Dưới đế chiếc đồng hồ là chữ S và M cách điệu trông vô cùng đáng yêu, viền xung quang là những hình mặt trăng, sao ngộ nghĩnh.

-Shu và Hàn My hả?-Tôi nhìn sang Shu cười rạng rỡ -Dễ thương quá!

-Tặng em đấy..-Shu cười hiền trông vô cùng đáng yêu.

-Thế thì tốt quá!-Tôi kêu lên và cầm chiếc đồng hồ lên ngắm nghía.

-Hàn My, tối nay em sẽ đi lễ hội chứ?-Shu nhìn sang tôi.

-Lễ hội gì?

-Là lễ cầu nguyện ở phố Tử Thần.

-Thế hả? Nó như thế nào?-Tôi chồm đến gần Shu hào hứng hỏi.

-Thì mọi người đến đó cầu nguyện, thả đèn trời, rồi đèn lồng, rồi cùng nhau ăn những món ăn, xem những điệu múa ngày xưa, rồi chơi, rồi.... nói chung là tuyệt lắm!

Nghe Shu kể thôi mà tôi cũng đã “máu” lên rồi. Tôi vội vàng túm lấy cổ áo Shu và nói to:

-Em sẽ đi!

-Oa.....-Tôi mở to mắt nhìn con phố cổ tuyệt vời này. Dàn hàng đèn lồng rạo rực thấp sáng cả một góc phố. Những gian hàng được dựng theo phong cách cổ trang dàn hai bên đường vui vẻ mời chào. Mùi đồ ăn dậy lên thơm phức.

-Tuyệt quá tuyệt quá Shu ơi! Anh thật tuyệt vời!-Tôi lay lay tay Shu rồi vội vàng sà ngay vào một gian hàng bán kẹo bông gòn. Lấy ngay một cây rồi hí hửng cắn một miếng. Đường tan ngay như bọt biển làm tôi chưa kịp chẹp đến giây thứ hai.

Shu thì cứ cười như thế.

-Đừng cười nữa, anh ăn không?-Tôi giơ cây kẹo trước mặt Shu rồi không đợi Shu trả lời tôi đã tống ngay vào miệng Shu. Shu hình như quá bất ngờ nên Shu bối rối vội cắn một miếng, trông Shu dễ thương như một đứa trẻ ấy. Tôi rút cây kẹo lại rồi tiếp tục cắn, còn quay sang Shu tò mò hỏi:

-Ngon không?

-Ừm... Ngon... Hình như có vị ngọt của em....

Shu nhìn tôi cười ẩn ý. Thấy khuôn mặt thộn ra đầy khó hiểu của tôi, Shu nhẹ nhàng ghé sát tai tôi, thì thầm:

-Người ta gọi là nụ hôn gián tiếp.

Tôi nhú mồm nhìn Shu rồi chợt giật mình khi nhận ra tôi và Shu ăn cùng một cây kẹo. Mặt tôi ngay lập tức đỏ lên và khóe gần như xì ra hai lỗ tai. Tôi cúi gằm mặt và chiếc kẹo bông trên tay tôi trở nên đáng ghét.

-Hahaha... Tôi chỉ đùa em thôi mà, đừng thế chứ?-Shu nhìn biểu cảm trên mặt tôi thì phá lên cười. Rồi nhanh tay, Shu giật chiếc kẹo trên tay tôi định cho vào miệng thì tôi đã vội vàng kêu lên:

-A... Không! Đừng ăn chỗ đó!

-Hửm?-Shu nhìn sang tôi, khóe miệng cười cười đầy ẩn ý.

Tôi chọc chọc hai ngón tay, e dè nói:

-Đó là chỗ em vừa mới cắn đấy...

Miệng Shu nhếch lên và đôi mắt Shu cong cong đầy đáng yêu rồi giơ cao chiếc kẹo về phía đèn lồng xem xét gì đó. Rồi Shu nhìn sang tôi nhoẻn miệng cười. Và tôi có mơ không? Shu đề ngay chỗ tôi vừa cắn xong mà cho vào miệng cắn một miếng tự nhiên như ruồi. Tôi thì há hốc mồm nhìn Shu, và tôi phát hiện ra một điều, Shu không dễ thương như tôi tưởng mà mặt Shu còn rất dày là đằng khác. Shu nhìn cái bộ mặt há hốc mồm của tôi chỉ phá lên cười đã đời. Đột nhiên có ai đó đứng ngay sau lưng Shu khẽ cúi đầu cắn một miếng bông gòn từ cây kẹo Shu đang cầm trên tay, nhàn nhạt nói:

-Chẹp, kẹo gì nhạt thếch thế? Vậy mà cũng tranh nhau ăn.

Tôi và Shu há mồm nhìn sững vào tên khùng đang đưa một ngón tay nhẹ nhàng lau nhẹ lên miệng. Và chúng tôi không hện mà cùng lên tiếng đầy sững sốt:

-Trương Hàn Phong?

Phải, chính là hắn. Hắn khẽ liếc tôi nhàn nhạt nhìn sang Shu và tôi:

-Sao? -Rồi hắn đưa tay xé nhẹ miếng kẹo bỏ vào miệng nói tiếp -Nhạt thật. Không hiểu sao hai người có thể tranh nhau ăn như thế, mà hình như miếng kẹo lúc nãy của tôi cắn có vị ngọt của cậu đấy Shu.

Tôi nghe thề chột phụt một cái rồi bật cười nắc nẻ. Đây có phải là nụ hôn gián tiếp của Del với Shu không thề? Nhưng thấy khuôn mặt đang tím lại của Shu tôi vội thu nụ cười lại khẽ khàng đằng hắng giọng:

-Khụ... Đúng là....vui ha....

Shu dường như nổi điên, cậu ném cây kẹo xuống đất rồi túm cổ Del nghiêng rằng:

-Cậu cố tình làm thế đúng không?

-Sao? Tôi phá vỡ không khí lãng mạn của hai người à?-Del nhàn nhạt hỏi rồi nhướn mắt nhìn sang tôi, tiếp theo lại hướng về cây kẹo đáng thương của tôi với ánh mắt đầy tà khí. Cây kẹo đó đã làm gì sai mà hấn nhìn nó như muốn đập bét nó thế nhỉ?

-Cậu đến đây làm gì?-Shu nghiêng rằng.

-Đi lễ hội. Như hai người thôi.-Del gỡ tay Shu ra bất mãn.

Rồi đột nhiên ánh mắt Del dừng lại ở mặt tôi, gương mặt Del có chút kì quái khó hiểu. Rồi Del nheo mắt bước đến gần tôi, đưa tay lên :

-Mặt cô...

-Chào mọi người!-Một giọng nói vang lên. Del giật mình rút tay lại.

Một cô gái với mái tóc hồng nhạt, đôi mắt pha hồng mở to dịu dàng bước đến chỗ chúng tôi, tay siết nhẹ vào cánh tay Del trước con mắt mở to của tôi và Shu.

-Cin Cin?-Shu khẽ nhú mày nhìn cô mỹ nữ xinh đẹp trong khi tôi đang nhìn cô gái đó với cái nhìn mê mẩn nhỏ dãi- À không, công chúa Dark?

Nghe thế tôi giật sững người, vội cúi đầu:

-Chào...Chào công chúa... Xin thứ lỗi vì thất lễ ạ.

-Hhaha..Không sao đâu, em đừng sợ..-Cô gái lấy tay che miệng khẽ cười đẹp mê hồn, chột cảm thấy tủi thân khi nhìn lại mình thật sự nhỏ bé trước nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành đó.

-Sao em lại ở đây, và còn...khoác tay Del nữa.. Hai người?-Shu nhú mày nhìn lên Del.

Tôi cũng hiểu kì nhìn hai người họ.

-Tình nhân chẳng?-Tôi rạng rỡ kêu lên. Shu nhìn sang tôi mắt khẽ sáng lên và Del cũng thế nhưng trái ngược với Shu, cái nhìn của Del như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Tôi nuốt nước bọt nhìn sang khuôn mặt đầy sát khí của Del và nín bật. Rồi Del khẽ cắn môi, nắm chặt lấy tay Cin Cin và lạnh lùng nói:

-Cô ấy là người tôi sẽ kết hôn. Do chính tôi quyết định.

-Hả?????-Tôi và Shu cùng kêu lên đầy ngạc nhiên.

-Thật sao thật sao?-Shu giữ lấy vai Del lay lay –Đúng là cặp đôi quyền lực! Chúc phúc nhé!

Del nhìn sang tôi như tìm kiếm thứ gì đó.

-Phải nói là...-Tôi nói không ra hơi, rồi cuối cùng cũng phun ra được cảm xúc dồn nén của mình- Chị ơi sao chị đẹp đến như thế hả chị Cin Cin? Hai người đúng là trai tài gái sắc, em là Dương Hàn My cho em làm đồ đệ của chị nha.

Shu và Del căng mắt nhìn tôi. Shu hích vai tôi:

-Em là gái hay là trai thế? Mê cô ấy thấy ghê.

Còn Del thì không nói gì, dường như đôi mắt Del có chút hột hắng khi thấy tôi như vậy. Del đang mong chờ điều gì ở tôi sao? Nhưng tôi mặc kệ, mắt vẫn dán chặt vào vẻ đẹp kia. Mê mẩn đến nhỏ dãi.

-Uả Hàn My, mắt em...-Shu khẽ nhú mày nhìn sát tôi và Shu nhẹ nhàng đưa tay lên lau nhẹ lên má tôi, xong, Shu cười cười –Hết rồi!

-Rất vui được gặp em Hàn My...-Chị Cin Cin khẽ mỉm cười rồi nhìn sang tôi và Shu, dịu dàng – Hai người là một cặp sao? Trông hai người đáng yêu quá.

Tôi giật mình định lên tiếng giải thích thì đột nhiên Shu phì cười và lấy tay xoa xoa đầu tôi:

-Đúng rồi.. Chúng tôi là một cặp, cảm ơn Cin Cin nhé.

Tôi tròn tròn mắt nhìn sang Shu. Del cũng nhìn về phía chúng tôi nhưng ánh mắt đầy....điên tiết.

-Có gì đâu, dễ thương mà!-Cin Cin cười.

-Vậy không làm phiền hai người nữa, chúng tôi xin phép đi trước..-Tôi kéo tay Shu giật giật. Cin Cin cười tươi:

-Đã gặp hai người ở đây rồi chúng ta cùng đi chơi đi..

-Thế được không?-Tôi lăm lét nhìn sang Del. Del quét mắt sang Shu rồi cười nhạt:

-Cin Cin nói đúng đấy nếu hai người sợ không có thời gian riêng tư với nhau.

-Ế?-Miệng tôi giật giật. Shu kéo tay tôi, cười tươi:

-Tất nhiên rồi!

Nói rồi Shu hào hứng kéo tôi đi hòa vào đám đông. Tay còn lại thì Cin Cin nắm chặt để theo chúng tôi. Ánh đèn lồng mờ ảo sáng cả một vùng trời trông thật lung linh như lạc vào chốn thần tiên.

-A! Đã đến lúc thả đèn trời ước nguyện rồi!-Shu kêu lên và nhìn sang tôi kéo tôi chạy nhanh hơn. Đến chỗ đèn lồng, Shu lấy ra một chiếc đèn và nói:

-Chiếc đèn này hai người cùng cầu nguyện chung đấy. Em viết điều ước ở bên em, còn tôi viết điều ước của tôi bên này nhé.

Nói rồi, Shu lấy một chiếc bút được đặt ở trên bàn. Lúc này tôi mới để ý, xung quanh sao toàn một gái một trai cùng dùng chung đèn thế nhỉ? Cin Cin cũng đã đến và lấy ngay một chiếc đèn đưa về hướng Del. Tôi quay lại nhìn cặp đôi đáng yêu này thì bất gặp cái nhìn lạnh thấu xương của Del chĩa thẳng về phía tôi khi tôi đang đặt bút viết nguyện ước lên đèn. Gì thế? Hắn vẫn còn thù tôi chứ gì. Tôi run run quay lại, có chút sững người khi ánh sáng từ ngọn nến bên trong đèn hắt lên gương mặt Shu khiến cho Shu vốn đẹp nay lại càng đẹp như một thiên thần.

-Anh đẹp đến thế sao?-Shu ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt Shu chợt sáng lên và khóe miệng nâng thành đường cong hoàn hảo. Tôi giật mình vội vàng viết tiếp nguyện ước của mình. Không hiểu sao có cảm giác lạnh buốt sống lưng mà không hiểu vì sao, hình như có ai đó đang nhìn tôi đầy sát khí thì phải, mà chắc là do tôi tưởng tượng vớ vẩn thôi.

Del nhìn chăm chăm vào Hàn My. Hàn My và Shu, hai người đó dường như khiến cậu điên lên khi cùng nhau viết lên chiếc đèn lồng chỉ dành cho....các cặp yêu nhau. Hàn My không biết điều đó sao? Không được. Phải gạt cô ta ra khỏi đầu ngay! Del khẽ thở dài. Rồi cuộc cái cảm giác này là sao chứ?

-Thả thôi!

Shu nhìn sang Hàn My. Chiếc đèn trời được thả lên hòa theo hàng vạn chiếc đèn khác tạo nên một bầu trời đêm tuyệt đẹp.

-Quá đẹp...-Hàn My khẽ kêu lên.

Shu nhìn sang Hàn My chợt mỉm cười. Rồi Shu tháo chiếc khăn từ cổ mình ra quàng cho Hàn My trông vô cùng thân thiết:

-Lạnh lắm, quàng vào kéo lạnh.

Hàn My cười rạng rỡ mà không biết rằng có một đôi mắt gần như nổ tung vì tức giận đang nhìn về phía mình. Del cắn răng, tại sao nhìn Shu như thế cậu chỉ muốn giết chết Shu ngay lập tức. Cả Hàn My nữa.

Một thứ cảm xúc kì lạ đang chi phối cậu mà chính cậu cũng không rõ đó là gì. Ngoài tức giận, cậu còn cảm thấy một nỗi buồn khiến cậu cảm thấy khó thở.

Cậu quay lưng đi.

-Tiếp theo qua hàng ăn!-Shu tuyên bố. Hàn My vỗ tay bồm bộp và hai người đó tí tởn nhanh chóng kéo nhau đi.

-Cặp này đáng yêu và năng động quá nhỉ?-Cin Cin khẽ mỉm cười và cũng kéo Del đang thất thần theo hai người bọn họ.

-A.....Ngon mất quá đi!!!-Tôi kêu lên lay lay tay Shu khi chúng tôi đi qua những gian hàng đồ ăn mùi ngào ngạt.-Kẹo hồ lô kia!!!

Tôi kêu lên và sà vào hàng bán kẹo hồ lô, rút ngay một xâu kẹo to tròn khoảng năm, sáu viên xâu cùng nhau. Tôi nuốt ngay viên đầu tiên và kêu lên -Ôi..Ngon quá!!!

Shu bước đến chỗ tôi khẽ mỉm cười nhìn sang tôi. Tôi chuôi người về phía trước lấy thêm một xâu kẹo hồ lô nữa và tống ngay vào miệng Shu, cười rạng rỡ:

-Ăn đi!!!!

Shu khẽ nhún mày rồi cũng cười:

-Ừm... Ngon quá, nhưng anh thích ăn chung với em cơ...-Shu nháy mắt nhìn sang tôi nhắc lại vụ kẹo bông gòn làm tôi phát ghen. Tôi bèn đánh trống lảng:

-Cặp đôi Cin Cin và Del đâu rồi?

Tôi quay đầu lại tìm thì chợt lạnh người khi bắt gặp cái nhìn đầy đáng sợ của Del. Hắn cứ đứng im, ánh mắt hắn chĩa thẳng vào tôi đầy sát khí như hắn nhìn tôi lâu rồi ấy. Tôi nuốt luôn cục kẹo hồ lô ghen ứ trong cổ, vội vàng quay lại. "Ôi mẹ ơi quỷ Satan hiện hình.." Tôi lẩm bẩm. Chắc là hắn còn thâm thù tôi chuyện ngày trước đây mà.

-Chị Cin Cin -Tôi vẫy vẫy tay về phía chị và đưa xâu kẹo lên nhưng chị ấy chỉ nhún vai khẽ lắc đầu:

-Chị không thích ăn đồ ngọt.

Nghe thế tôi ngậm ngùi quay lại và xử luôn nó.

Chúng tôi còn kéo nhau đi chỗ này, đi chỗ kia, còn đốt pháo đất nữa. Shu với tôi toàn chơi chung chứ Cin Cin thì bận chơi với Del rồi. Ấy vậy mà để ý thì lúc nào tôi cũng thấy cái nhìn lạnh thấu xương của Del nhìn tôi làm tôi run lên mấy đợt và tự hỏi không biết tôi đã làm gì sai.

Đi chơi hết chỗ này, rồi lại sang chỗ kia. Lúc nào Shu và Hàn My cũng là người hào hứng nhất. Một điểm nữa khiến Del cảm thấy có một cảm giác tức điên đó chính là dù đi đâu đi nữa thì Shu cũng luôn nắm chặt tay Hàn My như sợ lạc mất nhau vậy.

Del chìm trong mớ suy nghĩ của riêng mình thì chợt giật mình khi nhìn thấy Shu đưa ra một sợi dây chuyền bạch kim.

-Tặng em này... Tôi tình cờ thấy nó và tôi nghĩ nó sẽ hợp với em..-Shu mỉm cười chìa sợi dây chuyền trước mặt Hàn My.

Đôi mắt Hàn My sáng lên và nụ cười rạng rỡ xuất hiện.

-Để tôi đeo nó cho em..-Shu mở khóa dây chuyền ra rồi từ từ đeo nó vào cổ cho Hàn My. Hàn My có chút bối rối nhưng rồi cũng cười tươi:

-Anh thật tốt quá Shu à!

Một cảm giác hụt hẫng chạy qua người Del.

-Hai người họ thật đáng yêu..-Cin Cin mỉm cười.

-Ừ...-Del trả lời nhàn nhạt rồi xỏ túi quay lưng đi nếu Cin Cin không kéo lại và kêu lên:

-Hai người họ đi đến khu trượt băng rồi kìa. Ta đi thôi...

Ánh mắt Del chợt chùng xuống. “Lại...đi trước với nhau à...”

Hàn My nuốt nước bọt nhìn lên thăm băng trơn tuột rồi nhìn xuống đôi giày trượt của mình, cười đầy đau khổ:

-Shu à, em không...biết trượt...

-Sợ gì chứ? Cứ ra đây!

Shu phì cười rồi đưa tay ra trước mặt Hàn My. Hàn My gần như bị đôi mắt đẹp của Shu hút hồn, vô thức đưa tay ra về phía Shu. Nhưng chưa kịp nắm thì...

Del cắn chặt răng ném đôi giày trượt xuống đất. Hàn My và Shu giật mình nhìn sang.

-Về!-Del lạnh lùng nói rồi lặng lẽ bỏ đi. Cin Cin thoáng chút khó hiểu rồi cũng chạy theo Del.

-Chúng ta cũng về thôi, muộn rồi..-Shu thở dài, mỉm cười nhìn Hàn My.

Bốn người gặp nhau đầu con phố, vừa đi vừa nói chuyện với nhau, còn bông đùa nhau rất vui vẻ. Chỉ duy mình Del đi chậm chậm tụt lại phía sau. Đột nhiên, một thứ gì đó sáng lên từ người Hàn My rơi xuống, Del cúi xuống, chợt nhũn mày khi nhìn thấy sợi dây chuyền của Hàn My. Del nghiêng rằng chỉ muốn ném nó đi nhưng cậu chỉ khẽ thở dài, lặng lẽ để nó vào túi.

-Anh Trương Hàn Phong..-Cin Cin bước đến cạnh Del – Sao anh không đi lên trước cùng mọi người?

-Tôi không thích..-Del nhàn nhạt đáp và lặng lẽ đi.

-Là anh không thích hay vì anh không chịu nổi cảm giác đó?-Cin Cin chợt nói, Del khẽ dừng chân nhìn sang Cin Cin . Cin Cin chỉ khẽ mỉm cười:

-Người anh thích không phải là tôi mà... Thể hiện rõ thế còn gì?-Cin Cin khẽ cười buồn rồi nhìn sang Del hít một hơi sâu –Hủy hôn đi.. Tôi không muốn cuộc hôn nhân không tình yêu.

Del nhìn sang Cin Cin, có chút sững sờ khi nhìn vào cô ấy.

-Là tôi nói thật đấy, hãy chịu nghe lời trái tim anh một lần đi, tôi chính thức hủy hôn..

Nói rồi Cin Cin khẽ mỉm cười, dịu dàng cúi người và bước đi..

-Tôi xin lỗi..-Del buồn buồn nói.

Cin Cin chỉ cười hiền thân thiện và bước đi. Ánh trăng ngả màu trắng ngà lên mọi thứ.

Đến cổng nhà, tôi vẫy tay tạm biệt Shu. Shu cũng nhanh chóng bắt một chiếc xe ngựa về nhà. Tôi mỉm cười nhìn theo, hôm nay vui thật đấy. Đang định bước vào nhà thì tôi phát hiện ra chiếc vòng cổ Shu tặng tôi đã biến mất. Thôi chết! Tôi làm rơi ở đâu chẳng? Tôi hốt hoảng vội định chạy đi tìm thì một giọng nói ngang phè vang lên:

-Tìm cái này, đúng không?

Tôi quay lại. Del cầm trên tay sợi dây chuyền, dáng vẻ nhàn nhạt vô cảm.

-Đúng là nó rồi! Cảm ơn anh nhé!-Tôi vui mừng đến gần Del cầm lấy sợi dây chuyền –Tôi vào nhà đây..

Nói rồi, tôi vừa xoay gót định bước vào nhà thì nhanh như cắt, Del nắm chặt lấy tay tôi giật mạnh và ấn tôi vào tường. Hắn nhanh đến nỗi tôi không kịp biết có chuyện gì xảy ra. Hắn siết chặt lấy tay tôi ép chặt tôi vào tường. Đôi mắt đẹp của hắn lạnh lùng đến phát sợ. Tôi hoảng sợ, cố gắng thoát khỏi hắn nhưng càng vùng vẫy, hắn lại càng siết chặt và ép chặt tôi hơn. Rồi làn môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên và thì thầm vào tai tôi

-Xin lỗi, tôi lỡ ghen mất rồi.

21. Chương 19: Truy Đuổi

-Xin lỗi... Tôi lỡ ghen mất rồi...

Hàn My trợn tròn mắt nhìn Del. Del vẫn nhìn Hàn My như thế, Del vẫn ép chặt Hàn My, vẫn siết chặt lấy tay cô như những lần trước. Nhưng lần này, Hàn My không còn nhìn thấy sự tàn bạo hay lạnh lùng ở cậu nữa mà là một vẻ đẹp ấm áp, dịu dàng đến lạ kì. Và làn môi đẹp của cậu chợt mỉm cười và đôi mắt cậu vẫn lạnh lùng đầy giận dữ nhưng đã sáng bừng lên. Hàn My có chút sững sờ khi nhìn vào đôi mắt đó. Trước mặt cô không còn là Trương Hàn Phong hung tàn nữa mà là một chàng trai nhẹ nhàng, đôi chút tức giận với nụ cười nhếch nhếch trên môi. Nhưng vẫn không thiếu sự mạnh mẽ.

-Ghen...?-Hàn My lắp bắp. Hàn My không hiểu, ghen với ai? Không lẽ hẳn lại thích Shu sao?

Del cười. Cười vì cuối cùng cậu đã biết cái cảm giác khó chịu điên cuồng của cậu khi thấy Hàn My cạnh Shu là từ đâu ra. Cậu thích cô ấy...

Nổi điên khi Hàn My trốn chạy mình, nổi điên khi thấy Hàn My thân thiết với kẻ không phải là mình, nổi điên khi thấy Hàn My bị thương, cậu đã hiểu. Và cậu chợt cảm thấy vui khi phát hiện ra điều đó. Cậu thích thú nhìn người con gái làm mình điên cuồng trước mặt mình. Đáp lại ánh mắt đầy kinh ngạc của Hàn My, cậu chỉ ghé sát tai Hàn My:

-Tôi

Nhưng chưa dứt câu, bà Kim bước ra. Không để cho Hàn My kịp lên tiếng thì Del đã ôm chặt Hàn My lách qua một bên tường, bàn tay đẹp bịt chặt lấy miệng Hàn My.

-Lạ quá... Rõ ràng mình nghe thấy tiếng người mà?-Bà Kim khẽ nhíu mày.

Nói rồi bà Kim khẽ lắc đầu, quay vào nhà chốt cửa. Hàn My gỡ tay Del ra, định gất lên thì Del đã nhanh chóng đưa tay bịt chặt miệng Hàn My thêm một lần nữa, tay còn lại thì siết chặt Hàn My hơn vào người mình.

-Im lặng, người tôi muốn trốn không phải là bà ta mà là đám người lạ núp phía bên bậc tam cấp kia.

Del nói. Hàn My nghe thế thì có chút giật mình, nhón người ra phía trước. Quả nhiên có một bóng đen đang lấp mình sau vách tường cạnh bậc tam cấp. Những bóng đen khẽ vươn lên nhìn vào bên trong nhà qua ô cửa sổ, nhưng trông chúng như những lớp nhầy nhụa thì đúng hơn.

Một loại mùi khê quệt qua cánh mũi Del, Del khẽ nhíu mày:

-Lũ giám ngục... Kẻ quản ngục của dòng Death... Sao chúng lại ở đây?

Hàn My ngược lên nhìn Del, đôi mắt của Del khẽ nheo lại. Làn tóc bạch kim che nhẹ đi phần nào tạo nên một chút bí hiểm. Hàn My chợt nhớ đến lần đầu gặp cậu, lúc đó, mái tóc ấy cũng đẹp như thế này.

Bóng người đó chợt đứng thẳng dậy, có lẽ là hai, ba người gì đó. Nhưng điều đáng sợ ở đây là những bóng người đó chợt nhào người ra như đất sét, hóa thành một loại nước bùn nhầy đặc sền sệt từ từ trườn lên tường.

Hàn My đứng tim. Cô suýt hét lên nếu bàn tay Del không giữ chặt lấy. Del siết chặt Hàn My hơn vào người mình, nhẹ nhàng nói:

-Đừng sợ, có tôi ở đây rồi mà...

Hàn My bắt giác nhìn lên.

-Không có!-Một tên đang trườn trên tường trườn xuống đất nói.

-Khỉ thật.. Không bắt được cô ta, để vương Sky sẽ giết chết chúng ta mất!-Một tên khác kéo dài người lên vươn tay khẽ đỡ lấy tên đang trườn đó xuống.

Sky? Để vương Death mà? Del chợt nhíu mày. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mỗi khi bọn giám ngục xuất hiện là y như rằng chúng sẽ ban lời nguyên chết chóc lên người mà bọn chúng được chỉ thị. Thế là thế nào? Chẳng lẽ, mục tiêu của chúng là Hàn My? Không, Hàn My chỉ mới đến vương quốc này, chưa thể làm gì được.

-Mà sao phải làm việc này?-Một tên giám ngục chợt ổng người ra thành một chất màu luynh đặc sệt quần lại trông vô cùng ghê sợ, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, chúng như một chất nhầy đáng sợ, rồi lại nhanh chóng đứng dậy ổng người qua lại thành một người gầy gò đen nhẻm với cái đầu nghiêng sang một bên.

-Để vương muốn giết cô ta...-Tên giám ngục vươn người hồi nãy khẽ vươn mình và ngả người dựa vào tường -Để vương Death đã lệnh rồi... Nhưng phải giết trong thầm lặng, cô ta còn sống ngày nào, thì cả Vương quốc sẽ cận kề nguy hiểm ngày ấy...

Tim Hàn My gần như ngừng đập, cả người gần như tê liệt. Hàn My tròn mắt nhìn về đám giám ngục kia. Giết? Giết cô sao? Lời nói của bọn chúng như tiếng sét xẹt sang người cô.

“Soạt”. Một con mèo nhảy từ bụi cây gần chỗ Hàn My nhảy ra. Nghe thấy tiếng động như tiếng người chạy, đám quần ngục giật mình kêu lên:

-Có người!

Nói rồi chúng lập tức lao nhanh về phía phát ra tiếng động.

-Chết tiệt!-Del nghiêng răng rồi ngay lập tức kéo Hàn My chạy nhanh ra góc tối.

-Là cô ta! Mau đuổi theo, giết cho bằng được cô ta!-Một tên giám ngục gào to rồi lao vun vút về phía Hàn My. Hàn My hoảng loạn thật sự.

“Đoảng!” Một tiếng súng xé toạc không khí lao về phía hai người, sượt qua má Hàn My, một vết đứt dài rỉ máu. Người thấy mùi máu, lũ giám ngục lại càng hăng thêm, chúng lao hết sức về phía cô như những con thú khát máu, chỉ chờ con mồi xuất hiện, chúng sẽ xé ra hàng ngàn mảnh.

Mùi máu của Hàn My vương trên cánh mũi của Del, đôi mắt cậu chợt ánh lên một tia nhìn đáng sợ. Del nhìn sang Hàn My đang ôm lấy má, mùi máu rỉ ra ngày một nồng dù chỉ là một vết thương nhẹ xẹt qua. Vampire rất nhạy cảm với loại mùi này. Del nghiêng răng vội vàng bế xốc Hàn My lên dùng tốc độ của bóng ma lang thang lao nhanh vun vút.

-Khốn kiếp!-Đám giám ngục gần giọng rồi cũng lao nhanh đuổi theo Del. Khi gần như sắp bắt kịp, một tên giám ngục nhếch nhẹ môi, chìa khẩu súng về phía Del, nhàn nhạt nói:

-Tạm biệt nhóc...

“Đoảng!” Một tiếng nổ nữa vang lên.

-DEL!!!!-Hàn My hoảng hồn hét to khi viên đạn bắn thẳng trúng cánh tay Del. Del đau đớn khụy lại nhưng cậu vẫn không thả Hàn My ra. Ngược lại, cánh tay đó còn siết chặt cô ấy hơn trong vòng tay. Máu rỉ ra thấm đỏ cả tay áo.

-Del...cậu bị thương... Cậu bị thương rồi!-Hàn My hoảng sợ siết chặt cổ áo Del gào lên.

Del cắn răng, gồng mình lên và cố gắng chạy tiếp. Vết thương được thể căng ra, máu mỗi lúc một nhiều hơn. Lũ giám ngục thét lên một tiếng kinh dị rồi đuổi theo. Del vẫn cắn răng chịu đựng, hai tay ôm chặt Hàn My của cậu đã run lên nhưng cậu vẫn kiên trì trong bóng đêm như thế.

“Đoảng!” Lại thêm một phát nữa bắn thẳng vào người Del.

Del gần như gục xuống, máu tuôn ra thấm đẫm cả vạt áo. Cậu đau đớn nghiêng chặt răng và chạy tiếp.

-Del...Tôi xin anh... Dừng lại đi... Anh đang bị thương...Là bị thương đây.. Cứ thế này không ổn đâu...Anh sẽ chết mất... Xin anh đây!!!-Hàn My túm chặt cổ áo Del gào lên. Nước mắt Hàn My cứ thế chảy ra trong sự hoảng loạn.

-Im đi!-Del nghiêng rặng, hơi thở nặng nhọc nhưng cũng đầy đe dọa-Cô dám nói thêm một câu nào nữa... Thì tôi...tôi sẽ...giết cô... Tôi sẽ không...thả cô ra...Không bao giờ...

-Cái đồ bệnh hoạn nhà anh! Sao lúc nào anh cũng phải như thế?-Hàn My nén tiếng khóc, cổ hét lên.

-Vì tôi không muốn buông cô ra! Không bao giờ! Cô phải ở cạnh tôi! Luôn luôn là thế!

Del quát to đầy phẫn nộ. Cơn giận của cậu làm cậu nghiêng rặng lao nhanh hơn. Cậu sợ thả Hàn My ra, cậu sợ khi thả cô ra thì cô sẽ bỏ chạy như những lần trước. Khi đó cậu còn đau hơn giờ nhiều. Mặt Del tái dần, tái dần.

Del khó nhọc dừng lại ở một góc đường. Hồn hể thả tôi ra. Cả người hần đổ gục xuống đau đớn. Del dựa người vào bên tường, ôm chặt cánh tay đang rỉ máu. Vết đạn ở sát mép hông máu tuôn ra. Tôi hoảng sợ vội bỏ lại gần Del. Tôi sờ tay vào vết thương, có một luồng điện xẹt ngang sang người tôi khi tay tôi thấm đầy máu. Tôi đứng người, sợ hãi nhìn bàn tay của tôi, rồi lại nhìn xuống người Del, máu tràn xuống nền đất, nhuộm đỏ cả một vạt máu. Hoảng sợ, tôi hét lên:

-Del...Anh bị thương nặng lắm rồi đây...

Nhưng ngay lập tức Del nắm chặt lấy tay tôi rồi ngay lập tức, Del giật mạnh tôi về phía hần. Tôi bất ngờ loạng choạng đổ ập vào người Del. Del khẽ nhủ mày, nghiêng rặng lên một tiếng.

-Trời ơi anh có sao không? Do tôi ngã vào người anh..Tôi...

Tôi định nhੌm dậy thì hần thều thào lên tiếng:

-Ngồi im và yên lặng cho tôi.... Cô muốn hô hoán lên là “Chúng tôi ở đây! Lại đây mà bắt” à?

Rồi bàn tay của hần chợt đưa lên ôm chặt tôi vào người hần như thế. Tôi có chút bất ngờ giương mắt lên nhìn hần, hần nhìn tôi qua đôi mắt giờ đã gần như kiệt sức nhưng vẫn ánh lên vẻ đẹp thoát tục, làn môi đẹp khẽ mỉm cười. Tôi chợt sững người. Trước mắt tôi không còn là một Trương Hàn Phong đầy cao ngạo nữa mà là một chàng trai dịu dàng đến lạ. Tôi cắn môi chợt bật khóc.

-Sao khóc thế?-Hần khẽ nhủ mày

-Tôi..tôi xin lỗi... Là do tôi... mà anh mới ra thế này... Tôi không biết..Tôi không biết ai đó muốn giết tôi... Tôi không biết...

Del chỉ trầm đi một lúc rồi nhìn sang tôi, tay bị thương hần khẽ đưa lên lau nhẹ đi nước mắt trên mặt tôi, giọng trầm ấm đến lạ:

-Không...Là tôi phải cảm ơn em... Vì nếu tôi không bị như thế thì có khi tôi không còn gặp được em nữa.

Nghe thế tôi lại càng muốn gào to hơn, hần đúng là kẻ ác nhất tôi từng biết.

-Vì vậy,... Dừng khóc nữa...

Nói rồi hần nặng nhọc nhੌm người dậy, cánh tay đang rỉ máu của hần ôm chặt lấy tôi, siết chặt đến nỗi tôi cứ ngỡ hần sợ rằng tôi sẽ biến mất nếu hần thả ra vậy.

-M..Má..u....

Tôi thất thần khẽ kêu lên, máu hần chảy mỗi lúc một nhiều.

-Đừng lo..Tôi là....thuần mà... Sẽ chóng...

-Im đi!

Tôi gần như gào lên. Rồi khẽ cắn răng rồi thoát khỏi hần, chạy ra khỏi con hẻm, ngó nghiêng và đôi mắt tôi sáng lên khi tầm mắt chỉ đường ghi chữ : “Phố Bất Tử”.

-Del! Đến đường nhà anh rồi!

Tôi vui mừng hét lên vội vàng chạy đến chỗ Del. Del đau đón cổ vươn mình lên nhưng bất lực. Hấn dựa đầu vào tường rên lên một tiếng đầy đau đớn.

-Viên..đạn...

Hấn nghiến răng, bàn tay đầy máu nắm chặt hai viên đạn đâm máu đỏ thẫm. Hấn lấy ra được rồi sao? Đúng là phi thường. Thật may mắn đây không phải là đạn bạc, nếu không hẳn đã chết rồi. Tôi cắn răng vội vàng nắm lấy tay hấn kéo lên, cho hấn dựa vào người mình rồi nặng nhọc lê bước đi.

-Cô...khỏe..đấy...-Hấn cười nhàn nhạt.

Tôi cắn răng bước đi, hấn nặng thật.

-Cô..làm tôi...nhớ đến..hôm...tôi bị bóng ma..lang thang...tấn công... Lúc đó...

-Anh đừng nói nữa, càng nói càng mất máu đấy!-Tôi chau mày gắt lên.

-Cô...đang lo lắng cho..tôi sao?

-Chứ còn gì nữa! Bị thương đến như thế..-Tôi quát lên, lúc này rồi mà hấn còn có thể hỏi những câu sáo rỗng như thế sao?

Nhưng hấn chỉ mỉm cười, khi đó, trông hấn đẹp như một thiên thần.

Cuối cùng cũng đến nhà hấn, tôi lại cố gắng kéo hấn vào phòng. Vừa đặt hấn xuống giường, tôi đã điếng cả người khi thấy người hấn đầy máu. Vừa buồn, vừa hoảng sợ, tôi chỉ chực khóc rống lên nhưng kịp kìm lại. Tôi vội vàng chạy đến tủ thuốc ngày trước, lôi ra cả tá thuốc, bông băng. Tôi ngồi lên giường kéo phất hấn dậy đè hấn vào tường. Cẩn thận cởi áo hấn ra, vết thương sâu hoắm, máu đặc quánh. Tôi có chút rùng mình khi nhìn vào vết thương, tôi ra khỏi phòng mang chậu nước vào, rửa đi những vệt máu đầm ướt của hấn, rồi cũng từ từ đắp thuốc vào. Hấn khẽ rít lên một tiếng.

-Cố chịu đi...Một chút thôi..-Tôi buồn buồn đắp thuốc lên vết thương.

Hấn khẽ hé mắt nhìn tôi, chợt trong đôi mắt đó có chút dịu dàng đến lạ. Nhưng tôi cũng không buồn để ý. Tôi thở dài, nhẹ nhàng quấn băng lên vết thương rồi nhìn biểu hiện trên mặt hấn. Trông hấn đau đớn, hơi thở cũng nặng nhọc. Rồi chợt hấn nhìn sang tôi, đưa bàn tay của hấn lên kéo tôi lại gần, thì thầm:

-Cô..cũng bị thương..mà?

Tôi nhú mày, bị thương ở đâu chứ? Thì hấn đã nhếch mép cười, từ từ nhồm người lại gần tôi rồi nhẹ nhàng liếm lên vết thương sượt qua má tôi đang rỉ máu. Tôi chờ người cho đến khi hấn thả ra:

-Được rồi..

Lúc đó sao tôi muốn khóc quá, hấn bị thương đến như thế không lo, lại đi lo cái vết thương nhỏ nhặt sượt qua má tôi, hấn đúng là quá rảnh rồi mà. Đồng hồ đã điểm nấc 23 giờ 20.

-Mai thứ hai rồi... Phải đến học viện rồi...

Nghĩ thế tôi bèn đứng dậy, nhẹ nhàng đỡ hấn nằm xuống giường:

-Nghỉ ngơi đi.. Để còn phục hồi vết thương... Anh là Vam thuần mà..

Nói rồi định bước đi thì hấn đã nắm chặt lấy tay tôi đổ ập xuống giường. Tôi chưa kịp trở mình thì hấn đã vươn tay ôm chặt lấy tôi, đôi mắt vẫn nhắm nghiền lại:

-Nằm yên cho tôi... Tôi không cho phép cô đi..

Hấn nói đầy yếu ớt nhưng tay hấn không yếu ớt chút nào. Tôi cố gỡ tay hấn ra nhưng vô ích, hấn lìm dằn rồi hình như hấn đã ngủ. Ngủ nhưng tay hấn vẫn siết chặt lấy tôi không chịu buông. Đôi mắt tôi cụp xuống, dù sao thì.. vì tôi hấn mới bị như thế này...Tôi nằm yên và nước mắt khẽ rơi... Cứ ngỡ hấn đã ngủ rồi nhưng không ngờ hấn lại nói:

-Đừng khóc..Tôi không thích thấy em khóc... Luôn luôn là vậy... Dù có chết thì tôi cũng sẵn sàng chết, nếu điều đó có thể lấy được nụ cười cho em...

—————gian dọ

22. Chương 20: Tại Sao Lại Là Em?

Có một chút sững sờ khi nghe lời hắn nói. Hắn gục nhẹ đầu vào tóc tôi và ngủ thiếp đi. Hắn vẫn ôm chặt lấy tôi.

-Là do mình.... Đều là do mình.....

-Chết tiệt!-Sky tức giận đập mạnh xuống bàn. Hộp đựng bút cọ rơi xuống đất vang lên một tiếng khô khốc giữa căn phòng tối. -Sky...-Hàn Linh bước vào, đôi mắt Linh khẽ chớp một ánh nhìn đầy nỗi buồn nhìn đế vương Death chìm trong bóng tối -Không phải đế vương bảo rằng sẽ cho Hàn My bí mật trở về thế giới con người sao? Sao đế vương lại giết? Sky ngồi phệt xuống ghế. Nhắm mắt cố tình lờ đi câu hỏi của Hàn Linh.

-Tôi cần đến gặp Chúa tể hắc ám...-Sky khẽ mở mắt và hồ hững nói.

-Cần thiết sao?-Một giọng nói trầm ấm vang lên. Sky có chút giật mình, rồi cũng lấy lại vẻ điềm tĩnh, nhìn về bóng người đang dựa vào thành cửa nhìn vào bên trong.

-Đế vương Evil....

Hàn Linh cũng hơi sững lại khi nhìn thấy Shu. Shu khẽ mỉm cười, từ từ bước vào trong, chống tay lên bàn, đưa đôi mắt đẹp nhìn Sky:

-Tôi có thất lễ khi vào mà không báo trước không?

Sky khẽ đằng hắng giọng, bỏ qua câu hỏi của Shu:

-Đế vương đến đây là có việc gì thế?

-Không có gì, nghe bảo anh là người đầu tiên biết việc người con của mặt trăng máu xuất hiện thôi...

Sky khựng người lại, có cảm tưởng như máu ngừng chảy. Đôi tay Sky đan vào nhau:

-Ý Ngài là gì? Tôi không hiểu.

Shu chỉ mỉm cười đầy ẩn ý, rồi khẽ gõ ngón tay vào bàn:

-Pháp sư bóng đêm, ông vào được rồi...

Pháp sư bóng đêm bước vào nhưng mình mẩy thì bị quấn chặt bởi thứ co giãn như lớp cao su, lại đặc sền sệt, đúng, chính là bóng ma lang thang. Pháp sư bóng đêm bất lực nhìn về phía Sky, đôi mắt thẳng thốt của ông đã thay cho lời nói “tôi đã bị đế vương Evil khống chế”.

Sky nhìn trân trân vào Pháp sư bóng đêm, rồi lại nhìn về phía vị đế vương đang nhàn nhạ ngồi trên bàn, tay vẫn về nhẹ lằn môi mỏng của cậu ta. Shu vẫn giữ nguyên nụ cười, nhẹ nhàng bước đến gần Sky:

-Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng: Đừng đụng đến con mồi của tôi, được chứ? Con mồi đó đã sớm định cho tôi rồi...

Nói rồi Shu nhún vai, định bước đi thì Sky đã lên tiếng:

-Chẳng lẽ anh muốn giết cô ta để cướp thanh kiếm sao?

-Ừm.. Chưa rõ cô gái xấu số ấy là ai nhưng chắc chắn tôi sẽ làm thế, vì dòng tộc của tôi, và vì cả di nguyện cuối cùng mà cha tôi để lại trước khi ông ra đi nữa...

Nói rồi Shu bước đi. Hàn Linh nhìn theo Shu:

-Triệu Tử Dương, anh thực sự muốn giải lời nguyên ma thuật đó đến thế ư?

Shu mỉm cười thay cho câu trả lời.

-Mình đã chậm quá rồi!-Sky nghiêng chặt rằng –Một con quỷ hiếu chiến sau vỏ bọc thiên thần...

Ánh nắng lách qua khung cửa sổ, đánh thức tôi khỏi giấc ngủ. Tôi lờ mờ tỉnh dậy, định phất người lên thì phát hiện ra có cánh tay ai đó đang ghì chặt lấy tôi. Tôi giật mình nhìn sang. đang ngủ ngon lành, đôi mày thanh tú của hắn khép lại, làn môi đẹp và mái tóc thì khẽ xao động. Trông hắn bây giờ không còn giống như con quỷ dữ nữa, mà là một thiên thần thì đúng hơn. Tôi không muốn cậu ta dậy chút nào vì tôi sợ khi cậu ta thức giấc, cậu ta sẽ trở nên lạnh lùng đến tàn ác như thường ngày. Khẽ nén một tiếng thở dài, tôi nghiêng đầu nhìn, sắc mặt trông hồng hào và khá lên nhiều, chắc mọi chuyện đã ổn. Nghĩ thế tôi bèn nhón tay nhẹ nhàng gỡ tay hắn ra. Nhưng đột nhiên hắn ôm chặt tôi lại ngay tức khắc. Tôi giật mình nhìn sang, hắn đã dậy?

Hắn từ từ mở mắt.

-Tỉnh dậy rồi à?Dậy thì thả tôi ra mau để còn đến học viện!-Tôi cáu.

Hắn nhìn sang tôi, khuôn miệng chợt nhếch nhẹ, hắn thả tôi ra. Được thả tôi phi xuống nhà ngay tức khắc. Vội vàng co cẳng chạy về nhà. May sao còn kịp thời gian. Tôi nợ một mạng.

-Sao trông cậu mệt mỏi thế Hàn My?-Linh Đan nghiêng đầu nhìn sang tôi.

Tôi gục đầu xuống bàn, biết nói gì đây? Linh Đan cũng thôi hỏi, cậu ấy cắm đầu vào cuốn sách, rồi Đan chợt kéo tay tôi:

-Hàn My, xem cái này đi, hay lắm!

Tôi uể oải nhìn lên, một cuốn tạp chí tuổi teen. Đan vặc đầu tôi qua xem, liếm môi:

-Xem này, khi gặp một người khác giới mà tim đập nhanh hơn bình thường là mình thích người đó đấy!

-Thì có gì liên quan đến tớ đâu.....-Tôi cau mày gắt lên.

-Sao không?-Đan nhú mày rồi nhét cuốn tạp chí vào tay tôi- Cầm lấy đi, trông cậu chán đời thế này mình chỉ muốn chán theo. Cầm lấy nó và bước ra ngoài ban công đọc đi, khi nào tâm trạng tốt lên rồi vào lại.

Nói rồi Đan xua xua tay đẩy tôi đi.

Tôi cầm cuốn tạp chí trên tay, cũng có chút tò mò.

“Nhắm mắt lại thư giãn và mở mắt ra, người mà khi bạn nhìn thấy là trái tim bạn sẽ đập liên hồi chính là người bạn thích”.

-Nhắm mắt lại?-Tôi nhú mày rồi cũng làm theo. “Thư giãn”, “thư giãn”- Tôi thầm nghĩ. Tôi lấy khăn quăn quanh mắt vì mắt tôi nó cứ chơm chớp không chịu nhắm im. Rồi đột nhiên có gì đó ngai ngái chọc vào mắt tôi, một mùi hương quen thuộc, có một làn hơi nóng nhẹ nhàng phả vào mặt. Tôi khẽ chau mày, cái gì đang ở trước mặt tôi thế nhỉ? Nói rồi tôi đưa tay lên về phía trước, tay tôi chạm phải thứ gì đó mịn màng, ấm áp. Đột nhiên tim tôi đập liên hồi loạn xạ. Chuyện gì thế này? Tôi mở choàng mắt ra, vội vàng rút tay về rồi nhanh chóng kéo chiếc khăn xuống, trái tim tôi khẽ giật thót lên. Shu đứng cúi sát trước mặt tôi, chăm chú nhìn tôi, làn tóc khẽ xao động phả lên mặt tôi, thảo nào có cảm giác ngai ngái. Shu nhú mày nhìn tôi:

-Em làm gì mà che mắt lại thế?

Đột nhiên trái tim tôi muốn vọt ra ngoài nếu tôi không kịp ngăn lại, mặt tôi đỏ lên theo quán tính mà không biết tại sao.

-Tôi...em...-Tôi lúng túng lắp ba lắp bắp, nhìn thấy sự việc có vẻ không ổn tôi bèn tính đường chuồn –Em vào lớp đây.

-Khoan đã...-Shu kéo tay tôi lại, mỉm cười nhìn tôi –Má em.. có dính chút mực kia...

-Đâu ạ?-Tôi sờ tay lên má tròn mắt nhìn sang Shu.

-Để tôi giúp em...

Nói rồi rất nhẹ nhàng, Shu bước đến sát tôi. Đưa tay lên dịu dàng lau nhẹ vết mực trên má, từng ngón tay mát lạnh lướt nhẹ trên má tôi như một bông hồng. Tim tôi đập nhanh, rất nhanh. “Nhắm mắt lại thư giãn và mở mắt ra, người mà khi bạn nhìn thấy là trái tim bạn sẽ đập liên hồi chính là người bạn thích”.

Không..Không phải chứ? Không nên tin vào những cuốn tạp chí như thế này, vì như thế sẽ rất đau tim. Shu khẽ ngược lên nhìn tôi, cười nhẹ:

-Tim em đang đập rất nhanh đúng không?

Nghe thế đầu tôi chỉ muốn nổ tung. Tôi vẫn cố lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh, hếch mặt vặc lại:

-Không dám đâu.

Shu khẽ bật cười. Nhìn Shu khi cười, đẹp như một thiên thần... Tôi thoáng chút ngẩn người, Shu cũng chợt ngừng nụ cười lại, nhìn sang tôi đầy chăm chú.

Thình thịch!

Không ổn, không ổn chút nào.

-Tôi..Em vào lớp đây... Cảm ơn anh...!-Nói rồi tôi bối rối tông thẳng vào lớp. Tim vẫn đập loạn xạ khiến tôi cũng chẳng hiểu nổi tại sao.

Đột nhiên một hồi chuông từ đâu đó vang lên, âm thanh của nó tỏa ra làm choáng cả một không gian. Mọi hoạt động của các học viên ở đây gần như ngưng lại khi nghe tiếng chuông kì lạ đó.

Rồi không hẹn, học viên từ các lớp vội vàng chạy ra sân trường, mặt lạnh tanh không biểu lộ chút cảm xúc, họ đang sợ sao?

Linh Đan kéo tay tôi:”

-Đi thôi Hàn My!

-Chuyện.., Chuyện gì?-Tôi ngơ ngác.

-Khi nghe tiếng chuông hiệu lệnh này thì các học viên phải tập trung ngay tại sân trường.

Nói rồi không giải thích gì thêm, Đa cứ thế lôi tôi chạy xộc xuống sân.

Đám học sinh đứng bao quanh chiếc bảng tin khổng lồ, bên trong là những binh lính hoàng gia đang dán niêm yết. Đan khẽ liếc môi rồi cũng lôi tôi lại gần. Khi những người lính đó dán xong và bước ra khỏi vòng vây thì không khí của các học viên chợt lặng hẳn đi. Tiếng xì xào bàn tán bắt đầu vang lên. Tôi lạc trong mớ suy nghĩ cho đến khi dứt ra thì tôi đã được Đan kéo sát vào bảng tin từ lúc nào. Tôi nhìn lên.

“Ngày Mặt trăng máu đã cận kề.

Học viện 15 bắt đầu dừng công tác giảng dạy trong vòng 1 tháng (Như mọi năm)”

-Haiz... Đã đến ngày đó rồi sao?-Linh Đan khẽ thở dài, có chút lo lắng -Hi vọng học viện chúng ta không mất mạng nào nữa...

-Hử?-Tôi nhìn sang Đan.

-Mỗi lần gần đến ngày Mặt trăng máu, học viện đều đóng cửa, không chỉ ở học viện 15 mà các học viện ở các vương quốc khác cũng thế. Vampire rất sợ ngày mặt trăng máu, hiện tượng đó chỉ xuất hiện ba năm một lần thôi, mà chắc cậu có nghe về lời nguyện của Chúa tể hắc ám rồi chứ?

Tôi khẽ gạt đầu, thanh kiếm phân thắng bại mà bà Kim có nhắc đến ngày trước.

-Thật xấu số cho ai sinh phải ngày đó...-Đan khẽ lắc đầu và kéo tôi đi-Thôi, đi lấy cặp sách về thôi. Đầu tháng sau gặp lại...

Nói rồi Đan đẩy lưng tôi đi.

Hàn My xách cặp lên, cúi xuống kiểm tra kĩ lưỡng xem mình có để quên thứ gì không. Học viên cả trường đều đã vội vàng kéo nhau lũ tã về gần hết. Sau khi chắc chắn mình không quên thứ gì, Hàn My mới yên tâm bước ra khỏi lớp và đi về.

-Thôi chết, nhà vệ sinh!- Hàn My chợt cắn môi, không còn gì tệ hơn việc “cần nhà vệ sinh” ngay lúc này.

Sau khi “xả” xong, Hàn My vui vẻ trở ra sân, đi qua phòng thầy hiệu trưởng, chợt nghe tiếng người nói chuyện. Lại có tiếng Shu và tiếng của hiệu trưởng, chợt cảm thấy tò mò, Hàn My rón rén bước lại gần, hé mắt nhìn vào bên trong.

Hiệu trưởng khẽ gõ ngón tay lên bàn. Shu mở cửa bước vào, mỉm cười:

-Đủ quá nhỉ?

Sky, Hàn Linh, pháp sư bóng đêm và hiệu trưởng đang ngồi trên ghế, trông mặt ai cũng rất căng thẳng. Có một số người nữa đứng tựa vào tường, trông trang phục có vẻ giống như công tước, nam tước, bá tước và huan tước.

-Được rồi..-Shu khoanh tay nhìn vẻ mặt đầy âu lo của hiệu trưởng học viện, nhàn nhạt cười -Có một học viên học tại trường ông là con của mặt trăng máu, ông có thể giao học viên đó cho tôi được không?

Hiệu trưởng khẽ nhếch nhẹ lông mày:

-Để vương trẻ tuổi, cậu thực sự muốn chiến thắng đến thế sao?

-Cha tôi, trước khi qua đời, điều ông nhắn nhủ cuối cùng với tôi là... “Phá lời nguyền”.... Nên dù có hi sinh hai ba mạng người thì tôi cũng không tiếc...

Sky siết chặt tay nhìn sang Shu.

-Cậu chắc chứ? Cậu chắc mình sẽ giết chứ?

-Không ai có thể ngăn cản tôi, dù là ai tôi cũng sẽ giết.

-Việc làm của cậu có thể khiến cho cả Vương quốc đầm máu thế chiến!

-Thì sao? Miễn tôi thực hiện được mục đích của tôi, việc gì tôi cũng có thể làm!

Shu lạnh lùng nói, đôi mắt cậu lóe lên tia đáng sợ. Hàn My chợt thấy lạnh người, đây có phải là Shu mà cô từng biết không đây? Không, người trong căn phòng đó tàn nhẫn hơn Shu nhiều. Hàn My cố siết chặt lấy thanh cửa để kiềm chế đi cơn run. Có chút hụt hẫng ghê gớm. “Nên dù có hi sinh hai ba mạng người thì tôi cũng không tiếc...”. Từng chữ trong lời nói của Shu ám lấy đầu óc Hàn My. Shu ơi, rốt cuộc anh là thiên thần hay ác quỷ? Cả anh, cả , hai người đều bí ẩn và tàn ác như nhau cả.

Shu nhếch mép cười, nụ cười đầy hàm ý khác hẳn với nụ cười thiên thần thường ngày.

“Tôi quên mất anh là đế vương của cả một dòng tộc hiếu chiến..”

Hàn My lấy tay bịt chặt miệng mình, có chút hụt hẫng rơi tõm xuống lồng ngực Hàn My đến khó thở. Thiên thần của Hàn My, vị thần bảo hộ của cô lại là một ác quỷ máu lạnh, còn tàn nhẫn hơn cả. Ít nhất cô chưa bao giờ thấy thốt ra những lời vô tình đến như thế. Hụt hẫng, thật sự hụt hẫng. Thiên thần, thiên thần với đôi cánh trắng muốt và nụ cười rạng rỡ mang niềm vui đến cho những người xung quanh lại có thể vô tình như thế.

-Đủ rồi!-Hiệu trưởng chống tay xuống bàn -Cậu vẫn không thay đổi, vị đế vương trẻ tuổi ạ... Vẫn là một ác quỷ...

Nói rồi vị hiệu trưởng nặng nhọc rút ra một cuốn học bạ đưa về phía Shu. Shu khẽ mỉm cười cầm lấy nó nhưng ngay lập tức ánh mắt Shu gần như có tia sáng xẹt qua, cả người Shu gần như bất động.

-Đây là...

-Học bạ của học viên mà cậu muốn tôi giao nộp..-Vị hiệu trưởng khẽ cười đầy ẩn ý.

Mặt Shu chợt biến sắc, đôi mắt đẹp chợt sa sầm lại. Hàn My chợt nhú mày. Rốt cuộc học viên mà Shu phải giết để giải nguyên là ai? Tại sao trông Shu lại căng thẳng đến thế? Hàn My khẽ dịch người sát cửa hơn. Pháp sư bóng đêm khẽ đằng hắng giọng:

-Học viên xấu số ấy. Là Dương Hàn My_Học viên khối 11A2.

Shu thì giật mình cả người, đôi mắt Shu tròn tròn, bàn tay cầm cuốn học bạ đã run run.

Hàn My thì có cảm giác như có một luồng điện xẹt qua mình. Hàn My gần như chết đứng bên ngoài, cả người lão đảo, hai bàn tay run run cố vịn chặt cửa để xác nhận thêm một lần nữa, một lần nữa thôi. Chất giọng khàn khàn của pháp sư bóng đêm lại vang lên thêm một lần nữa khẳng định:

-Con gái của bá tước Dương Nhật Minh ngày trước, cậu biết rõ cô gái đó mà, đúng không?

Hàn My hoảng loạn lùi ra sau ngã phịch xuống đất. Đôi mắt kinh hoàng nhìn trân trân vào căn phòng hiệu trưởng. Cô là người được chọn?

Cô chính là người con của Mặt trăng máu? Đột nhiên Hàn My cảm thấy lạnh buốt sống lưng. “ Nhuộm thanh kiếm bằng máu của người con sinh vào ngày Mặt trăng máu” từng chữ của lời nguyên hiện về. Hàn My sẽ trở thành con mồi của hai dòng tộc hiếu chiến kia, còn có thể sẽ trở thành ngòi lửa cho cuộc chiến thăm sát của hai dòng sau này. Nhưng điều tồi tệ lúc này Hàn My nghĩ đến, Hàn My sẽ chết. Hàn My lùi người ra sau, muốn chạy nhưng chân cứng đờ không thể dậy nổi. Cả người đờ đẫn hẫng đi khi biết rằng cô chính là người con của Mặt trăng máu. Và Shu..... Hàn My cứ bất động như thế, không buồn chạy, cũng chẳng buồn nghe xem họ nói gì trong đó.

-Thế thì tốt rồi.-Công tước Evil bật cười, giật cuốn học bạ từ tay Shu –Tôi sẽ cho người đi bắt con bé đó ngay! Đúng chưa Đế vương?

Công tước quay sang Shu nhưng Shu lúc đó dường như bất động. Khuôn mặt đầy vẻ thất thần. Hai tay chống xuống bàn đang ghi chặt nếp vải trong tay.

-Đế vương?-Công tước Evil gọi thêm tiếng nữa nhưng vẫn không đủ sức kéo Shu về trạng thái bình thường.

-Đừng làm phiền cậu ta, cậu ta giờ trong trạng thái đấu tranh tư tưởng mà...

Hiệu trưởng khẽ cười đầy ẩn ý. Shu như có luồng điện xẹt qua, đờ đẫn nhìn lên nhưng vẫn cố giữ vẻ hờ hững:

-Đấu tranh tư tưởng?

-Cậu..sẽ giết cô ta chứ?-Vị hiệu trưởng nhướn người dậy. Câu hỏi của ông khiến cho Shu khẽ giật bắn mình.

-Chắc chắn rồi! Điều đó sẽ xảy ra! –Huân tước Evil lên tiếng –Đúng không Đế vương?

Nhưng Shu gần như bất động cho đến khi pháp sư bóng đêm nhẹ nhàng đứng dậy:

-Lời nguyên khi bị phá, các dòng sẽ lại có thêm một pha chiến tranh đẫm máu để tranh giành thanh kiếm, các người thực sự muốn thế sao? Bất chấp cả cuộc sống yên bình của Vương quốc Vampire 15?

-Miễn điều đó mang chúng tôi đến đích cao nhất.-Huân tước chắc giọng.

-Vậy sao? Ta lại nghĩ có một người đang do dự với vấn đề này rồi..-Pháp sư khẽ cười –Ta là phù thủy được triệu về đây, mọi thứ nắm rõ như lòng bàn tay. Đúng không Đế vương trẻ tuổi? Cậu đã lỡ đem lòng thích cô gái đó...

-Cái gì?-Sky và Hàn Linh tròn tròn mắt gần như hét lên, và cả các tước có mặt ở đó nữa. Duy chỉ có vị hiệu trưởng là bình thản, dường như ông đã biết trước điều đó.

Shu lặng người đi không trả lời.

-Tình yêu của cậu...có đủ lớn để cậu chạm lấy cô ấy không? Cậu sẽ giết cô ấy để đạt được mục đích của mình chứ?-Pháp sư nhìn vào Shu chờ đợi câu trả lời.

-Đế vương, hãy trả lời đi, Ngài yêu cô gái đó?-Công tước nhìn sang Shu hỏi để khẳng định lại điều đó.

Nhưng Shu không trả lời, cậu đứng hình thất thần nghĩ về Hàn My. Có chút đau nhói rơi tõm xuống lồng ngực cậu. Tại sao lại là Hàn My? Tại sao lại là cô ấy? Cậu có thể tàn nhẫn, có thể tàn sát bất cứ ai nhưng ngoại trừ cô ấy.

Cậu đã từng là ác quỷ, nhưng khi ở cạnh cô, cậu là một thiên thần. Cậu đã từng nghĩ mình sẽ thoát khỏi cái vỏ bọc máu lạnh vốn có để trở thành một thiên thần như thế mãi mãi, nhưng trước đó cậu phải cướp được thanh kiếm ấy. Dòng tộc cậu đang dựa vào vai cậu trong khi người cậu muốn giết lại ở trước mặt cậu phủ phàng. Cậu không thể lựa chọn, không thể lựa chọn. Tình yêu mong manh của cậu gần như vỡ tan. Nếu giết Hàn My trái tim cậu sẽ ngừng đập. Con mồi đang ở trước mắt, cậu không giết thì cũng sẽ có người trong dòng tộc cậu giết. Dòng tộc đang đè nặng lên cậu. Hàn My ơi, tại sao lại là em?

Hàn My khi đã trở lại bình thường, cô từ từ nhồm dậy, run run bám chặt lấy cánh cửa nhìn vào bên trong. Shu sẽ giết cô đúng không? Nghĩ đến đó đột nhiên Hàn My thấy đau buốt. Nước mắt trào ra. Thì ra, Shu là một ác quỷ, ác quỷ vô tình.

Trong khi Shu vật lộn với mớ suy nghĩ thì huân tước đã rút súng chìa thẳng vào cánh cửa:

-Xem ra chúng ta có khách.

“Đoàng!!!!”

p/s: Sorry vì bắt các bạn đợi lâu nhé. ^^ để đến 4 sẽ ra chương tiếp trong hôm nay luôn vậy :)

23. Chương 21: Trái Tim Tôi Không Đủ Mạnh Mẽ

“Đoàng!”

Tiếng súng xé tan không khí vang lên bắn thẳng vào ô kính trên cửa ra vào.

-Á!-Hàn My hoảng sợ kêu lên.

Vị huân tước bước nhanh ra cửa, nhìn Hàn My ngã sòng soài dưới đất, khẽ cười gằn.

-Chào cô gái...

Hàn My gần như đứng hình, cả người cô lạnh toát ra. Mọi người trong phòng đang ngồi trên ghế đứng bật dậy, vô thức kêu lên:

-Dương Hàn My?

Huân tước Evil nhếch mép, cất giọng khàn khàn:

-Xem ra chúng ta không cần phải đi săn vì con mồi đã tự tìm đến.

Shu chết đứng nhìn Hàn My, trong lòng gần như gào to lên rằng “Hàn My, sao em lại ở đây?” nhưng Shu không thể nói nổi.

Cậu cắn chặt môi, đôi mắt cậu đầy mâu thuẫn. Chuyện gì xảy ra thế này? Cậu không kiểm soát được nữa. Cậu phải làm gì đây?

Shu đứng lặng đi như một chiếc bóng. Pháp sư bóng đêm nhìn sang Shu vẻ chờ đợi, chậm rãi hỏi:

-Cậu sẽ giết cô ấy chứ?

Shu cắn môi đến mức bật máu. Cậu không thể trả lời được. Trái tim cậu gần như vỡ vụn ra khi nghĩ đến chuyện chính cậu phải lựa chọn Hàn My hoặc vinh quang dòng tộc.

Hàn My nhìn sang Shu, có chút hụt hẫng khi nhìn vào cậu ấy. Hàn My hoảng sợ bỏ chạy, cô hoảng loạn, hoảng loạn thật sự. Huân tước mỉm cười rồi gõ chân xuống nền đất, bóng ma lang thang được thức tỉnh vội vàng trôi lên.

-Bắt cô gái đó cho ta, nếu có thể thì bắt sống, nếu không thì...giết cũng được..

Vị huân tước nở một nụ cười man rợ. Bóng ma lang thang bắt đầu biến hình người lả lướt đuổi theo. Một khi đã là con mồi của bóng ma lang thang thì hầu như không còn con đường thoát. Hàn Linh bật dậy túm lấy cổ áo huân tước gần như gào lên:

-Ông đang làm gì thế hả? Ông muốn lấy máu người để nhuộm cái thanh kiếm đó thật ư? Ghê tởm! Ông có biết khi giải lời nguyện thì quốc chúng ta sẽ không bao giờ yên bình nữa hay không?

Vị huân tước cười cười, gỡ áo mình ra:

-Đó là chuyện của những người khác, còn dòng tộc ta mới là mục đích của ta.

Hàn Linh nhìn sang Shu, giọng cấp thiết:

-Shu, mau cứu cô ấy đi! Cô ấy sẽ bị lũ bóng ma lang thang giết chết mất! Anh không thể chỉ vì lợi ích của dòng tộc mình mà để cả Vương quốc lâm vào thế chiến đẫm máu được! Anh yêu cô ấy cơ mà Triệu Tử Dương????

-Không thể chỉ vì cái tình yêu ngu ngốc ấy mà để lỡ cả việc đại sự được! Dòng tộc có tiến thêm không là nằm cả vào vai Ngài đấy Đế vương!-Công tước bồi thêm. Ngay lập tức gõ chân triệu thêm năm bóng ma nữa đuổi theo Hàn My.

Shu cắn chặt răng, hai tay siết chặt khăn trải bàn. Đôi mắt cậu nhắm nghiền lại. Nếu cậu không cứu kịp thì chắc chắn cô ấy sẽ mất mạng, ngay cả thái tử Black cũng suýt mất mạng khi đối đầu với lũ bóng ma ấy. Nhưng cậu không thể, cô ấy chính là điểm quyết định của tương lai dòng tộc cậu. Cậu là đế vương, là đế vương đứng đầu một dòng. Cậu không thể để tình cảm chi phối, cậu rõ điều đó hơn ai hết. Nhưng...cậu không thể gạt đi thứ tình cảm ấy. Cậu không đủ mạnh để gồng mình khi thấy Hàn My ngã xuống.

-Shu? Cậu muốn để cô ấy chết sao?-Hàn Linh gào lên.

Shu vẫn bất động. Cậu chờ dẫn hẩn đi. Cậu làm gì bây giờ? Dòng tộc của cậu, tham vọng của cậu...và cả tình yêu của cậu nữa. Cậu cắn chặt môi, cậu thật vô dụng!

-Trái tim tôi...Nó không đủ lớn để yêu nhiều thứ đến thế...-Shu nghiêng rằng. Nước mắt chợt trào ra trong bất lực. Trái tim cậu đau lắm, đau lắm chứ. Cậu nắm mạnh tay vào tường rồi nhanh như cắt cậu đã vụt biến mất để lại một đường chạy dài ra khỏi căn phòng.

-Tình yêu cậu ta quá lớn so với tham vọng đó...-Pháp sư bóng đêm nhàn hạ đẩy gọng kính -Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu...

Tôi hoảng sợ chạy bán sống bán chết. Lũ bóng ma lang thang như những con thú háu đói điên cuồng đuổi theo tôi. Tôi rũ cả người nhưng vẫn gắng sức chạy. Tôi mơ hồ nghĩ về Shu. Nếu có Shu lúc này hẳn Shu sẽ nắm lấy tay và chạy, chạy thật nhanh và bảo vệ tôi. Nhưng Shu đâu phải là người như thế. Thiên thần của tôi, thứ tình cảm mơ hồ vừa chớm nở của tôi vỡ tan mất rồi.

Tôi bật khóc, nước mắt chảy ra không có vẻ như ngừng lại. Tôi không thể tự khiến cho đôi mắt mình ngừng ướt cũng không thể tự khiến mình ngừng hụt hẫng. Tôi chỉ chạy mà thôi.

Đột nhiên, một thứ gì đấy quán nhẹ lấy chân tôi. Tôi lạnh người nhìn xuống thì suýt hét lên khi nhìn thấy một bàn tay đen ở dưới đất nắm lấy cổ chân tôi. Bóng ma lang thang! Tôi hoảng sợ cố gắng vùng ra, cố gắng thoát nhưng vô ích khi chân còn lại cũng bị một bàn tay đen ngòm nắm lấy. Hoảng loạn, tôi điên cuồng gào lên:

-Cứu tôi! Ai đó hãy cứu tôi! Xin hãy cứu lấy tôi!

Nhưng chẳng ai nghe thấy tiếng gào của tôi. Hai bàn tay của tôi cũng bị những bàn tay đen kinh dị đó nắm lấy kéo lại. Tôi hoảng sợ, chưa bao giờ tôi sợ hãi đến như thế, tôi vùng vẫy gần như tuyệt vọng hét lên:

-Cứu!!! Xin ai đó hãy cứu tôi!!!

Những bàn tay nhanh chóng kéo tôi lùi lại ra sau chúng và những tiếng cười man rợ của lũ ma quái rợn lên kinh hãi cả người. Tôi khóc lóc thảm thiết gào lên nhưng hình như chẳng có ai nghe mà cứu tôi lúc này.

-Shu!!! Cứu tôi với!!!-Tôi vô thức hét lên. Tại sao tôi lại gọi tên Shu? Shu muốn giết tôi cơ mà. Nghĩ đến đó trái tim tôi gần như vỡ vụn. Đau hơn cả lúc này –Hức...hức...

Tôi thôi kêu gào, thôi điên loạn. Tôi chỉ biết gập người khóc.

“Doảng!”

Tiếng súng vang lên và ngay sau đó là một bóng ma lang thang quần quai phụt ra thứ nước màu xanh dính dính xuống nền đất. Nó biến thành một chất nhầy đặc sền sệt màu lục như lũ giám ngục hôm ấy.

“Doảng! Doảng! Doảng”

Tiếp theo đó là tiếng của những phát súng xé tan không khí nối nhau liên tiếp bắn về phía lũ bóng ma lang thang. Như con trước, chúng lại quần quai, phụt ra thứ nước màu xanh lục nhầy nhụa gôm ghiếc và chết.

Khi tôi kịp nhìn ra chuyện gì thì một bóng người quen thuộc bước tới. Đôi mắt người ấy vẫn đẹp mê hồn nhưng bây giờ chứa bao nhiêu thứ cảm xúc hỗn loạn đi về phía tôi.

Shu khẽ nhíu mày nhìn tôi, nước mắt anh chảy ra và anh khó nhọc lên tiếng:

-Bây giờ trước mắt anh không gì ngoài đau đớn...

Nghe Shu nói như thế tôi cảm thấy buồn hơn bao giờ hết. Tôi cười khan lên một tiếng, nói trong nước mắt:

-Và anh sẽ giết tôi? Lấy máu tôi nhuộm đỏ thanh kiếm?

Shu lão đảo rồi bước nhanh đến gần tôi, ôm chầm lấy tôi. Tôi có chút sững sờ. Shu siết chặt tôi, chặt đến nỗi như sợ rằng nếu Shu buông tôi ra thì Shu sẽ biến mất ấy. Tôi cảm nhận được những giọt nước mắt hiếm hoi của Shu thấm xuống vai tôi.

-Tôi không đủ dũng cảm để làm như thế... Nếu em chết, trái tim tôi cũng sẽ ngừng đập... Tôi không đủ mạnh mẽ để làm điều đó...

Tôi bật khóc.

-Xin lỗi vì đã không đến cứu em sớm hơn...

-Không... Cảm ơn anh đã đến.

Tôi cười, cười vì Shu vẫn là Shu, không phải là ai khác.

Shu bế xốc tôi lên, rồi nhẹ nhàng ghé sát tai tôi hỏi nhỏ:

-Em có muốn đi chơi không?

-Đi chơi đâu?

-Về lại ngọn đồi ngày trước nhé? Chúng ta sẽ cùng đi chơi, cùng ăn, cùng đàn ca, cùng vui vẻ với mẹ em..

Tôi khẽ bật cười. Tôi cười trong làn nước mắt:

-Tất nhiên là thế, đi ngay bây giờ... Tôi không muốn đứng ở chỗ đáng sợ này nữa...

Ước gì tôi không phải là một đế vương..

Thì tôi đâu phải đớn đau khi có một tình yêu buồn như thế này?

Khi em biết tôi yêu em thì liệu em có muốn ở bên tôi như thế này không?

Hay là hoảng sợ xa lánh tôi?

Tôi có thể tàn nhẫn với bất kì ai, nhưng không phải với em, Hàn My ạ...

Tôi phải làm gì đây?

Tôi không giết em nhưng sẽ có một người trong dòng tộc tôi giết em...

Tôi không thể chịu nổi điều đó...

Trái tim tôi không đủ mạnh mẽ đâu....

Vì từ khi gặp em, nó đã mềm yếu mất rồi....

Khi em ngừng thở cũng là lúc tim tôi ngừng đập, chỉ đơn giản là vậy thôi...

Chiều đã ngả dần sau đỉnh núi. Tôi và Shu bước lên. Đột nhiên nhìn ngôi nhà tôi thấy thân thương đến lạ. Tôi bật khóc. Shu khẽ đặt tay lên vai tôi, dịu dàng mỉm cười. Những ngón tay thư sinh của Shu lướt trên má tôi gạt đi nước mắt.

-Đừng khóc, mọi chuyện sẽ sớm ổn thôi...

Nói rồi Shu kéo tôi lại gần, hôn nhẹ lên má tôi. Chỉ là một nụ hôn phớt bên má nhẹ nhàng mà đầu tôi đã bốc khói đỏ lựng lên.

-Ày..a.....anh....-Tôi hoảng hốt đẩy Shu ra rồi lộc cộc chạy vào nhà, cất tiếng gọi -Mẹ...

Mẹ tôi quay người lại, có chút sững người khi nhìn thấy tôi, khóe mắt mẹ dâng lên một nỗi niềm hạnh phúc.

-Sao con lại ở đây? Con...khóc đấy à?

-Đâu có..-Tôi choàng tay ôm lấy mẹ -Vì con nhớ mẹ thôi..

Mẹ tôi khẽ bật cười, tôi cũng bật cười theo.

-Chào cháu, Shu. Trông cháu vẫn đẹp y hệt lần đầu cô gặp cháu.

Shu khẽ bật cười:

-Cô cứ quá khen! Trông cháu lúc nào chẳng đẹp?

Câu nói bông đùa của Shu khiến tôi và mẹ phải phì cười. Shu nói đúng, lúc nào trông Shu chẳng đẹp.

-Được rồi! Ngưng tiết mục này ở đây, trời cũng đã tối rồi. Vào nhà chút đi.

Tôi và Shu bước vào, lúc này mẹ tôi mới để ý:

-Hai đứa...không mang theo hành lí hay quần áo sao?

Tôi và Shu nghe thế mới nhớ ra, gãi gãi đầu.

-Hai đứa hậu đậu y như nhau!

Tôi và Shu chỉ nhìn nhau cười. Chúng tôi quyết định thay mẹ làm bếp. Mẹ tôi thì bị tôi và Shu bắt ngồi im xuống ghế còn hai đứa thì đẩy nhau vào bếp làm bữa tối. Tôi thì có biết nấu ăn gì đâu nên cứ lóng ngóng lóng ngóng hậu đậu. Còn Shu thì trời ơi khéo tay đến thế là cùng. Trong trang phục thường dân và cặp kính tròn tròn của Nobita (Làm bìa tránh bị dầu bắn khi rán cá) trông Shu dễ thương cực kì. Một vết bẩn dính trên mặt Shu. Thế là trong vô thức, tôi đưa tay lên quẹt lên má Shu mà quên báo trước.

-Gì thế?-Shu nhú mày nhìn tôi, khóe miệng cong cong đầy đáng yêu.

-Có vết bẩn bên má này, đứng yên đi tôi lấy cho.

Nói rồi tôi cứ lấy ngón tay lau nhưng cố quẹt bao nhiêu thì vẫn còn. Tức chí tôi bèn lấy nguyên....cả bàn tay lau má Shu luôn.

-Xong!-Tôi rạng rỡ kêu lên định rút tay lại thì Shu đã nhanh chóng chụp lấy tay tôi giật mạnh tôi lại sát Shu, cười cười. Tôi chau mày:

-Đừng giỡn nữa! Thả tay tôi ra đi!

-Một nụ hôn đổi lại thả tay! Ai bảo em lợi dụng để được chạm má tôi!-Shu nháy mắt rồi chẳng đợi tôi phản ứng, Shu cúi xuống hôn vào má tôi nhẹ nhàng. Rồi cũng nhẹ nhàng Shu thả tay tôi ra. Tôi đang há hốc

mồm nhìn cái mặt dày thộn của Shu thì Shu chỉ dịu dàng mỉm cười đưa ngón tay đẹp của Shu lên vuốt nhẹ làn môi đẹp ấy.

24. Chương 22: Tôi Đang Bị Shu Quyến Rũ

Tôi nhìn Shu bằng ánh mắt hình viên đạn và gần như bốc lửa. Nhưng Shu chỉ mỉm cười, ngón tay miết nhẹ làn môi mỏng đang nhếch lên. Và phút chốc tôi giật mình lại, nhận ra tôi đang bị Shu quyến rũ.

Tôi vội vàng lúng túng quay người lại cắt bậy đám rau xanh thế là...

“Phụt!”

Tiếng dao ngọt vang lên, kèm theo đó là một dòng máu tươi rỉ ra đầu ngón tay. Hơi rung mình với mùi máu toát ra, tôi vội vàng mở vòi nước rửa đi vết máu rồi lau khô nhưng máu vẫn tứa ra.

-Sao thế? Đứt tay à?-Shu khẽ nhún mày nhìn sang tôi.

Tôi cười xả lá lau tay vào vạt áo:

-Một vết thương nhỏ thôi.

Tôi khẽ liếc môi quay lại thì Shu đã bước nhanh đến sát tôi, nắm chặt lấy bàn tay tôi nhìn chăm chú. Đôi mắt thanh tú ăm ắp nhìn sang tôi, cất giọng trầm ấm:

-Mùi máu của em khiến tôi không chịu nổi...

Nói rồi Shu nhẹ nhàng đưa ngón tay tôi chạm nhẹ vào làn môi đẹp ấy. Shu dịu dàng lau đi vết máu. Còn tôi thì cứ đứng ngây người ra, có một chút yên bình ăm ắp len lỏi trong lòng.

Shu khẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi giật mình rút tay lại thì Shu đã nhanh tay giữ chặt lấy. Rồi cũng rất nhẹ nhàng, Shu bước đến gần tôi hơn. Tôi bất giác vội vàng lùi ra sau. Cho đến khi đầu tôi đụng vào tường, tôi mới phát hiện ra tôi đã hết chỗ để lùi.

-S..hu... Anh...đang làm cái gì thế... Giỡn.. thì cũng phải có mức độ thôi nhá... Tôi...

-Suyt..

Shu khẽ đưa ngón tay lên môi tôi ngăn mất câu nói của tôi. Tôi thì cứ đứng hình như thế, tôi không biết chuyện gì nhưng lúc này mọi giác quan của tôi gần như tê liệt. Shu khẽ nghiêng đầu nhìn tôi, khoảng cách giữa tôi và Shu không gì gần hơn. Thậm chí tôi còn nhìn thấy rõ những sợi tóc hoàng kim của Shu đan vào nhau như thế nào. Tim tôi chỉ muốn nhảy khỏi lồng ngực, chân tay tôi bủn rủn:

-S..hu... Tôi không đùa đâu...-Tôi lắp bắp.

-Thì...tôi có đùa em đâu....-Shu khẽ nhún mày nhìn tôi, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười. Rồi Shu đưa tay vén nhẹ làn tóc của tôi sang bên tai. Và cũng hết sức dịu dàng, Shu nhìn chăm chú vào tôi. Đầu tôi thì gần như muốn nổ, tự hỏi mặt tôi có dính gì hay sao mà Shu nhìn chăm chú thế.

-Thôi đừng giỡn nữa! Đi nấu ăn mau!

Tôi lấy hơi nói to rồi đẩy Shu ra nhưng Shu lại nắm chặt hai cổ tay tôi, dồn sát tôi hơn, dịu dàng nói:

-Khoan đã... Một chút thôi...

Tim tôi gần như ngừng đập khi Shu nhìn vào tôi.

-Em....

-Hai đứa nấu xong đồ chưa đấy?-Tiếng mẹ tôi vang lên. Tôi giật mình đạp Shu ra đúng lúc mẹ tôi bước vào.

-Chưa cô ạ...-Shu nói, rồi lại cười cười nhìn sang tôi.

Tôi khẽ gãi gãi đầu đẩy mẹ ra, bắt mẹ ngồi im cho bằng được. Rồi tôi lại túc tặc vào bếp, lườm Shu:

-Do trò đùa quái gở của anh!

-Tôi bảo là tôi không đùa mà..-Shu khẽ nhủ mày nhìn sang tôi, trông vô cùng nghiêm túc.

Tôi ngệt mặt ra nhìn Shu, Shu phì cười rồi cốc đầu tôi một cái đau điếng.

-Khổ. Nấu ăn đi!

Tôi gật gật đầu như cái máy quay lại làm việc của mình, chỉ loáng thoáng thấy Shu nhìn tôi bật cười.

Rầm!

Công tước Evil giận dữ đập tay xuống bàn. Trán nổi cả gân xanh. Vị huân tước thì nhàn nhã nhắm nhấp tách trà:

-Gì mà giận đến thế công tước? Chuyện đâu còn có đó mà.

-Đến giờ mà ông còn bình thản đến thế sao?-Vị công tước gần như gào lên, rồi đôi mắt ông ta như có tia sáng xẹt qua, ông ta từ từ nhìn sang huân tước –Ông đã có cách gì sao?

Huân tước khẽ mỉm cười, đặt tách trà xuống bàn, khẽ miết nhẹ môi:

-Chúng ta ra tay thay đế vương thì sao?

Xong bữa tối, tôi thả mình đi dạo ra đồng cỏ trước nhà. Trăng sáng và những vì tinh tú thì rực rỡ đến lạ. Tôi ngồi phệt xuống đám cỏ, lắng nghe làn gió thì thầm vờn vợ bên tai.

Đột nhiên có một cảm giác lạnh chạy buốt sống lưng khiến tôi bất giác rùng mình và kèm theo đó là một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi.

-Hù!

-A...a.....a.....! Ma.....a.....a.....a.....!

Tôi thất thần gào lên và bật khỏi chỗ ngồi như chiếc lò xo. Cả người rúm lại vì sợ hãi, tôi nhắm tịt mắt lại lạy lạy lạy để:

-Huhuhu quỷ thần thiên địa ơi... Tha cho con! Con yếu vía lắm...Huh u...

-Hàn My.. Em?-Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Tôi khẽ hé mắt nhìn. Shu đang đứng trước mặt tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy ngạc nhiên và trong lời nói của Shu đầy vẻ thú vị.

-Shu...Shu....

-Khụ.... Ha ha ha ha....-Shu cười toáng lên, cả người gập lại nhìn khuôn mặt đang dần thối ra của tôi –Hàn My, em..em sợ ma sao? Ha ha ha, anh không ngờ... ha ha ha.!!!

Tôi muối mặt, dẫm chân xuống đất, mím chặt môi:

-Có gì đáng cười đâu chứ? Em chỉ... đùa anh chút thôi!

-Đùa anh? Thật thế sao?-Shu khẽ nhướn mày nhìn tôi, khóe miệng cong cong đầy quyền rũ.

-Chứ anh nghĩ em sợ ma thật à?-Tôi cố cứng giọng ngó lơ đi chỗ khác.

Shu khẽ nhếch mép cười, rồi gõ chân xuống nền đất.

-Đừng nói là...-Tôi lấp bắp nhìn nụ cười nham nham của Shu, tóc gáy chợt dựng lên đầy đáng sợ.

Quả nhiên, từ dưới mặt đất những bóng ma lang thang bắt đầu trườn lên. Dù đã quen với lũ này nhưng tôi vẫn không khỏi có chút ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi toát mồ hôi căng thẳng cổ không hoảng sợ, nhưng khi một bàn tay đen ngòm mỏng như tấm lụa nắm lấy chân tôi thì tôi kinh hoàng hét lên:

-MẸ ƠI CỨU CON VỚI !!!!!!!!!

Tôi sợ hãi vội vàng giựt chân mình ra nhắm tịt mắt bỏ chạy:

-Ma ơi..Tao có thù hằn gì mày đâu... Ahuhu....Shu!!! Em sẽ giết chết anh!!! Ahuhu..

Tôi chạy tán loạn cả lên mà cũng chẳng biết tôi sẽ chạy đến đâu nữa. Shu phì cười đuổi theo:

-Dừng lại đi, em đừng chạy nữa!

-Không!!! Ma... Ma!

-Haha... Hàn My...-Shu bật cười.

Tôi vấp phải một mô đất và nghiêng người chuẩn bị ngã về phía trước có cái cây cổ thụ lớn. Lúc đó tôi đã nghĩ mình sẽ có màn hôn thân cây tuyệt đẹp nhưng không. Một cánh tay ôm ngang qua người tôi, và một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy cổ tay tôi kéo lại. Tôi thêm một lần nữa nghiêng người ra phía sau và ngã vào một thứ gì đó ấm vô cùng. Tôi mở to mắt vì kinh ngạc, tôi còn cảm nhận được một làn hơi nóng phả vào cổ tôi nhẹ nhàng. Tôi khẽ quay đầu nhìn ra sau thì tim giật thót cả lên khi nhìn thấy khuôn mặt Shu đang nhìn tôi, rất gần. Và vẫn tư thế đó_Một tay ôm ngang người tôi, một tay nắm chặt lấy cổ tôi kéo sát vào Shu_Shu vẫn không thả tôi ra. Shu đang định dùng mũi nam kế dụ dỗ tôi đấy à?

-A... Tôi...-Tôi nghiêng về phía trước tránh khỏi Shu nhưng cánh tay Shu lại siết chặt và tay Shu kéo tôi sát vào thêm. Tôi có chút ngạc nhiên và lúng túng, tim chỉ muốn đập lồng ngực mà phi ra ngoài.

-Đứng yên...-Shu nhẹ nhàng nói, rồi cũng rất nhẹ nhàng Shu xoay người tôi lại, mặt tôi đối diện với mặt Shu rất gần. Tim cứ đánh trống còn đầu tôi hoa lên, vội đẩy Shu ra, rồi luống cuống lùi ra sau và phải gồng cổ đau đớn.

-Đừng có giỡn...

-Ai giỡn bao giờ?-Shu khẽ mỉm cười tiến sát tôi hơn.

-Ê...ê... Anh dám bước đến gần thì em...-Tôi lấp bắp cố trốn mắt hù dọa.

-Em sẽ làm gì?-Shu khẽ nghiêng đầu nhìn tôi. Khóe miệng chợt mỉm cười, và Shu lại bước đến sát tôi hơn. Tôi cố thụt ra sau nhưng éo le “lịch sử lặp lại”, tình cảnh y như trong nhà bếp khi tôi không thể lùi tiếp được nữa, cái cây chết tiệt! Sau này bà sẽ ủi mày.

-Nói đi, em sẽ làm gì?-Shu tiến sát hơn và bây giờ, tôi đã bị Shu dồn sát. Hai tay Shu chống vào thân cây để tôi lọt thỏm đằng giữa. Khuôn mặt Shu thì cúi sát gần mặt tôi. Khỉ thật! Shu đang định làm cái quái gì đây?

-S...hu... Em không đùa đâu...-Tôi mò mẫm gốc cây sau lưng mình, khóe miệng giật giật nhìn Shu.

-Tôi cũng không đùa...-Shu khẽ nhú mày, trông Shu nghiêm túc khác thường. Điều đó làm tôi càng muốn thoát hơn.

Shu khẽ đưa tay nhẹ nhàng lên khuôn mặt tôi. Tim tôi chỉ chực vọt ra.

-Ê...ê... Anh đang làm tôi sợ đấy.....

Tôi cứ ép sát vào gốc cây để tìm thấy cái lối đằng sau lưng mình, nhưng Shu chỉ mỉm cười rồi nói nhỏ vào tai tôi:

-Em lùi ra sau làm gì, không phải sau lưng em đã hết đường rồi sao?

Tôi có cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng. Shu nghiêng đầu chăm chú nhìn tôi, những sợi tóc khẽ xao động làm tôi như bị thôi miên.

-Mặt em...dính cái gì à?-Tôi nhú mày hỏi.

Nhưng tôi vừa dứt câu thì môi tôi chạm phải thứ gì đó mềm mềm âm ẩm. Tim tôi ngừng đập khi Shu bắt ngờ cúi đầu xuống và hôn tôi. Bộ não gần như tê liệt, tứ chi bải hoải. Không phải kiểu chuồn chuồn phớt lẩn trước mà là một nụ hôn thực thụ, dịu dàng mà cũng vô cùng mạnh mẽ. Quá bất ngờ, quá sợ hãi, tôi không biết phản ứng thế nào, chỉ biết ngậy người ra như thế. Không biết bao nhiêu lâu sau tôi chợt thấy hơi ẩm đó từ từ rời xa mặt mình, cảm giác mát mẻ bất ngờ khiến tôi khẽ rùng mình. Shu từ từ nhấc môi ra, khóe miệng mỉm cười đắc thắng:

-Môi em có dính thứ gì đó.

Tôi cứ trợn tròn mắt nhìn Shu, còn chưa kịp bình tĩnh với nụ hôn đó.

-Anh...anh dám....

-Dám gì? Vào nhà thôi, gió đêm lạnh lắm...-Shu lờ đi khuôn mặt đầy ửng đỏ của tôi, thờ ơ đút túi vào nhà.

Ước gì tôi là một chàng trai bình thường, không phải là một đế vương thì tôi đâu đau đến thế... Người con gái tôi yêu tôi cũng không thể bảo vệ tốt. Khoảng thời gian ngắn ngủi bên em xin hãy cho tôi giữ lấy, vì không bao lâu nữa, tôi phải trở lại vương quốc của mình thôi. Tôi muốn trốn đi cùng em đến một nơi thật xa, làm một chàng trai bình thường bên một cô thôn nữ. Nhưng khó quá, đúng không?

Tôi là đế vương, là người lãnh đạo của cả một dòng tộc hiếu chiến. Tôi không thể bỏ mặc dòng tộc của mình, càng không thể rũ bỏ đi trách nhiệm của một đế vương chỉ vì hạnh phúc của riêng mình. Nhưng làm thế nào để trói chặt tình yêu của tôi dành cho em đây? Khi nghĩ đến việc em ngã xuống trước mắt tôi là trái tim tôi gần như vỡ vụn. Phải làm sao để có thể bảo vệ em bây giờ? Trái tim tôi, tình yêu của tôi nó gần như vỡ tan mất rồi... Vì thế một chút thôi, dù chỉ một chút thôi cũng hãy cho tôi kịp giữ những khoảnh khắc hạnh phúc nhất và đẹp nhất khi tôi bên em....

Del bước vào gian phòng tối, nhìn thờ ơ vào bóng người đang nhìn ra phía cửa sổ:

-Chuyện gì thế?

Người đó khẽ xoay người lại, cười một nụ cười man rợ, rồi khẽ nhướn mắt nhìn Del:

-Thời khắc đến rồi con trai... Người con của mặt trăng máu đã xuất hiện...

-Không thể nào. -Del khẽ nhíu mày -Nếu xuất hiện thì pháp sư bóng đêm phải lên tiếng chứ?

-Con nghĩ ông ta sẽ chịu lên tiếng sao?-Đế vương Black khẽ nhếch mép, mân mê chiếc nhẫn trên tay -Ngược lại, ông ta sẽ giấu đến cùng. Vì ông ta thừa biết, nếu chuyện bị lộ, vương quốc chúng ta sẽ có nguy cơ lâm vào thế chiến lần nữa.

Chợt có một cảm giác bất an dâng lên trong lòng Del, Del nhàn nhạt hỏi:

-Thế sao ông biết?

-Ta đã mời pháp sư Suliman từ vương quốc 12_Lãnh thổ Vampire Mĩ về đây. Và đã biết....

-Vậy con mời là ai?-Del nhắc chén trà trên bàn vẫn vẻ bình tĩnh.

-Con gái Dương Nhật Minh_Dương Hàn My.

Choang!

Chén trà vỡ toang dưới nền đất. Del như có luồng điện xoẹt qua, chân tay bủn rủn và trí óc gần như tê liệt. Sau một vài giây bất động, Del nhìn lên cha mình, cổ lấy vẻ bình tĩnh:

-Ông nói ai?

-Dương Hàn My, con gái của bá tước King Dương Nhật Minh, học viên của học viện vampire 15.-Ông ta khẳng định thêm một lần nữa và lần này, Del trợn tròn mắt nhìn cha. Tai cậu ù đi như không tin nổi vào chính đôi tai của mình. Tay cậu run lên và cổ họng trở nên đắng ngắt. Cậu cay đắng nói khó nhọc:

-Dương...Hàn My...?

-Đúng.-Đế vương Black khẳng định bằng chất giọng khàn khàn mạnh mẽ, nhìn biểu hiện của cậu con trai -Đừng nói với ta là con đã có thứ tình cảm không đáng có với con bé đó rồi chứ?

Del cắn chặt răng, khó khăn lên tiếng:

-Không... Tất nhiên là không rồi....

-Tốt! Không nên có tình yêu với bất kì ai vì thứ tình cảm rẻ tiền đó chỉ cản trở con đường của con mà thôi!-Ông ta quay người tiếp tục nhìn ánh trăng sau khung cửa sổ. Del lặng lẽ ra về. Lòng cậu như thiêu như đốt. Không, chắc chắn không phải là cô gái đó, không thể nào. Nếu thật sự là cô ấy thì cậu chết mất. Cắn chặt môi, cậu lao về nhà Hàn My.

Bà Kim ra mở cửa, thấy cậu bà vội vàng cúi đầu:

-Thái tử tìm ai ạ?

-Hàn My đâu?-Del lạnh lùng nói.

-Hàn My đã trở về thế giới con người cùng đế vương Evil rồi ạ, lúc sáng họ ghé qua đây trước khi đi.

Cảm giác lo lắng trong Del lập tức bị đập tan. Thay vào đó là mớ suy nghĩ vớ vẩn. Đi cùng Shu sao? Hai người đó đi với nhau? Thế giới con người. Cái quái gì đang diễn ra thế? Cậu giận dữ túm chặt cổ áo bà Kim nghiến răng:

-Chính xác là cô ấy đang ở đâu trong thế giới con người?

-Hắt xì! Hắt xì!

Tôi gập mình hắt xì mấy cái liên tiếp. Hình như có ai đang nhắc đến tôi thì phải. Tôi khẽ khịt mũi định bước đi thì Shu đã kéo tôi lại, nhú mày hỏi:

-Em bị cảm à?

-Không. Chỉ hắt xì thôi mà, chắc có ai đó đang nói xấu em!-Tôi xua xua tay.

Nhưng Shu lại nhú mày:

-Đừng có hời hợt thế chứ? Đến khi ốm thật thì ở đó mà nói xấu nhá!

Rồi chẳng đợi tôi lên tiếng phân bua thì Shu đã kéo tôi lại gần rồi vén mớ tóc trước trán của tôi sang bên tai. Chẳng nói chẳng rằng áp trán Shu vào trán tôi, khoảng cách giữa mặt Shu và mặt tôi gần sát chưa đến gang tay, rồi Shu khẽ nhú mày:

-Có vẻ như không ốm thật.

Tim tôi lại thêm một phen muốn đập vỡ ngực để vọt ra ngoài.

25. Chương 23: Mưa

Tôi gật đầu như chiếc máy:

-Em đã nói là không ốm gì đâu mà...

-Cũng khuya rồi, hai đứa đi ngủ đi. Shu ở phòng Hàn My. Còn Hàn My, con ngủ cùng mẹ nhé...-Mẹ tôi cầm trên tay tấm chăn mím cười nhìn tôi và Shu.

-Ừm...-Shu trầm đi một lúc rồi cười nhẹ -Cháu xin lỗi, e rằng cháu phải về lại quốc thôi.... Còn một số chuyện cháu cần phải xử lý.

Mẹ tôi khẽ mím cười gật đầu:

-Ừà... Vậy cháu đi đi...

Tôi nhìn sang Shu, cảm giác bất an lại ủa về. Sự việc ban sáng tôi còn chưa kịp hoàn hồn. Shu bước đến, giữ chặt vai tôi:

-Hàn My, em nghe rõ đây. Em không được quay lại Vương quốc nữa, em phải ở đây, ở đây thôi, rõ chưa?

-Vâng...g....-Tôi siết chặt tay mình.

-Vì...chính tôi cũng không thể bảo vệ được em....-Ánh mắt Shu khẽ chớp một ánh buồn rồi Shu nhanh chóng rời đi. Đột nhiên có cảm giác hụt hẫng kinh khủng.

Tôi nhồm người dậy bước vào phòng mẹ, khẽ vươn vai, nhìn lên chiếc đồng hồ đã điểm đến 11 giờ 30.

-Đã muộn thế cơ à?-Tôi chép miệng.

Tách....Tách....

Mưa bắt đầu đổ xuống, tôi đưa tay đóng cánh cửa sổ để mưa không hắt vào phòng rồi nằm lên giường. Mẹ tôi tắt đèn rồi cũng nằm xuống cạnh tôi. Ấm áp dâng trào tôi ôm chặt lấy mẹ. Đã một thời gian dài rồi tôi không được ôm mẹ chặt đến thế này. Mẹ tôi không nói gì, chỉ khe khẽ xoa nhẹ vào tóc tôi. Chỉ đơn giản thế thôi nhưng tôi đã cảm thấy hạnh phúc vô cùng rồi. Đâu cần những lời đường mật, chỉ cần hành động là hiểu tôi yêu mẹ đến mức nào và nhớ bà ấy đến nhường nào.

Tôi khẽ nhíu mày vươn mình, một mỗi thức dậy bởi tiếng đập cửa. Tôi gãi gãi đầu nhìn lên chiếc đồng hồ, 1 giờ sáng? Tôi vừa chỉ chớp mắt thôi sao? Ai mà rồi hơi đến nhà người khác vào giờ này thế này? Tôi thở dài, mò mẫm chiếc đèn dầu khẽ khàng thấp nó lên. Tôi sợ nếu bật đèn thì mẹ sẽ tỉnh giấc, tôi không muốn thế.

-Gi vậy con?-Mẹ tôi trở mình, nặng nhọc hỏi tôi.

-Con làm mẹ thức giấc sao?-Tôi giật mình thối tắt ngọn lửa nhỏ -Có tiếng đập cửa mẹ ạ....Hình như có ai đó bên ngoài...

-Nhà của chúng ta ở trên ngọn đồi cao, chẳng có ai đến tìm nhà ta giờ này đâu. Chắc gió đập thôi, bên ngoài trời đang mưa lớn mà?

Mẹ tôi vỗ vỗ má tôi rồi quay người lại ngủ. Tôi im lặng, tiếng mưa. Đúng như mẹ nói, mưa rất to, có thể là vì thế nên cửa mới có tiếng đó. Nhưng tại sao tôi lại có cảm giác kì lạ nhỉ? Tôi khẽ lắc đầu rồi nằm xuống lại, tiếng đập cửa lại vang lên. Lại thật, nếu có ai đó thực sự đang ở bên ngoài thì họ phải gọi chứ? Nhưng tiếng này không thể chỉ là tiếng gió đập vào cửa được dù mưa có lớn đến thế nào. Tôi rón rén bước xuống giường, lặng lẽ thấp nển lên mò mẫm từng bước ra khỏi phòng. Càng bước, tiếng đập cửa càng nghe rõ hơn. Tôi thở dài, đặt nển trên bàn rồi quay qua mở chốt cửa.

-Ai đấy?-Tôi chau mày nói.

Cửa bật mở, một bóng người xuất hiện trước mặt tôi. Tôi tròn tròn mắt, đánh rơi cái chốt xuống sàn nhà.

-Del?

Del gặp người thở hổn hển, một tay vịn vào tường. Cả người Del ướt sũng nước, mái tóc bạch kim đẹp là thế bây giờ bết lại vào nhau. Có cảm tưởng như Del đã chạy suốt đêm đến đây dưới trời mưa vậy. Nhưng sao Del lại ở đây? Tôi ngạc nhiên nhìn hấn. Hấn ngược lên nhìn tôi, đôi mắt đẹp của hấn ánh lên tia nhìn đáng sợ khiến tôi phải dựng tóc gáy. Lại ánh nhìn đó, ánh nhìn đầy phần nộ khiến tôi phải run lên. Rốt cuộc tôi đã làm gì sai mà hấn lại tức giận khi thấy tôi đến thế?

Bàn tay đang vịn chặt vào tường của hấn khẽ run run, đôi mày thanh tú của hấn nhíu lại đầy đau đớn. Tôi đứng sững người nhìn toàn bộ biểu hiện của hấn nhưng bất động, tôi vẫn chưa bình tĩnh được khi hấn có mặt ở đây. Sao hấn lại biết nhà tôi chứ?

Del bám chặt cánh tay đang vịn vào tường, cả người chột gập lại và tôi nghe rõ tiếng nghiến răng đầy đau đớn.

-Del...-Tôi đưa tay ra định chạm vào cánh tay của hấn thì hấn đã gằn giọng:

-Đừng đụng vào tôi!

Nghe lời nói đầy đe dọa của hấn tôi có chút rùng mình, vô thức lùi ra sau một bước.

-Tôi chỉ cần chắc chắn cô ổn là đủ rồi...-Hấn cắn môi khó nhọc nói. Rồi không nói gì thêm, hấn quay người bỏ đi.

-Ê...ê... Khoan! Anh đi đâu đấy?-Tôi giật mình thoát khỏi cơn sáng vội kêu lên.

Del khẽ dừng chân, quay đầu về phía tôi nhìn, rồi trong thoáng chốc, Del lại nhàn nhạt bỏ đi.

-Trời đang mưa đấy! Vào nhà tôi đi! Anh ướt hết rồi....-Tôi lại kêu thêm một lần nữa.

-Không khiến cô quan tâm...-Hắn lạnh nhạt đáp rồi bước đi hòa vào làn mưa. Mưa trùm lấy cả người hắn và trong khoảnh khắc đó, tôi chợt cảm thấy hắn cô độc đến lạ kì. Nhìn hắn lặng lẽ bước đi dưới cơn mưa tầm tã, có một nỗi buồn nào đó dâng lên trong lòng, hắn như một con quỷ, một con quỷ cô đơn giữa cuộc đời. Rồi chẳng hiểu như thế nào, tôi lại chạy xộc vào nhà cầm chiếc ô chạy ra đuổi theo hắn.

-Del! Đợi đã!-Tôi vừa chạy vừa kêu lên nhưng không thấy hắn đâu cả. Không thể nào, hắn biến đi đâu chứ? Trời mưa như thế này, lại tối đen. Từ khi nào tôi lại đi lo lắng ột con quỷ như hắn thế này? Đột nhiên, tôi chợt nhớ lại lúc nãy. Cái lúc mà hắn bám chặt cánh tay đang vịn vào tường, vẻ mặt hắn đầy đau đớn, cả tiếng nghiến răng đầy chịu đựng nữa, hắn đang bị thương! Đúng rồi! Tôi hôm qua, vì tôi mà hắn đã bị lũ giám ngục làm trọng thương. Hai phát đạn trong một đêm, chỉ trong một đêm thì dù có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể hồi phục nhanh đến như thế được. Trời ơi, thế tức là vết thương đó đang làm hắn đau đớn. Tôi níu chặt mái tóc của mình, nghĩ đến cảnh hắn đứng trước cửa nhà tôi với bộ dạng ướt sũng. Hắn đến nhà tôi chỉ để xem tôi có ổn không thôi sao? Hắn chạy trong đêm dưới cơn mưa chỉ để xem tôi có ổn không. Thế mà tôi lại đứng im nhìn hắn là thế nào? Người tôi run lên, mặt tái đi khi nghĩ đến việc hắn với vết thương chưa lành đã phải dầm mưa của hắn.

-Del! Del à!-Tôi gào lên bước nhanh trong bóng đêm. Hắn đi đâu. Hắn rút cuộc đã đi đâu chứ? -Del! Tôi xin lỗi mà! Del à!!!

Đường đất đỏ thêm lớp mưa thêm phần trơn tuột. Tôi vô tình trượt ngã một đường dài trên đất va vào gốc cây đau điếng. Chiếc ô trên tay tôi văng ra biến mất trong bóng tối. Tôi bất lực nhìn màn đêm tối đen cùng tiếng mưa, nước mắt khẽ rơi. Tôi bật khóc. Tôi đúng là đứa tồi tệ nhất trên đời.

-Chỉ ngã một chút mà đã khóc là sao?-Một giọng nói ngang phè vang lên.

Tôi giật mình ngẩng đầu lên, trong màn đêm, hắn vẫn toát lên vẻ đẹp khó giấu nổi. Hắn rút túi quần hững hờ dựa vào gốc cây vô hồn nhìn tôi, nhưng đôi mắt hắn, nó buồn quá.

-Hức..hức...-Không hiểu sao lúc này tôi thấy hắn dễ thương dễ sợ. Không kìm nổi xúc động, tôi bật dậy ôm chầm lấy hắn. Hắn hơi bất ngờ lảo đảo vài bước ra đằng sau rồi cũng đứng vững lại, mở to mắt nhìn tôi. Tôi đưa khuôn mặt tem nhem nước, nước mưa có, mà nước mắt cũng có lên nhìn hắn.

-Hàn My...?-Hắn hơi nhú mày nhìn tôi.

-Hức..hức... Tôi xin lỗi! Là do tôi tồi tệ! Hức hức...-Tôi túm chặt cổ áo hắn gào lên nức nở -Anh bị thương đến thế... hức hức... Mà tôi không hiểu, tại sao anh phải điên rồ đến thế... Đi dưới mưa đến đây chỉ để xem tôi có ổn không... Hức...hức...Trong khi vết thương trên người anh chưa lành, còn tôi thì quên bằng...

Hắn hơi khựng lại khi thấy hành động của tôi. Hắn nhú mày:

-Cô... Đang lo cho tôi đấy à?

-Chứ sao nữa! Hức hức... Tôi mang ô đi tìm anh, gọi anh nát nhà mà chẳng thấy mặt anh đâu... Tôi còn tưởng anh chết ở xó nào rồi!

Ánh mắt hắn dần đi một hồi lâu rồi khước miệng hắn chợt nhếch lên, khuôn mặt hắn gần như sáng bừng. Hắn đưa tay siết chặt tôi vào hắn hơn và nhẹ nhàng nói:

-Đừng khóc...Tôi ổn mà...Tôi đang đứng trước mặt em đây, không phải sao?

Tôi nuốt đi những tiếng “hức hức” trong cổ họng rồi bình tĩnh lại ngẩng đầu lên. Tôi đứng hình vì cái hành động sỗ sàng của mình. Tôi đang làm cái quái gì thế này? Ôm...ôm hắn? Đã thế mặt hắn còn cúi xuống để nhìn tôi nên khoảng cách mặt hắn và mặt tôi gần đến mức tôi cảm nhận được làn hơi ấm phả vào mặt mình. Cũng có chút giật mình khi thấy hắn đáp trả hành động quái dị của tôi, tôi cứ tưởng hắn sẽ không ngần ngại đáp tôi ra chứ? Khi lấy lại được ý thức, tôi mới vội đẩy hắn ra. Nhưng hắn đã nhanh chóng siết chặt tôi vào hắn hơn, tôi ngạc nhiên nhìn lên. Hắn chỉ khẽ cúi đầu xuống thì thầm:

-Như thế này, một chút thôi... Xin em đấy...

Hơi sững sờ trước câu nói của hắn. giọng nói của hắn nhẹ nhàng đến bất ngờ, đôi mắt của hắn cũng đầy ảm áp.

Tôi chờ người đi hồi lâu rồi sức nhớ ra vết thương trên người hắn. Tôi đẩy mạnh hắn ra. Hắn có chút bất ngờ loạng choạng vài bước ra đằng sau.

-Đứng yên đấy!-Tôi cầm tay hắn lên, giật ngược ống tay áo đen làm nó rách một đường dài. Hic, nội công thâm hậu quá. Hắn trợn mắt nhìn tôi nhưng tôi không để ý đến ánh mắt đó, cả người cứng đờ ra khi nhìn vào vết thương dài rạch từ bắp tay đến xuống quá khuỷu tay. Vết thương dài, sâu và máu không ngừng tuôn ra.

-Chuyện...Chuyện gì thế này? Vết thương này từ đâu mà ra?-Tôi hoảng sợ run run nhìn lên khuôn mặt lạnh tanh của hắn.

-À..-Hắn hờ hững hơi nhếch mày nhìn vết thương rồi nhún vai -Đang đi bắt gặp lũ giám ngục hôm qua nên bị chúng chém cho vài phát.

Hắn nói giọng nhàn nhạt vẻ như chẳng hề để ý đến vết thương đó.

-Anh nói thế là sao? Còn ở đâu nữa?-Tôi gắt lên rồi chẳng đợi hắn phản ứng, tôi đã xoay người hắn một vòng. Trời thì tối, áo hắn thì lại màu đen, làm sao mà tìm được đây. Tôi thở dài, vô tình đưa tay chạm nhẹ vào lưng hắn. Cả người như có luồng điện xẹt qua khi bàn tay tôi cảm nhận được một đường vải rách sau lưng hắn. Tôi run run nhìn vào, chưa kịp chạm kĩ thêm một lần nữa thì hắn đã đẩy tôi ra, lạnh lùng nói:

-Đừng có đụng vào người tôi, tôi không thích.

Tôi không dám đụng vào nó nữa khi tôi đã biết cái vết thương tiếp theo nó sẽ kinh khủng như thế nào. Lũ quái vật mang tên giám ngục. Tôi bật khóc. Hắn hơi sững lại rồi cũng nhú mày nhìn sang tôi:

-Nín đi, khóc cái gì chứ?

-Lũ giám ngục đó làm anh ra nông nổi đó là do tôi. Do tôi... Hức hức...Tôi không biết, tôi cũng đang rất hoảng sợ...-Tôi nín chặt tóc mình. Hắn cự mình, đôi mắt hắn nhìn tôi đầy giận dữ, rồi hắn nắm mạnh vào thân cây quất lên:

-Tôi đã bảo là cô nín đi cơ mà!

Tôi giật mình khi nghe lời hắn nói. Hắn lại giận dữ, giận dữ với tôi. Tôi cứ ngỡ là hắn hết ghét tôi rồi. Tôi thôi khóc, cổ họng chỉ nấc lên, tôi cũng không dám nhìn lên hắn nữa. Hắn là hung thần của tôi, có vẻ như tôi đã quên đi điều đó. Hắn có chút dờ dẫm, rồi đột nhiên rất nhẹ nhàng, hắn bước đến gần tôi, nâng mặt tôi lên, đôi mắt buồn đến kì lạ:

-Xin lỗi... Chỉ vì tôi không muốn nhìn thấy em khóc...

Có chút sững người khi nghe lời hắn nói. Cái gì? Tôi có nghe lầm không?

-Hắt xì!-Tôi gập mình hắt lên một tiếng. Del khẽ nhú mày rồi ngước lên trời.

-Trời mưa to quá, lại không có ô...-Del thở dài.

Tôi lúc này mới ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn quanh. Trời tối đen không có lấy một ánh đèn. Xung quanh lại toàn cây và cỏ, cũng đúng vì nhà tôi ở trên đồi mà. Quan trọng là bây giờ tôi mới phát hiện ra tôi đang đứng ở một nơi lạ hoắc. Thứ cuối cùng tôi nhớ là trong đêm tối tôi trượt ngã một đường dài và va đầu vào gốc cây. Tôi hoang mang dờ dẫm nhìn quanh.

-Thôi chết! Đây đâu phải đường nhà mình?

-Cái gì?-Hắn nhú mày -Đừng bảo rằng cô không biết đây là đâu chứ?

Tôi gật đầu:

-Làm sao tôi biết được khi trời tối, lại mưa trắng không lộ nổi, xung quanh toàn cây với cỏ, có trời mới biết tôi đang khúc nào ở ngọn đồi.-Tôi cúi lên -Do anh đấy! Lúc tôi gọi anh khản cả cổ anh không ới ột tiếng.

Hắn im lặng nhìn tôi, không trả lời. Hắn lúc nào cũng thế, chưa bao giờ trông hắn thân thiện lấy một lần, dù sao điều đó tôi cũng đã quá quen rồi.

Tôi thở dài nhìn hắn, với hàng tá vết thương như thế thì cầm cự trong mưa không phải là điều tốt. Nghĩ thế tôi bèn kéo hắn đi.

-Đi đâu đấy?-Hắn nhàu mày hỏi tôi.

-Tìm chỗ mà trú mưa thôi.-Tôi hậm hực nói – Chứ chẳng lẽ anh định đứng trong mưa với bộ dạng đó sao?

Hắn lại im lặng.

-May quá! Có một ngôi đền!-Tôi nheo mắt và thấp thoáng thấy bóng ngôi đền nhỏ sau một vòm cây cổ thụ. Tôi kéo hắn vào.

-Nghe bảo những ngôi đền thế này thường có ma đấy.-Hắn nhàn nhạt nhìn sang tôi. Nghe thế tóc gáy tôi dựng cả lên, bước chân chùn lại run run chẳng dám bước vào.

-Phì,...Ngốc...-Hắn bật cười rồi mở cửa kéo tôi vào.

Kết...

Cửa bật mở, và tôi chợt nhận ra, đây không phải là một ngôi đền. Trông như căn nhà gỗ mà những người thích đi phượt hay dựng lên để mỗi lần vào rừng chơi có chỗ để nghỉ chân hơn.

-Thợ săn...-Del mở cửa tủ bám đầy bụi, bên trong toàn những chiếc áo khoác nỉ đã sờn nhưng còn sạch sẽ -Có cả bật lửa, bát. Thậm chí còn có cả lò. Xem ra họ mới ở đây khoảng hai ba hôm trước.

Hắn bước đến chỗ dựng củi, đốt nó lên sáng cả góc tối.

Tôi ngồi xuống sát tường, thu mình nhìn ngọn lửa cháy. Hắn nhìn sang tôi rồi mở tủ ném cho tôi một chiếc áo khoác dài, nhàn nhạt nói:

-Mặc nó vào nếu cô không muốn ốm hoặc lộ “hàng quý”.

Nghe hắn nói, tôi mới giật mình nhìn xuống bộ quần áo đã ướt sũng. Tôi khoác nó vào.

-Cởi bộ đồ ướt bên trong ra, cô định ủ bệnh trong người à?-Hắn nhàu mày gắt lên rồi bỏ ra ngoài, đóng sập cửa lại, nói vọng vào –Tôi đứng ngoài này chờ, trong vòng 5 phút cô phải thay cho tôi.

Tôi hơi đứng hình một lát rồi cũng thở dài thay đi. Chiếc áo khoác dạ cổ cao kín, hai hàng nút chạy dọc tà bên phải, độ dài của chiếc áo ấy dài gần hết chân. Tôi tự nghĩ chắc chủ nhân của chiếc áo này phải là một người cao lớn như Del. Thế là yên tâm, nó còn kín hơn cả những bộ khác.

-Xong chưa?

-Rồi!

Del bước vào, cởi bỏ lớp áo đen bên ngoài móc lên. Nhưng chiếc áo trắng của hắn vẫn không thay dù nó cũng đã ướt sũng. Tôi nhìn những vết thương lộ ra trên người hắn, khẽ thu mình lại, tôi cảm thấy tội lỗi vô cùng.

-Anh có lạnh không đấy?-Tôi khẽ đưa mắt nhìn lên hắn.

-Có, cô sưởi ấm tôi đi. -Hắn khoanh tay nhưn mắt nhìn tôi.

-Tôi chẳng biết sưởi ấm như thế nào cả, chính tôi còn đang tê cóng đây...-Tôi rụt đầu vào cổ áo cao.

Hắn trầm đi một lúc rồi chợt mỉm cười:

-Vây.. cô cho tôi mượn bàn tay cô đi..

-Mượn bàn tay tôi?-Tôi nhàu mày nhìn sang hắn.

-Đúng, mượn bàn tay cô, không phải cô lo tôi lạnh sao? Cho tôi mượn bàn tay thôi mà...

Tôi run lên vì lạnh nhưng rồi cũng đứng dậy đi về phía hắn, đưa tay tôi trước mặt hắn dù chẳng biết hắn sẽ làm gì. Hắn chụp lấy bàn tay tôi, đôi mắt hắn chợt sa lại đầy nghiêm túc:

-Cô là con gái mà cô không biết sưởi ấm người khác như thế nào thì tôi đành sưởi ấm lại cho cô vậy.

Nói rồi chẳng để tôi kịp ư hử gì, hắn giật mạnh tôi ngã chồm vào người hắn. Rồi hắn ôm chặt lấy tôi, đôi mắt hắn có một cái rung thật nhẹ:

-Tôi là con trai, tôi không biết cách làm cho người khác cảm thấy ấm áp là như thế nào, tôi chỉ biết làm theo quán tính của một người con trai mà thôi.

Tôi sờ sờ một hồi rồi đột nhiên trước mặt tôi là một màu đen không ánh sáng.

—

Quá mệt mỏi với những chuyện đã xảy ra, Hàn My nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Del vẫn ôm chặt Hàn My, nhìn ngọn lửa đang cháy và nhìn xuống cô gái đang ngủ trong tay mình. Del nhẹ nhàng vuốt đi mớ tóc ướt hồn độn trên trán Hàn My qua bên tai:

-Ngủ đi cô gái... Tôi và cô chỉ có thể là bạn hôm nay nữa thôi.. Vì biết đâu ngày mai cô thức dậy, tôi và cô sẽ trở thành kẻ thù...

Del khẽ hôn vào má Hàn My, và cũng lúc đó, có giọt nước mắt rơi xuống từ trái tim ác quỷ, thấm vào khuôn mặt ai đó đang ngủ ngon lành.

Một đêm mưa, Del cứ ôm chặt Hàn My như thế và chìm vào giấc ngủ, cho đến khi ánh nắng gõ cửa, Del mới thức giấc. Cô gái đó vẫn ngủ ngon lành trong lòng cậu như tối qua, không hề suy chuyển, nhưng cậu cay đắng nhận ra một điều: Khi cậu trở lại quốc, cậu và Hàn My sẽ không bao giờ là bạn bè như thế này được nữa.

26. Chương 24: Nộp Mạng

Cậu khẽ bật cười, cay đắng tự hỏi. Hàn My ngủ ngon lành và trông cô hạnh phúc đến lạ. Cậu nhìn chăm chú rồi tự hỏi: Hạnh phúc là gì?

Tôi tỉnh dậy. Ánh nắng lách qua những khe hở từ những miếng gỗ chiếu vào khiến tôi phải nheo mắt. Tôi vươn vai, dụi dụi mắt, xơ xác nhìn mọi thứ trước mắt.

-Hơ... Đây là chỗ quái nào thế này? -Tôi gãi gãi đầu nhìn quanh. Đây đâu phải là phòng của tôi. Đã thế, tôi lại còn dựa vào góc tường nữa chứ? Tôi gõ gõ đầu, khi kí ức được gắn liền tôi mới “À” lên một tiếng đầy vô dụng.

Cơ mà hắn bỏ đi đâu rồi?

—

Tôi bước về nhà, ngáp một tiếng dài. Quả nhiên, tối hôm qua chúng tôi đi lạc xuống xưởng gỗ ở dưới này, và chỗ đó là chỗ ngủ lại khi có thợ làm đêm. Mẹ tôi tỉnh dậy, bà cầm bình nước tưới nhẹ nhẹ lên khóm hồng trước nhà. Mọi thứ sau cơn mưa tối qua có phần trông tràn đầy sức sống. Những chiếc lá còn đầm ướt và những giọt nước còn treo ngược mình lên những ngọn lá. Cánh đồng hoa trước nhà cũng trở nên tràn đầy sức sống hơn. Tôi khẽ nhích mình, cảm môi. Phải giải thích với mẹ thế nào đây? Tối hôm qua tôi bỏ đi đến sáng mới về. Mẹ tôi nhìn về phía tôi, khẽ mỉm cười:

-Hàn My...

Tôi bước lại gần mẹ, dè dặt:

-Đêm qua con...

-Đừng nói gì cả... Mẹ tôi khẽ ngắt một chiếc lá vàng từ một chậu hoa –Mẹ biết con gái mẹ có lý do, lý do đó đôi khi không thể diễn đạt được đúng không?

Tôi nín thở, chợt cảm thấy nhẹ nhõm. Mẹ luôn là người hiểu tôi như thế. Tôi ôm lấy mẹ, thủ thủ kể ẹ nghe toàn bộ câu chuyện, chẳng giấu điều gì ngoại trừ việc tôi là người con của Mặt trăng máu. Mẹ tôi lắng nghe, không bình luận, không câu gắt, chỉ mỉm cười vuốt tóc tôi. Đúng thế, sự im lặng đúng lúc của mẹ khiến tôi nhẹ nhõm vô cùng. Mẹ tin tôi, tôi chỉ cần như thế.

Tôi ra lò mì phụ mẹ suốt buổi sáng hôm đó. Lâu rồi tôi chưa được vui vẻ cùng mẹ đến như thế.

-Á!-Tôi kêu lên một tiếng khi mang mẻ bánh ra khỏi lò mà tôi quên mang bao tay.

Mẹ tôi quay sang tôi lo lắng cầm bàn tay tôi lên, nhúu mày giọng gần như trách móc:

-Sao con bắt cần đến thế hả Hàn My?

Tôi lắc nhẹ đầu. Thu bàn tay ra sau lưng cười tươi:

-Chỉ là một chút thôi, nó sẽ hết ngay mà, có phải bị phỏng nặng đâu. Mẹ đừng lo.

Mẹ tôi định nói gì đó nhưng ông chủ của một tiệm bánh đến lấy hàng thì mẹ đành phải ngưng quan tâm đến bàn tay tôi. Nhìn bóng hình mẹ, nhìn nét mặt lo lắng của mẹ chợt có một niềm hạnh phúc khó tả len lỏi trong lòng. Mẹ ơi, con muốn được mẹ quan tâm quá, muốn mẹ yêu thương con mãi quá. Nhưng điều đó thật khó phải không hả mẹ? Con là “người được chọn”, sớm hay muộn thì con cũng sẽ chết. Lúc đó ai chăm sóc mẹ khi mẹ ốm đây? Ai sẽ thức dậy cùng mẹ mỗi sớm đây? Ai sẽ ôm mẹ và rúc đầu vào lòng mẹ mỗi mùa đông đến đây? Ai sẽ là niềm vui của mẹ khi mẹ đón ngày mới? Và mẹ sẽ còn ai để lo lắng, chăm sóc cho nữa đây? Tại sao ngay cả ước nguyện được ở bên mẹ lâu dài con cũng bị tước đoạt chứ? Cha con đã đi trước, cha để lại mẹ với ngôi nhà trống không, mẹ chỉ còn con là nguồn vui duy nhất, sao cha có thể mang cả con đi theo cha chứ? Chạy trốn lũ người tàn bạo đó ư? Con e là không thể. Mẹ ơi... Nếu một ngày con biến mất, mẹ vẫn sẽ sống tốt chứ? Nghĩ thế nước mắt tôi vô thức chảy ra nhòe đi cảnh vật trước mắt. Trái tim tôi gần như vỡ vụn, nó đau, đau lắm. Tôi gạt đi dòng nước mắt, quay lại với mẻ bánh thơm phức. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

-Thôi chết, mẹ để quên cuốn sổ ghi chép ở nhà rồi..-Mẹ tôi lục lọi ngăn tủ, nơi đầy giấy tờ và hóa đơn.

-Mẹ đã kiểm tra trong chiếc túi của con chưa?-Tôi quay sang mẹ.

Mẹ tôi gạt đầu thay cho câu trả lời. Tôi đặt mẻ bột mì xuống, phủi phủi áo rồi cười tươi nhìn sang mẹ:

-Vây mẹ đừng lo, để con về nhà lấy.

Mẹ tôi cũng mỉm cười nhìn sang tôi. Tôi trùm vội chiếc khăn che nắng lên, chạy ra bắt một chiếc xe ngựa và leo lên.

-Cho tôi đến ngọn đồi trên thị trấn được không ạ?-Tôi ngồi lên ghế xe, nhìn về phía người lái xe. Nhưng khoan đã, hình như có sự nhầm lẫn đây, tôi đang ở thế giới con người, không phải thế giới Vampire, tại sao lại có xe ngựa ở đây? Tôi nhúu mày khó hiểu nhìn lên vị đánh xe đang ngồi bất động ở trước.

Có gì đó bất thường ở đây. Tôi nín thở rồi đưa tay với về phía người đánh xe:

-Bác đánh xe?

Nhưng cả người ông ta đột nhiên lắc lư dữ dội. Tôi giật mình vội rút tay lại, trợn tròn mắt nhìn ông ta. Kì quái! Tôi nhòm người dậy định nhảy ra khỏi xe thì đột nhiên cánh cửa hai bên xe đóng sập lại. Một bàn tay đen ngòm trườn lên từ dưới sàn xe rồi nhanh chóng nắm lấy cổ chân tôi. Mặt tôi tái mét đứng hình vì sợ.

-He he he....

Tiếng cười man rợ cất lên. Người đánh xe từ từ quay ngược đầu lại đến quá 90 độ ra đằng sau nhìn về phía tôi. Gương mặt đen nhẻm với quai miệng cười man rợ nhếch dài đến trên vành tai. Tôi hoảng sợ hét lên thảm thiết, dây cương cố gắng thoát ra nhưng những bàn tay ma quái nhẩy nhẩy đáng sợ ôm dần người tôi, trườn đi khắp góc ghế. Quân Evil!

-Cứu! Ai đó cứu tôi với!-Tôi gào lên thảm thiết, vùng vẫy vùng vẫy nhưng bóng ma lang thang vẫn bò nhẹ nhàng trườn lên ghế, siết chặt chân tôi. Mọi người xung quanh vẫn đi lại bình thường không ai để ý đường như chúng tôi là vô hình. Người tôi run lên và tôi đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

-Hí.....í.....í....

Con ngựa căng lên sau phát roi thắt người, chạy vô và về phía trước. Tôi hoảng sợ, thực sự hoảng sợ.

Chiếc xe ngựa chạy như điên.Cả chiếc xe xóc lên khiến tôi còn tưởng nó sẽ rơi xuống vực khi nó chạy qua một đoạn đèo mảnh. Tôi cắn chặt môi đến mức bật máu. Hai bàn tay tôi bấu chặt vào thành xe. Chúng vẫn rên lên những nụ cười man rợ và tên lái xe giám ngục vùng mạnh roi vào ngựa khiến nó điên cuồng rú lên đau đớn phi nhanh hơn. Tôi hoảng sợ, chúng không biết chiếc xe ngựa này morg mạnh đến thế nào ư? Với độ tàn bạo của chúng thì chiếc lồng xe bằng gỗ này sẽ không cầm cự được lâu. Chúng điên cuồng như thêm khát đuổi con mồi đằng trước. Chiếc xe phi qua mô đất, rồi hạ cánh thô bạo làm cả chiếc xe ngựa gần như vỡ tung. Tôi thì gập mình đập trúng thanh gỗ bên trên bị long ra. Cầu xin ai đó cứu tôi, tôi xin đấy! Del, Shu, ai đó làm ơn cứu tôi đi, tôi sợ lắm! Tôi còn chưa nói lời từ biệt mẹ, chưa kịp ôm mẹ lần cuối, chưa kịp hôn mẹ. Nước mắt cứ tuôn ra trong hoảng loạn.

Cạch.....

Rầm!!!!!!

Một tiếng động kinh người vang lên tôi chỉ kịp thấy mình bị văng ra một cách thô bạo ra khỏi xe và chà sát đất đến bật máu.

-Hộc..Khụ khụ..

Tôi bật ho lên khi bụi đất xồm lên tung tóe. Mắt tôi nhòe đi, cả người cứng đờ vì đau đớn. Tôi cứ tưởng mình sẽ nằm bất động giữa đất như thế này mãi.

Tôi khê hé mắt cố nhìn cho rõ xem chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy đằng xa con ngựa với bộ phần đánh xe đã bị gãy chạy một mình. Tên đánh xe thì cũng nằm bất động như tôi. Chiếc xe ngựa thì nằm sòng soài đằng xa đã tan đi phan nữa. Tôi khê cựa mình. Chợt nhớ đến mẹ. Mẹ? Mẹ? Mẹ tôi? Cảm giác bất an dâng lên quặn cả tâm trí tôi. Mẹ, mẹ ơi!!!! Tôi hoảng loạn cố bật người dậy, cả cánh tay tôi bồng rớt hết cả da làm tôi đau rất. Tôi cắn chặt răng cố gắng nhồm người dậy.

-Mẹ...

Chưa bao giờ tôi thấy bất an đến như thế này khi nghĩ về mẹ. Tôi ôm chặt cánh tay vừa chà sát thô bạo trên đường, cố gắng nén đau cố chạy về nhưng cả người đau rất.

Tôi chạy, chạy quên cả cánh tay gần như tê liệt của mình.

-Cô em đi đâu mà vội thế? Có cần anh chở về không?-Hai chàng trai lái chiếc xe máy đi tà tà bên tôi, cổ áo mở bung ba nút ở cổ tỏ rõ sự ăn chơi. Lũ tán gái đều cáng, nhưng có chúng giờ này đúng là không vô ích tí nào! Tôi cười nhìn lên chúng:

-Cho tôi đi nhờ về làng không?

Nói rồi, chẳng đợi chúng trả lời tôi đã gõ mạnh chân xuống đất. Một mô đất nhồm lên làm chiếc xe máy xóc mạnh, hai tên ngã xuống khỏi xe. Tôi nhanh chóng leo lên, không quên nháy mắt cảm ơn chúng rồi phóng đi. Hệ mọc đôi lúc đúng là cần thiết! Ở chỗ thị trấn thuộc nơi hẻo lánh như tôi thì công an còn chẳng thèm lên nói gì là trực nên cứ phóng thoải mái, vùng nông thôn mà. Mẹ, mẹ ,mẹ!!! Tôi gần như gào lên, lòng như thiêu như đốt. Tôi chạy về lò mì, gian hàng đã đóng cửa.

-Mẹ! Mẹ đâu rồi??

-Mẹ cháu đã về nhà rồi mà..-Bà Chi làm thêm bên trong tiệm nói.

-Dạ?

-Sau khi nhận được cú điện thoại, mẹ cháu đã vội vàng về nhà.

Nghe thế mặt tôi tái mét, hoảng hốt leo lên xe phóng về ngọn đồi. Lòng thầm mong mẹ tôi vẫn bình an vô sự.

Tôi thả xe ngay dưới chân đồi, chạy nhanh lên hết sức có thể. Con đường bỗng trở nên xa hơn bao giờ hết.

-Mẹ!-Tôi chạy đến nhà kêu lên.

Tôi chạy xộc vào nhà, mọi thứ bên trong là một mớ hỗn loạn. Mảnh vỡ thủy tinh vỡ tan khắp nhà. Bàn ghế gãy tan tành, màn treo ở cửa sổ bị xé đến rách nát. Người tôi run lên hoảng sợ gào to:

-Mẹ! Mẹ ở đâu? Mẹ ở đâu? Mẹ!!!

Nhưng không có ai trả lời. Tôi hoảng loạn mở toàn bộ cửa phòng nhưng bên trong phòng thì cũng là mớ hỗn loạn. Tôi khó thở, thực sự khó thở. Tôi thôi thóp cổ dựa vào tường. Một vết nhót màu xanh dính bên tường làm tôi chú ý.

- Giám ngục! -Tôi nhìn kĩ vết nhầy, nghiêng răng đầy căm phẫn. -Khốn kiếp!

Và bất giác tôi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Một hàng chữ được phun bằng sơn đỏ rõ nét với hai chữ cụt lủn “NỘP MẠNG” và dòng chữ nhỏ ghi bên dưới “đế vương Black”.

Tôi nghiêng chặt răng, ghì chặt ngực trái mình, trái tim tôi đập nhanh đến dữ dội. Đế vương Black cũng đã biết rồi sao?

Dã man!

Chúng bắt rồi! Mẹ tôi đang ở trong tay chúng đúng không? “NỘP MẠNG”, nghe cứ như là nếu tôi tự nộp mạng thì chúng sẽ thả mẹ tôi ra vậy. Tôi gặp người đau đớn. Khó thở, khó thở quá. Muốn khóc nhưng cổ họng nghẹn đắng tôi không thể bật khóc nên tiếng. Tôi đau đớn quằn quại đổ ập xuống sàn nhà, nước mắt tuôn ra mặt chất.

-Thế là...con không còn đường rút nữa..phải không mẹ?

Tôi bật khóc. Mẹ ơi.. Con bất hiếu làm hại mẹ rồi.. Con phải làm gì đây? Tôi cắn chặt răng, trái tim gần như vỡ vụn. Trong một buổi, tôi bị đến hai quân tùy đuổi. Vừa thoát chết bên cổ xe ngựa điên của Evil thì lại mẹ lại bị bọn Black khống chế. Nộp mạng.. Ừ, thế đấy... Nộp mạng. Đế vương Black, tôi thua ông rồi...

Tôi gục đầu xuống, cả người quặn thắt. Vết thương nhức nhối.

.
. .
. .
. .

.Tôi giờ cũng không còn lưu luyến mạng sống mình nữa khi biết rằng tôi vốn đã con mồi được định sẵn. Dù có trốn chạy cỡ nào tôi cũng thể thoát được. Tôi lẩm bẩm quấn lại vết thương trên cánh tay mình. Nhìn ra bầu trời ngoài kia, có một chút huyệt hắng.

.
. .
. .
. .

“Đoàn tài điện 15 xin nhanh chân”.

Tiếng loa vang lên cả một bến tàu. Ngày trước tôi và Shu cũng cùng nhau đi chuyến này. Tôi bước vào trong, những người đang ngồi bên trong trông ai cũng mệt mỏi. Họ là Vampire, sống ở thế giới con người là cả một thử thách nên họ mới mệt mỏi đến thế đúng không? Bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất giao liên với vương quốc đó là chuyến tàu 15 này. Cánh cửa ngày trước mẹ dẫn tôi đi đã bị phá.

Tàu chuyển động còn tôi thì bất động. Cánh tay tôi gần như tê cứng.

Mưa...

Lại mưa nữa à?

Tôi thần thờ, chợt cảm thấy thật nhẹ nhõm. Tôi đang tự nộp mạng cho Black, Black đúng không? Tôi sắp chết rồi. Ít nhất tôi ẽ gặp được cha mình và nói cho ông biết tôi nhớ ông đến thế nào.

Nước mắt khẽ rơi.

-Hahahaha...

Bên trong căn phòng tối bật lên nụ cười man rợ. Del bước vào, vẫn với bộ dạng nhàn nhạt lạnh lùng.

-Gi?

Đế vương Black quay người lại, nhếch mép cười:

-Ta muốn con tự tay giết con bé Mặt trăng máu đó.

Del không trả lời. Dù bộ dạng cậu vẫn lạnh lùng nhưng đôi mắt cậu đã có vẻ lo lắng.

Đế vương nhìn đứa con của mình, cầm tách trà lên, lạnh lùng nói:

-Ta đã nói với con rằng đừng bị thứ tình cảm vợ vẫn chi phối, nhớ không?

Del vẫn không trả lời. Đế vương Black nở nụ cười man rợ, nghiêng răng rít lên đầy đe dọa.

-Số phận người mẹ đang bị giam trên tòa tháp cấm của mây phụ thuộc vào mây đấy.

Del như dòng điện chạy qua người. Cả người lạnh toát cứng đờ ra. Còn đế vương Black thì cười điên dại đến man rợ.

27. Chương 25: Những Bí Mật Tưởng Chừng Chôn Sâu Trong Quá Khứ

Tôi bước xuống ga tàu. Mọi người ai cũng uể oải. Tôi thở dài. Đây có thể lần cuối tôi ngồi trên chuyến tàu này. Thật thảm hại. Tôi lặng lẽ bước đi. Trời đã xuống tối.

-Thứ chúng cần là mình, đúng không? Mẹ sẽ ổn thôi.

Tôi tự nhủ. Khẽ ngược nhìn lên ánh trăng, tôi chợt giật đứng mình nhận ra mặt trăng đang nhuộm dần màu máu.

Del nghiêng chặt răng. Người mẹ đang bị giam cầm trên đỉnh tháp cấm, điều đó đã khiến cậu điên cuồng ngay từ khi còn bé. Cậu đã từng cảm giận đến mức muốn giết chết ông ta, nhưng bây giờ, chính ông ta lại có thể lấy mẹ cậu ta khống chế cậu hay sao? Del nạm chặt tay. Cả người cậu toát ra sát khí đến đáng sợ. Cậu lặng lẽ bước ra ngoài.

Tòa tháp cao cổ kính trông buồn đến lạ. Cậu bước lên bậc thang. Đã ba năm rồi cậu không lên tòa tháp này, không phải vì cậu không có tình cảm với mẹ, mà chỉ vì cậu không đủ can đảm để nhìn mẹ sống đau đớn trong đó. Cậu nhìn lên ánh trăng. Trăng đã có màu đỏ lừng, đã gần đến ngày định mệnh rồi. Tòa tháp chìm trong bóng tối đến đáng sợ. Cậu dừng lại trước một căn phòng, nhưng là căn phòng không có cửa. Cũng đúng thôi, nó được xây riêng cho bà ấy mà, cần cửa làm gì khi hiểu rõ bà ấy sẽ bị giam vào đó suốt đời. Del hé mắt nhìn vào ô song sắt nhỏ bên ngoài. Ánh trăng leo lét chiếu vào bên trong. Một người phụ nữ với mái tóc xõa ra trông đến rù rượi, đôi mắt tiêu tụy và thân hình xơ xác. Bộ áo váy đã rách bươm trông đến thảm. Người phụ nữ ấy mân mê xếp từng cọng rơm bên trong thành hình một chàng trai, cười ngây dại. Del khẽ nén nước mắt. Người phụ nữ khẽ ngoảnh mặt lại nhìn ra song sắt, có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng cười ma mị:

-Cậu là ai? Trông cậu quen thế nhỉ?

Del đưa tay siết chặt song sắt, cắn chặt răng nhìn người mẹ của mình. Bà ta khẽ nghiêng đầu, chỉ vào hình chàng trai được xếp bằng rơm trên sàn, cười cợt nói:

-Thấy đẹp không? Cậu thấy nó có đẹp không? Con trai tôi đấy, đó là con trai tôi đấy...Con trai tôi nó nhỏ bé lắm, nó đáng yêu lắm...Cậu thấy không?

Del nghiêng chặt răng gục đầu vào song sắt bật khóc. Cậu đau, đau lắm.

-Mẹ ơi... Xin mẹ...Đừng giả điên nữa...Con không chịu nổi đâu...-Del gập mình cố gắng bật tiếng nói.

Người phụ nữ bên trong ngậy người đi một phút, đôi mắt vô hồn ngậy ngốc, cười cười ma mị. Nhưng dù tàn tạ thế nào thì bà vẫn không mất đi vẻ đẹp kì lạ.

-Cậu là con tôi? Không, con tôi nó nhỏ lắm... Nhỏ bé lắm... Đâu cao lớn như cậu. Con tôi nó như thế này...

Người phụ nữ chỉ vào hình rơm xếp trên sàn đất. Del đau đớn khụy xuống. Bà ta cứ ngậy ra như thế rồi đột nhiên một bàn tay ấm áp siết nhẹ lấy tay Del, nhẹ nhàng nói:

-Chàng trai trẻ, đừng khóc.

Del gục đầu vào song sắt.

-Làm sao đây? Chọn một trong hai người, quá khó với con...

Có ai đã từng biết tại sao mẹ Del nằm đó chưa?

Ngày trước bà ấy là một vũ nữ trong một quán hát. Bà ấy mang sắc đẹp vạn người mê, nhưng trên hết, bà là chủng tộc Vampire-F_Chủng tộc lai sói_vì bà ấy vốn xuất thân từ bản làng đó. Vampire-F khiến mọi người vừa nể phục, vừa khinh bỉ. Nể phục ở chỗ, Vampire-F mang một trí tuệ siêu phàm, có thể nhìn được tương lai, lại có quyền năng đặc biệt. Thông minh nhất vượt trước loài thuần chủng xa. Nhưng khinh bỉ ở chỗ, Vampire-F lại mang tạp chủng. Không phải vampire thuần mà lại mang “giống chó” trong người. Đó là thứ mà mọi người kinh tởm.

Đế vương Black trong một lần xuất hiện, tình cờ nghe được, ông ta cho người bắt cóc bà ấy về làm vợ ông ta một đêm. Ông ta muốn bà ta sinh cho ông ta một đứa con, mang thứ máu quyền quý của dòng thuần và hòa với sự thông minh tuyệt đỉnh của loài sói. Và ông ta sẽ có đứa con hoàn hảo nhất. Đứa con mang sự tốt đẹp tinh hoa của hai dòng máu đó sẽ là công cụ để ông sử dụng sau này. Ngày Del sinh ra, bà vừa chỉ được chạm vào làn má con một lần thì ông ta đã giật Del từ tay bà ra, lạnh lùng nói:

-Đừng chạm vào đứa con của tôi.

Bà sưng sờ. Ông ta khẽ lắc đầu bước đến, nâng mặt bà ấy lên, nhàn nhạt:

-Vampire-F ở trong cái điện Black này quả là một sự sỉ nhục lớn.

Ông ta đưa bà ta đến một nơi. Đó chính là tòa tháp tối đen. Ông ta tống cả hai mẹ con vào tòa tháp đó. Del sống cùng mẹ trong tháp cho đến khi lên năm thì ông ta đưa Del ra ngoài.

Từ đó Del sống cùng ông ta, Del sợ, rất sợ ông ấy. Ngay khi Del được đưa ra ngoài, ông ta đã cho người phá cánh cửa và thay vào đó là xây mảng tường dày bít kín, chỉ để lại khung song sắt nhỏ.

Một lần Del lén lên thăm mẹ bị ông ta bắt gặp, Del đã bị đánh đến mức tưởng như sẽ chết. Nhưng Del vẫn không hề bỏ cuộc. Nhưng ngày ngày, nỗi đau quá lớn đã biến thành lòng thù hận. Cậu không đủ can đảm để nhìn thấy mẹ mình đau đớn thế nữa, cậu quyết định lãng quên tòa tháp ấy đi.

Và giờ, mẹ cậu đã không còn nhớ cậu là ai nữa, càng tệ hơn khi nghĩ rằng mẹ cậu đã “không còn bình thường”. Vì quá thương con và quá đau khổ bà đã trở nên điên dại.

-Ác quỷ.. Tại sao tôi lại mang trong mình dòng máu của ông?

Del run người đau đớn khóc. Đau... Quá đau...

Cũng ở nơi nào đó, có một chàng trai đang tựa mình bên cửa sổ. Mái tóc hoàng kim khẽ xao động đến đẹp mê hồn.

Cha Shu ngày trước cưới mẹ Shu cũng chỉ vì thanh phận. Cha Shu lúc nào cũng lạnh lùng thờ với hai mẹ con Shu. Lúc nhỏ, trong một lần đánh rơi viên ngọc, Shu đã vô tình tìm thấy một căn phòng lạ trong điện. Bên trong treo những bức ảnh của một người phụ nữ lạ đẹp mê hồn được đóng khung treo lên tường. Bộ trang phục trên người phụ nữ ấy khiến Shu nhận ra đó là một vũ nữ. Có cả chiếc khăn tay nhỏ được treo lên đầy trang trọng. Shu đứng lơ ngơ nhìn những thứ bên trong căn phòng.

-Mày làm gì ở đây?

Một tiếng quát chói tai vang lên và kèm theo đó là cái tát mạnh bạo vào Shu khiến Shu ngã nhào xuống đất. Cả má đỏ rát. Cha Shu thô bạo túm chặt cổ áo Shu tống ra ngoài, gào lên:

-Tao cắm mày vào đây thêm một lần nào nữa!

Shu ngậy người ra, cả người run lên vì sợ.

Trong cuộc chiến với dòng Black ngày trước. Điện không may bị cháy. Shu và mọi người trong điện đều chạy ra ngoài riêng mẹ Shu còn mắc kẹt trong đó. Khi Shu nhận ra mẹ chưa thoát khỏi đám lửa to thì cha Shu đã chạy nhanh vào trong điện, để rồi đến khi đi ra, ông ôm lồng bức tranh chạy bán mạng. Ra đến ngoài, ông mới thở hổn hển xem bức tranh có bị hỏng hóc chỗ nào không. Một vết cháy xém trên chiếc khăn tay đó khiến ông đau lòng. Lúc ấy, Shu đã muốn túm cổ ông và gào lên rằng : “Tôi hỏi ông thế mẹ đâu?” nhưng bất lực. Bức tranh đó còn quý hơn mạng sống của mẹ.

Khi ông ta bệnh nặng sắp chết trên giường, điều ông ta nói duy nhất là cướp được thanh kiếm và đốt những bức tranh đó chôn cùng ông, thậm chí là như thế. Và cũng lúc đó Shu hiểu rằng, bà ta là mối tình đầu của ông.

Mối tình ngu ngốc khi bà ta đã ở hạnh phúc bên người khác, thế mà ở đây, ông vẫn tôn thờ mộng mị những bức ảnh để rồi khiến mẹ Shu phải chết.

-Con sẽ cướp thanh kiếm.

Shu khẳng định, vì Shu chỉ muốn thực hiện một điều đó thôi. Những bức ảnh đó, Shu cũng sẽ đốt, nhưng sẽ rắc tro xuống biển. “Xin lỗi cha, con chỉ có thể hứa với cha như thế.”

Bí mật quá khứ đau thương của hai con người bật mở gắn liền với những lý do phải giết Hàn My không thể bắt bỏ.

Del bước vào căn phòng. Đế vương Black đặt trên bàn một khẩu súng, nhìn lên Del đầy hàm ý.

-Đây là...?-Del khẽ nhíu mày.

-Súng bạc...-Đế vương Black miết viên môi –Viên đạn của khẩu súng này là bạc. Vampire chúng ta khi bị viên đạn bạc này cắm vào người sẽ chết ngay trong đau đớn. Pháp sư Suliman vừa đến đỉnh chính lại, muốn giải lời nguyên thì phải giết con bé đó ngay chính tại buổi lễ Mặt trăng máu mới chính thức được thừa nhận. Ta cần con bé chết cô gái đó ngay tại đó. Cô ta sẽ đến đây trong ngày hôm nay thôi.

Del hơi khựng lại nhưng cũng nhìn ra nơi khác:

- Tôi không nghĩ là cô gái đó lại ngu ngốc đến mức tự giao mạng mình cho ông đâu.

Đế vương Black nhìn vào tách trà đang cầm trên tay, nhàn nhạt nói:

-Ta lại nghĩ ngược lại.

Vừa dứt lời, từ bên ngoài, một tên lính vội vàng chạy vào:

-Có một cô gái tên Dương Hàn My muốn gặp Ngài.

Del giật sững người trợn tròn mắt nhìn tên lính như cũng không tin vào chính tai mình. Đế vương Black bật cười thỏa mãn, rồi đặt tách trà xuống, ông gật đầu ra hiệu chấp thuận.

-Không ngờ sao?-Đế vương Black nhướn mày nhìn Del.

Cạch!

Cánh cửa bật mở. Hàn My bước vào. Del giật mình trợn tròn mắt, cậu cứng đờ ra gần như không thể tin nổi vào mắt mình. Hàn My? Tại sao cô ấy lại ở đây? Del gần như chết lặng, không thể tin vào mắt mình.

-Đến rồi sao cô bé?-Đế vương Black khẽ nhướn mày.

-Sao cô lại ở đây?-Del quên mất mình đang ở trước mặt cha mình, giận dữ quát lên.

Đế vương Black khẽ cười nhìn sang đứa con trai của mình, ông đoán không sai, con trai ông ta đã yêu cô gái đó. Nhưng Del chính là thành quả của ông_Người con trai hoàn hảo được tạo ra bởi hai dòng máu quý giá_Trong tương lai sẽ là người giúp ông lật đổ Chúa tể hắc ám để Black có thể thống trị toàn quốc. Ông cần sự tàn ác và lạnh lùng ở Del. Sợi chỉ tình cảm không đáng có sẽ phá hỏng “công cụ” của ông ta, phải cắt đứt nó ngay!

Hàn My đưa ánh mắt buồn buồn nhìn Del. Chợt lúc này, khi nhìn thấy nét mặt lo lắng của Del hiện rõ, Hàn My cảm thấy có một cảm giác gì đó ấm áp trong lòng.

Del loạng choạng lùi ra sau hai bước. Tại sao Hàn My không bỏ chạy chứ? Cô không hiểu rằng chính cô đang tự tìm đến cái chết sao?

Hàn My nhìn đế vương Black, ánh mắt vô hồn nhưng cương nghị đến lạ:

-Tôi đã đến rồi.

Đế vương Black cười lên man rợ rồi hưng phấn đến độ ông ném tách trà trên tay xuống đánh choang trên nền đất như cả sự khoái trá của ông.

-Tốt lắm thổ con! -Ông ta đứng phắt dậy, khom mạnh chân xuống đất. Những bóng ma lang thang đột nhiên xuất hiện nắm chặt lấy chân Hàn My.

-Tôi đã đến đây rồi... Mẹ tôi đâu?

-Mẹ cô?-Đế vương Black khẽ nhướn mày -Mẹ cô đang ở trong ngục. Yên tâm.

-Thả mẹ tôi ra đi, tôi sẽ không chạy trốn đâu.-Hàn My khẽ cắn môi khi nghe thấy từ “ngục”. Del trợn tròn mắt nhìn cha mình, ông ta bắt mẹ của Hàn My uy hiếp sao? Một người như đế vương Black mà cũng phải dùng cái chiêu trò hèn hạ đó sao? À ma không, lấy mẹ ra uy hiếp cậu, ông ta cũng đã hèn hạ trước rồi. Del nhếch mép cười khẩy.

-Thả mẹ cô ra? Tôi e là không được rồi..-Đế vương Black cười gian đầy tà ác.

-Cái gì? Tôi đã đến rồi mà? Ông có thể lật lọng được sao?-Hàn My trợn mắt trước lời nói của người đàn ông hiểm ác trước mặt mình.

-Ta chỉ bảo cô “nộp mạng” chứ đâu nói là cô đến ta sẽ thả mẹ cô ra đâu?-Đế vương Black ngửa mặt lên cười một tiếng man rợ. Hàn My như chết đứng tức giận gào lên:

-Không phải thứ ông cần là tôi hay sao? Sao ông còn lôi mẹ tôi vào! Đồ xảo trá!

-Thứ tôi cần là cô.. Nhưng thứ tôi muốn giết lại là cả nhà cô..-Đế vương Black cười nửa miệng -Lính đâu? Bắt lấy cô ta!

Một đám lính chạy xộc vào trói chặt Hàn My. Hàn My giật mình nghiêng răng giẫy dụa nhưng vô ích.

-Thả tôi ra đồ khốn..

-Là cô tự đến chỗ ta mà..-Đế vương Black bước đến gần Hàn My, nhếch mép nói nhỏ -Cô muốn biết cái chết của cha cô thảm khốc như thế nào không? Ta sẽ tái hiện nó lại cho cô?

Hàn My tái mặt. Cha? Ông ta vừa nhắc đến cha cô? Chẳng lẽ chính ông ta...?

-Đồ khốn! Ông đã làm gì cha tôi? Sao ông có thể giết ông ấy đồ quỷ dữ?-Hàn My gào lên.

-Ha hahahahaha!!!-Đế vương Black bật cười khoái trá có cả đay nghiến, ông ta bóp chặt cằm Hàn My đưa lên, rít lên –Người có biết cha người có đến hai người đàn bà không?

Hàn My ngạc nhiên nhìn ông ta, chỉ muốn cắn vào cái mũi to đó ngay nhưng bất lực.

-Ngồi yên và nghe cho rõ đây! Mỗi tình đầu của ta... Cô gái ta đã dành cả tuổi đời của mình theo đuổi đã bị cha người cướp mất. Cha người, chính cha người đã cướp đi mối tình của ta. Ta đã nghĩ ta có thể quên đi và thậm chí chúc phúc cho hai người thì đột nhiên một ngày cha người trở mặt, phản bội cô ấy đến với người phụ nữ khác, đó chính là mẹ người, hiểu không? Nàng vì quá đau khổ khi bị quay lưng, nàng đã tự vẫn, tự vẫn đấy người hiểu không? Người có hiểu cái cảm giác ôm trong tay thân xác đã khô hòn của người mình yêu hay không? Ta căm thù cha người vì đã đạp vỡ mối tình đầu của ta và cũng căm ghét mẹ người vì mẹ người chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của nàng. Ta cũng căm hận người, vì người mang trong mình dòng máu của hai tên đó. Cho nên nghe đây, đừng mong ta nương tay cho kẻ nào mang dòng máu gia đình người.

Hàn My tái mặt nhìn ông ta, miệng lắp bắp:

-Ông...điên rồi...

Đế vương Black có phải là bị tình yêu làm ục mị không thế này?

Del dựa vào tường. Cậu sững sờ lắng nghe tất cả. Cha, mẹ Hàn My... Cha Hàn My bị chính cha cậu giết ư? Mối tình đầu của ông ta ư? Cậu không biết, cậu không biết gì cả.

28. Chương 26: Giết Em Cũng Là Lúc Trái Tim Tôi Ngừng Đập

Tôi...

Không ánh sáng...

Tôi bơ phờ tựa mình vào tường. Nhìn thứ ánh sáng leo lét hắt từ song sắt. Đúng, tôi đã bị tống vào ngục.

Tôi khẽ cắn răng, thu mình một góc.

-Mẹ ơi...

Tôi khẽ gọi thầm và nghe tiếng nước mắt đánh tách trên sàn đất. Đế vương Black, đồ xảo trá, đồ cầm thú. Ông giết cha tôi chỉ vì tình yêu ngu ngốc của ông. Bây giờ ông còn muốn lấy luôn mạng sống của mẹ tôi hay sao? Ông có còn nhân tính hay không? Tôi bật khóc thành tiếng, cả người run lên đầy đau đớn.

-Đừng khóc, tôi đã nói với cô rằng tôi rất ghét nghe tiếng cô khóc mà?

Một giọng nói trầm trầm từ bên ngoài vang lên. Có chút ngạc nhiên nhưng tôi cũng không buồn quay lại, âu sầu xếp những cọng rơm lại trên sàn. Giọng điệu ấy chỉ có thể là hấn mà thôi. Tôi im lặng không đáp, và hấn cũng không nói thêm câu nào nữa. Mọi thứ chìm trong im lặng như thế. Cái chết đột nhiên thật rõ rệt.

Chúa Tể Hắc Ám và mọi người trong cung điện đã biết người con của Mặt trăng máu xuất hiện. Tin đồn nhanh chóng bay khắp Quốc. Đi đâu cũng nghe người dân than thở:

-Đứa con Mặt trăng máu xuất hiện rồi.

-Chúng ta khổ rồi!

-Trời ơi ai đó treo cổ con nhỏ đó lên bắn chết đi, do nó mà chúng ta có thể lâm vào cảnh thế chiến đấy.

Evil cũng hoang mang trước sự thật này. Shu ngồi im trong căn phòng tối. “Hàn My...” . Shu chìm trong im lặng đến đáng sợ. Ngày mai nữa ngày Mặt trăng máu sẽ diễn ra và lễ giải nguyên cũng sẽ được tổ chức.

Người phải dâng mạng sống của mình lại là Hàn My. Cậu phải làm gì đây? Tim cậu đau, đau lắm, đau đớn khiến cậu phải quằn quại.

-Đế vương Evil...

Một giọng nói trầm vang lên. Pháp sư bóng đêm bước vào.

Shu ngược lên nhìn ông ta, cổ lờ đi:

-Có chuyện gì?

-Mặt trắng máu...

-Ông đừng nhắc chuyện đó nữa có được không?-Shu mắt bình tĩnh gào lên, đứng phắt dậy.

-Đế vương trẻ tuổi, ta đã quá già để đủ nhìn thấu nỗi đau của cậu..-Pháp sư bóng đêm khẽ nghiêng đầu nhìn Shu.

Shu nghiêng răng. Thả người xuống ghế. Nắm chặt tay đầy bất lực.

-Có cách hủy lời nguyện đó không?-Shu ngẩng đầu lên nhìn .

Pháp sư khẽ hấp háy mắt, nhìn về phía Shu.

-Cởi khăn trói mặt ra.

Tôi nhú mày sau khi miếng vải bịt chặt mắt được gỡ ra. Đúng thế, mới đây thôi, một đám lính đã dùng vải đen che đi mắt tôi dẫn ra ngoài sau một đêm giam cầm. Tôi nhìn quanh, tay và chân tôi được trói chặt vào cột gỗ. Đế vương Black gác chân lên ghế nạm ngọc vui thú nhìn về phía tôi. Ông ta định làm gì đây?

-Đừng nhìn ta bằng ánh mắt như thế, ta chỉ muốn ẹ con ngươi tái ngộ thôi mà.

Vừa nghe ông ta nhắc đến mẹ, tôi như có một luồng điện xoẹt qua người chạy dọc sống lưng. Ông ta khẽ gật đầu nhìn tôi rồi nheo mắt nhìn về phía trước. Tôi nhìn theo ánh mắt ông và bật tiếng kêu lên:

-Mẹ!

Mẹ tôi với mái tóc rũ rượi, thân hình tàn tạ bước về phía tôi. Hai tên lính đằng sau trói chặt mẹ lại. Vừa thấy tôi, đôi mắt bà đã sáng lên và tôi nhìn thấy trong đôi mắt bà như ngân ngấn nước. Tôi dấy dựa, tôi muốn chạy đến ôm chầm lấy mẹ mà xem xét mẹ có bị thương chỗ nào không nhưng vô ích. Chân và tay tôi bị trói đến cứng đờ. Chỉ có thể gọi mẹ trong xúc động.

-Mẹ ơi..! Con đây mẹ ơi...

-Cởi trói cho bà ta đi.-Đế vương Black lạnh lùng nói và đôi mắt ông ta có vẻ giễu cợt. Tên lính cởi trói ẹ tôi. Mẹ tôi vội vàng chạy đến chỗ tôi, gọi tên tôi:

-Hàn My...

-Mẹ..-Tôi gần như òa khóc. Tôi muốn được chạm lấy mẹ. Chỉ vài bước nữa thôi tôi có thể được mẹ ôm vào lòng. Đột nhiên, có một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi bất giác nhìn lên và thần kinh như muốn nổ ra vì kinh hoàng. Đế vương Black cầm trên tay khẩu súng bạc nhắm về phía mẹ tôi, và ông ta cố tình nói cho tôi nghe thấy:

-Ta...rất thích những câu chuyện bi thảm.

Tôi trợn tròn mắt nhìn mẹ đang chạy về phía tôi. Tôi kinh hoàng gào lên:

-KHÔNG MẸ ƠI!!!!

Đoảng! Đoảng! Đoảng!

Tiếng súng xé không khí vang lên sau tiếng gào của tôi. Một chút nữa thôi mẹ có thể chạm đến tôi rồi. Mẹ đổ xuống trước mặt tôi. Gần đến mức tôi có thể đưa tay ra là sẽ chạm được tới mẹ.

-Không! Không mẹ ơi! Mẹ ơi!-Tôi kêu gào thảm thiết, giãy dụa trong đau đớn. Một chút nữa thôi là tôi và mẹ có thể chạm được đến nhau. Tại sao ông ta có thể nhẫn tâm đến mức đó. –Mẹ ơi! Mẹ mở mắt ra đi...Con ở đây! Ổ sát mẹ... Mẹ ơi...

Mẹ tôi khẽ hé mắt nhìn tôi, miệng lẩm bẩm trong đau đớn:

-Hàn...M...y....

Mẹ tôi cố lê ngón tay về phía trước nhưng bất lực dù chỉ một chút xíu nữa. Mẹ tôi đã nằm bất động. Ba phát đạn bạc.

Tôi khóc lóc, điên dại gào thét, đau đớn làm sao khi thấy mẹ mình ngã trước mặt mình nhưng lại không thể chạm đến được mẹ.

-Giờ mi đã hiểu cảm giác bất lực khi người mi yêu quý chết trước mặt mi chưa?-Đế vương Black lạnh lùng nói.

-Đồ tàn bạo! Ông là cầm thú!-Tôi gào lên. Tim tôi như bị bóp nghẹt. –Chúng tôi còn chưa kịp chạm đến nhau, thế mà ông đã ẹ tôi ngã xuống trước mặt tôi... Đây là vở kịch ông muốn tôi xem hay sao hả?

Đế vương Black khẽ nhún vai.

-Mẹ ơi... Mẹ... Mẹ ơi... Hức hức... Mẹ ơi...-Tôi gập mình đau đớn thét lên. Tôi muốn ôm lấy mẹ, ôm lấy mẹ.

-Đem xác bà ta đi...-Đế vương Black nhàn nhạt đặt khẩu súng xuống bàn. Cười cợt nhả.

Một đám lính bước đến xốc mẹ tôi lên.

-Không..Xin hãy cho tôi được chạm vào mẹ... Xin hãy cho tôi được ôm mẹ.. Một chút thôi... Tôi xin các người đấy.

Những tên lính nhìn tôi khẽ lắc đầu đầy thương cảm nhưng rồi cũng mang bà đi. Tôi đau đớn quằn quại chết rũ người. Nước mắt mặn chát chảy ngược vào tim. Vừa đau đớn, vừa căm tức đến điên lên.

-Đồ cầm thú! Đồ vô nhân tính! Tôi hận! Tôi hận ông!

Tôi điên dại gào to. Gục xuống rũ rượi. Bà chết mà tôi cũng không chạm được lần cuối vào bà. Nước mắt mặn chát. Đế vương Black liếc nhẹ tôi rồi quay bước bỏ vào nhà. Tôi khóc rũ rượi, khóc như chưa từng được khóc và hét như chưa từng được hét.

-Đồ vô nhân tính! Tôi hận! Tôi hận!

Trái tim tôi gần như bị bóp nghẹt. Đau đớn, quá đau đớn. Del bước đến chỗ tôi, đưa đôi mắt đầy đau thương nhìn tôi. Rồi đột nhiên, rất nhẹ nhàng, hẩn nhoài người về phía trước vòng tay ôm chặt lấy tôi.

-Thả tôi ra..Anh thả tôi ra! Tôi không cần anh thương xót! Không cần!

Tôi vùng vẫy gào lên. Nhưng hẩn vẫn không buông mà càng siết chặt tôi hơn vào hẩn. Hẩn không nói gì cả, chỉ ôm chặt tôi như thế nhưng lòng tôi nhẹ nhõm đến lạ. Tôi gục đầu vào người hẩn và khóc.

-Đồ ác thú....

Del lại bước lên tòa tháp, nhìn qua song sắt. Người phụ nữ ngây ngốc nhìn cậu cười ma mị:

-Chàng trai... Cậu lại đến nữa hay sao?

Del khẽ mỉm cười. Lòng cậu quặn thắt. Nhìn nước mắt của người con gái đó chảy xuống mà tim cậu như mũi dao nhọn đâm vào tim đau nhói. Thế thì thử hỏi nếu người con gái đó gã xuống trước mặt cậu thì sao đây? Trái tim cậu sẽ ngừng đập mất. Cha cậu đã xuống tay với mẹ của Hàn My, cậu tự hỏi nếu một ngày con người ác độc ấy làm gì người mẹ của cậu thì sao? Nhưng...cậu cũng không thể tự tay giết đi người con gái mà cậu đã trót yêu. Trừ khi Hàn My biến mất...

Trăng lại lên, còn đỏ hơn lúc trước. Tôi ngồi thẩn thờ trong nhà ngục tối. Mai là ngày mặt trăng máu rồi.. Tôi sắp chết... Cũng tốt thôi, tôi có thể gặp được cha, được mẹ của mình. Dù sao thì...cũng không còn gì cho tôi lưu luyến cái cõi sống này nữa. Tôi gần như vô hồn, không còn cảm nhận được gì nữa. Hình ảnh lúc mẹ ngã xuống trước mặt tôi như một thước phim quay chậm. Tôi còn chưa kịp chạm vào mẹ. Quân xấu xa, vô lương tâm. Ngay cả khi bà chết tôi cũng không được ôm lấy bà vào lòng. Tôi muốn chết quá... Tôi đã khô nước mắt để khóc cho thân mình rồi...

Cạch.

Tiếng cửa sắt mở. Tôi cũng chẳng buồn quay lại xem là ai, chắc là mấy tên lính.

-Đi thôi..-Một giọng nói trầm trầm vang lên. Tôi từ từ quay đầu lại. Del đang đứng trước mặt tôi, trông hẩn buồn bã và đau thương đến lạ kì.

Tôi ngờ nghếch nhìn hẩn. Cả người tôi gần như vô hồn để nhạy cảm như thường ngày.

-Mau trốn khỏi đây đi..-Del nhấn giọng, khe nhìn ra chiếc cửa ngục mở toang.

Trốn? Hẩn bảo tôi trốn? Trốn đi đâu? Trốn với ai? Tôi cứ ngắc ngứ nhìn hẩn chẳng nhếch nổi câu nào.

Thấy bộ dạng thất thần của tôi, hẩn cắn răng giữ chặt vai tôi lay mạnh:

-Cô bị gì thế? Tỉnh táo lại đi! Sao trông cô như người chết thế?

Tôi lại ngây ngốc nhìn hẩn, khe gục gặc đầu mở to mắt nhìn. Lại lơ ngơ hỏi lại hẩn:

-Trốn? Sao lại trốn? Trốn đi đâu?

-Thế chẳng lẽ cô muốn chết ở đây hay sao? Tôi đã lấy được chìa khóa ngục rồi đó! Mau trốn đi!

-Còn có ý nghĩa gì cơ chứ?-Tôi bình thản nhìn Del. Dựa người vào tường, nhìn ra chấn song sắt- Tôi cũng chẳng lưu luyến gì ở đây nữa. Có trốn thì các người cũng tìm ra thôi. Trốn trong rừng các người sẽ đốt rừng. Trốn dưới nước, các người cũng sẽ tát cạn nước. Chạy trốn còn có ích gì nữa? Tôi cũng chán chạy trốn rồi. Nếu hôm đó tôi không chạy trốn sẵn sàng chịu chết thì mẹ tôi đâu có bị giết....

Tôi vuốt nhẹ những sợi tóc trên trán. Lại lặng lẽ nói tiếp:

-Tôi chẳng muốn sống nữa... Có chết thì cũng thế thôi... Anh không phải lo cho tôi.

-Cô đừng như thế có được không? Cô đi trốn nhanh đi!

-Liên quan gì đến anh cơ chứ? Tôi đã bảo là tôi tình nguyện chịu chết mà!-Tôi gắt lên nhìn vào đôi mắt đẹp của hẩn. Hẩn rồi cũng như cha hẩn đúng không? Cũng lạnh lùng tàn bạo như cha hẩn mà thôi. Thế mà tôi lại luôn yên tâm khi được ở bên hẩn. Cũng giống như Shu. Thứ cảm xúc kì quặc khi tôi chạm mặt Shu cũng giống như khi tôi nhìn hẩn. Nhưng khác ở chỗ, Shu luôn vui vẻ khi ở cạnh tôi còn hẩn thì luôn tức giận và chán ghét khi tôi đi cạnh hẩn.

-Cô không được ở đây! Cô mau trốn đi!-Hẩn lay người tôi và giọng hẩn gần như cầu xin -Vì ngày mai... Tôi sẽ là người giết cô đấy!

Có một luồng điện xẹt qua người tôi, cảm giác huyệt hắc rơi trong lòng. Đôi mắt tôi có chút xao động, cổ cười nhìn hẩn:

-Ra là...anh giết tôi ư? -Tôi cười khan một tiếng -Thế thì anh càng mừng chứ sao? Anh cứ giết tôi đi... Tôi tình nguyện chết mà...

-Cô thôi đi có được không? Tôi bảo cô hãy trốn đi!

-Tại sao anh lại muốn tống khứ tôi đi như thế? Anh cứ giết tôi đi là được mà! Anh có thể mà! Anh giết đi! Giết đi! Giết ngay bây giờ càng tốt! Tôi không muốn sống thêm một giây phút nào nữa!

Tôi bật chặt tai hét lên. Nước mắt dần ra nhòe đi mọi thứ.

-Tôi không thể giết được cô! Vì tôi yêu cô! Cô không hiểu sao?-Hẩn tức giận gào lên. Tôi trợn tròn mắt nhìn hẩn, nhưng chưa kịp định thần với những gì hẩn nói thì hẩn đã đè mạnh hai tay tôi vào tường và rất

nhANH chóng, môi hắN chạm môi tôi. Tôi ngừng thở, kinh hoàng mở to mắt, đôi mắt nhắm hờ của hắN chỉ cách tôi có mấy milimétkhẽ khàng rung lên. HắN hôn tôi, nhẹ nhàng nhưng cũng thật mạnh bạo. Không biết bao nhiêu lâu sau tôi mới thấy môi mình được thoát khỏi thứ mềm mềm âm ẩm đó. Tôi chết trân nhìn Del. HắN_Vẫn không buông tay ta tôi ra_ gần giọng gần như quát lên:

-Em luôn hỏi tại sao tôi luôn tức giận khi gặp em, em có muốn biết vì sao không? Vì tôi thích em! Thích em đến phát điên! Thích em đến nỗi tôi rũ bỏ sự cao ngạo của mình chỉ để ghen tuông vớ vẩn vì em! Tôi đã nghĩ đó là thứ tình cảm nhất thời nhưng khi nhìn thấy em và Shu bên nhau thì tôi lại thấy thứ tình cảm đó nó lớn hơn tôi tưởng!Em luôn sợ hãi khi thấy tôi, em có biết tôi đau thế nào không? Tôi nổi giận vô cớ, tôi điên lên là vì tôi yêu em quá nhiều! Nhiều đến mức tôi không kiểm soát được nữa! Eò hiểu không? Hả?

Tôi choáng ngợp trước những lời hắN nói. HắN thích tôi? HắN? HắN sao? HắN thích tôi sao? Những lời của hắN khiến tôi thất thần nhìn trân trân vào hắN. Cả người cứng đờ ra.

-Sao em có thể vô tâm như thế? -HắN nghiêng rắN và đôi mắt hắN khẽ chau lại đầy đau thương -Tôi làm sao chịu nổi khi thấy em ngã xuống đây? Lại là ngã xuống từ chính tay tôi. Em không thấy như vậy là quá tàn nhẫn hay sao?

Tôi dờ dẩn, tôi vẫn chưa định thần sau tất cả những gì hắN nói. Người tôi cứng đờ ra không dám nhìn sâu vào đôi mắt buồn bã ấy. Có một cảm giác ấm áp nhen lên.

Nhưng cảm giác đó nhanh chóng biến mất mà thay vào đó là cảm giác nguôi lạnh. Tôi gục đầu xuống, chạy trốn số mệnh ư? Không thể.

-Tôi...sẽ không đi đâu cả....Dù gì, tôi cũng chẳng còn gì để mất, mạng sống có là gì...

Tôi khẽ cười khan một tiếng buồn. Del sững sờ nhìn vào tôi, đôi mắt Del như có sự vỡ tan. Hai bàn tay đang nắm chặt tay tôi từ từ rời lỏng dần. HắN lặng lẽ bước đi. Đúng thế, hãy để mọi thứ diễn ra theo quy luật của nó, đừng chạy trốn làm gì...

Del đóng cửa lại. Cậu dựa vào tường và từ từ trượt xuống đất. Cậu gập mình lại. Có ai đang nghe thấy tiếng trái tim cậu vỡ tan không? Cậu đau, đau lắm.

-Giết em cũng là lúc trái tim tôi ngừng đập...

29. Chương 27: Vì Tôi Lỡ Yêu Em Quá Nhiều Rồi (Kết Thúc)

Một ngày dài trôi qua. Hàn My âu sầu gục người bên tường nhìn hờ hững ra song sắt. Có lẽ Hàn My không biết rằng, cũng lúc đó, có một chàng trai lặng lẽ ngồi dựa vào tường cũng ở vị trí đó. Hai con người ngồi đối diện nhau, cách nhau một bức tường thô mà ngỡ như không bao giờ chạm đến nhau được. Del muốn nhìn qua song sắt nhưng lại sợ nhìn thấy dáng vẻ buồn xuôi không còn mục đích sống của Hàn My. Del muốn gọi tên Hàn My nhưng lại sợ đáp lại Del chỉ là sự im lặng đến đau lòng. Vì thế, cậu chọn cách im lặng...

Hàn My cũng im lặng....

Mọi thứ im lặng đến đáng sợ.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ im lặng như thế cho đến khi tôi mất em sao?...”

Tôi sắp chết...

Sắp chết rồi....

À, ra là con đường sang thế giới bên kia nó dễ dàng đến thế...

Tôi khẽ gục gặc đầu xếp những bông rơm khô vương trên sàn cười khan một tiếng. Tôi sắp được nhìn thấy mẹ mình, được ôm lấy cha mình rồi. Chỉ tội nghiệp cho người dân vương quốc này sắp vì tôi mà chìm trong thế chiến thôi.

Cạch!

Một tên lính bước vào, nhìn tôi bằng đôi mắt thương cảm. Anh ta không nói câu gì cả, chỉ tiến đến chỗ tôi nhẹ nhàng khóa tay tôi lại. Lúc đó tôi hiểu rằng, đã đến giờ “tưởng niệm” rồi. Tôi lặng lẽ theo tên lính ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa thì chợt ngạc nhiên nhận ra Del đang ngồi gập mình dựa vào bức vách. Hắn nhìn tôi, đôi mắt hắn đầy đau thương khiến tôi có chút chùng mình xuống. Nhưng tôi cũng chẳng nói gì cả, chỉ lờ đi như không quan tâm rồi đi tiếp. Đột nhiên hắn đứng chắn trước mặt tôi, hai tay hắn giữ chặt vai tôi và đầu hắn gục xuống:

-Không...Tôi không thể để cho em đi được...

Tôi nhìn hắn, ngờ ngợ không biểu lộ chút cảm xúc nào. Tôi né đi và bước tiếp. Dù sao thì tôi cũng đâu còn gì để mất, cái kết cục này thì có là gì nữa. Trời đã chấp choạng tối và bầu trời mang màu máu đến đáng sợ.

Tôi được đưa lên bậc thềm cao bên ngoài. Cả người tôi nhanh chóng được trời vào cột. Bên dưới những người dân nhìn tôi với đủ loại ánh mắt, thương cảm có, đau xót có, và căm tức cũng có. Vai tôi nhũn ra nhìn quanh. Các đế vương đều có mặt đông đủ, cả Chúa tể hắc ám nữa, và cả Shu. Ánh mắt tôi dừng lại khi chạm vào Shu. Shu nhìn tôi, ánh mắt anh buồn đến tột điểm, tôi lờ đi ánh mắt đó. Pháp sư bóng đêm là người làm lễ với một lư đồng lớn đặt trước đất. Linh Đan chen qua đám người nhướn lên gọi tên tôi đầy đau khổ, tôi chỉ khẽ mỉm cười đáp lại Đan, nước mắt chỉ muốn trào ra. Tôi đang tự lừa dối chính mình, tôi vẫn còn lưu luyến cái cuộc sống trên trần gian này nhiều lắm. Thanh kiếm to lớn đặt trên bàn. À, cái này để đâm chết tôi đây mà. Còn đồng lửa đang cháy dữ dội chỉ chực thiêu chết mọi thứ là để thiêu xác tôi khi tôi chết. Tôi tự hỏi mình rằng xác của tôi khi cháy thành tro người ta sẽ mang nó đi đâu? Là rải xuống biển hay lão già đáng kinh tởm đó sẽ mang nó phân phát ven bụi rậm?

Tôi khẽ chớp một ánh nhìn đầy tuyệt vọng. Pháp sư bóng đêm nhìn lên bầu trời rồi khẽ khàng phán:

-Đã đến lúc.

Mọi người gần như nín thở, Linh Đan gập người khóc. Chưa bao giờ tôi thấy mình nhẹ nhõm đến vậy. Chỉ là chết thôi mà, chẳng có gì đáng sợ cả, nếu có thì chỉ là sự luyến tiếc khi phải từ bỏ nhiều thứ quan trọng ở lại thôi.

Pháp sư bóng đêm tiến đến lư hương, hai tay ông khẽ run lên. Ông ta lẩm nhẩm thứ gì đó trong cổ họng mình. Mọi thứ dường như căng thẳng theo từng cử chỉ của ông. Bầu trời bắt đầu xám thẫm lại, gió bắt đầu thổi to hơn. Mặt trăng bắt đầu xuất hiện khiến chúng tôi sợ cả người khi nó mang màu hệt như quả tim máu. Pháp sư bóng đêm run bần bật, cầm trên tay con dao nhỏ bước gần về phía tôi.

Rệt!

Tiếng dao ngọt vang lên rạch nhẹ lên má tôi một đường nhỏ, máu túa ra. Ông ta cẩn thận lấy một chiếc khăn trắng chấm nhẹ lên vết cắt, một vết đỏ dính vào. Pháp sư bóng đêm dang rộng hai tay và ông ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy đáng sợ kia, nói to:

-Hỡi Mặt trăng máu kiêu hãnh. Ngài hãy nhìn xem hương vị dòng máu đó có phải là của Ngài hay không. Hôm nay, vương quốc chúng tôi xin phép trả lại đứa con đi lạc này cho Ngài.

Vừa dứt lời, Pháp Sư Bóng Đêm đã thả chiếc khăn vào đồng lửa. Khi chiếc khăn vừa hạ xuống thì ngọn lửa đột nhiên bùng cháy dữ dội như điên lên. Pháp sư bóng đêm giật mình lao đảo ra đằng sau vài bước. Mọi người thì thất thần còn tôi thì tái mét cả mặt. Đột nhiên tôi cảm thấy sợ, tôi cảm thấy hoảng sợ hơn bao giờ hết. Rồi một tiếng rú dữ dội vang lên, tôi giật mình ngẩng đầu lên. Từ mặt trăng đột nhiên xuất hiện hình ảnh của một con rồng hung dữ mang màu máu. Là con rồng đó, chính là con rồng ngày trước mà tôi đã nhìn thấy khi đang leo trên cây Bất Tử. Tôi hoảng sợ. Tôi cúi đầu xuống cố không nhìn vào cảnh tượng kinh hoàng đó. Gió bắt đầu mạnh lên khiến mọi người bắt đầu hoang mang. Dân tình bên dưới hoảng sợ vội vàng chạy trốn đi hơn phân nửa, có bé gái sợ quá khóc ré lên. Cảnh tượng hết sức hỗn loạn. Thế là cái ý nghĩ sẽ có cái chết nhẹ nhàng của tôi tiêu tan rồi, mà có lẽ tôi sẽ có một cái chết thảm khốc cơ. Tôi griết chặt tay vào thành cột, nhắm tịt mắt lại.

Bầu trời gào thét dữ dội. Pháp sư bóng đêm sau khi bình tĩnh lại thì run run nhìn về phía đế vương Black:

-Giờ giải nguyên đã đến....

-Khoan đã!-Một giọng nói vang lên cắt ngang lời nói của ông. Tôi quay lại, thót lên khi Shu đứng dậy và bước về phía lễ đài.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào vị đế vương trẻ tuổi. Shu tiến đến gần bàn trên thềm, nâng thanh kiếm lên, mỉm cười nhìn sang Chúa tể hắc ám và đế vương Black:

-Có vẻ như mọi người không biết hết về lời nguyện đó rồi...

Chúa tể hắc ám chợt giắt mình đứng phắt dậy, tròn mắt nhìn Shu:

-Không lẽ cậu định.....?

Shu chỉ mỉm cười nhìn Chúa tể hắc ám, rồi đồng dục nói to:

-Lời nguyện sẽ được giải khi lấy máu người con mặt trắng máu? Nếu lời nguyện được giải thì không phải vương quốc chúng ta sẽ đắm máu ư? Tại sao chúng ta phải giải nguyện mà không phải hủy lời nguyện?

Mọi người ở dưới bắt đầu hoang mang, bàn tán. Hàn My căng mắt nhìn từng cử chỉ và hành động của Shu. Shu đang định làm gì, tại sao Hàn My cảm thấy bất an đến thế. Shu nhìn sang cô, đôi mắt đẹp ấy gần như sáng lên. Shu mỉm cười dịu dàng. Nụ cười ấy đẹp thì đẹp thật, nhưng trông buồn đến kì lạ. Tại sao Hàn My lại có cảm giác đằng sau nụ cười ấy sẽ là một chuyện tồi tệ sắp xảy ra nhỉ?

Shu nhẹ nhàng bước đến chỗ Hàn My, nhẹ nhàng cắt dây trói cho cô ấy trước sự sửng sốt của mọi người. Hàn My cũng ngạc nhiên nhìn Shu. Shu dịu dàng vuốt nhẹ những sợi tóc vương trên trán Hàn My sang một bên rồi dịu dàng mỉm cười:

-Em đừng sợ, tất cả đã có tôi lo.

Nói rồi Shu quay xuống phía dưới, nói to:

-Lời nguyện có thể hủy, chỉ cần dòng máu thuần huyết quý giá của một đế vương đổ xuống và thân xác vàng ngọc đó hóa thành tro.

Vừa dứt câu không để ọi người kịp phản ứng, Shu đã cắn chặt răng cầm thanh kiếm và đâm một nhát sâu vào người mình.

-SHU!!!!!!!!!!-Hàn My thất thần hét lên.

Mọi người kinh hoàng đứng phắt dậy, hốt hoảng, không tin vào mắt mình. Vội vàng chạy lên bực can ngăn nhưng Shu đã gõ chân xuống đất triệu bóng ma lang thang đan một vòng bảo vệ chắn lại.

Hàn My chạy đến chỗ Shu, đỡ lấy người Shu. Máu chảy ra khiến Hàn My choáng ngợp và hoảng sợ.

-Trời...ôi...Shu...Tại sao... Tại sao anh lại làm như thế? Tại sao?-Hàn My gào lên, cả cổ họng nghẹn đắng không bật nổi tiếng khóc.

Shu cúi người đau đớn, lại một lần nữa, Shu lại rút thanh kiếm ra nghe một tiếng “roẹt” dài đau đớn. Máu bắn ra dính vào khuôn mặt trắng bệch của Hàn My. Hàn My hoảng hốt lấy tay bịt chặt lấy vết thương nhưng không thể. Máu vẫn không ngừng tuôn ra. Hàn My hoảng sợ, vừa ngăn máu vừa khóc thét. Cô kinh hoàng túm cổ áo Shu thét lên:

-Shu... Hãy phá cái vòng bóng ma lang thang đó đi! Đừng ngu ngốc như thế! Đây là số mệnh của tôi, anh không thể thế được!

Mọi người bên ngoài kinh hoàng nhón nháo cả lên.

-Đế vương Evil!!!!

-Ngài đang làm gì thế?

-Đế vương Evil?

Shu gượng người nhìn Hàn My, cố gắng vươn bàn tay đầm máu chạm lấy khuôn mặt cô, Shu mỉm cười. Đôi mắt Shu đau đớn có, hạnh phúc có, bi thương cũng có.

-Số mệnh của em..cũng chính là số mệnh của tôi..... Tôi...đã sống...một cuộc sống... tẻ nhạt.... Không mục đích...Nhưng cuối cùng...bây giờ tôi cũng...tìm được mục đích ình,...đó là bảo vệ em.... Vì...tôi yêu em....

Hàn My sững người nhìn Shu. Shu mỉm cười rồi đau đớn dùng hết sức lực còn lại của mình đẩy Hàn My ngã sang một bên. Rồi Shu lùi dần ra sau dần hồ thiêu đang cháy dữ dội. Khẽ bật cười chua chát lần cuối, Shu ngã ra đằng sau và gieo mình vào ngọn lửa đang cháy dữ dội.

-SHU!!!!!!!!KHÔNG!!!!!!-Hàn My đau đớn hét lên. Chạy về phía ngọn lửa đang cháy. -SHU....KHÔNG...SHU...!!!!!!

Hàn My với tay về phía Shu nhưng Del đã nhanh chóng ôm chặt cô lại, đau xót nhìn ngọn lửa điên cuồng. Mọi người hoảng loạn cứu lấy Shu nhưng lửa thánh được thể bùng cháy dữ dội hơn, như cố không cho bất kì ai chạm vào nó, chỉ có thể kêu van trong bất lực.

-SHU! ANH CÓ NGHE EM NÓI GÌ KHÔNG? ANH KHÔNG THỂ CHẾT!!! EM CÒN CHƯA NÓI VỚI ANH RẰNG EM YÊU ANH..!!!! SHU À!!! -Hàn My giãy dụa cố với tay về phía Shu nhưng vô ích khi Del siết chặt lấy cô vào lòng.

-Đừng thế... Hàn My ...

-SHU!!!!!!

Shu mỉm cười nhìn về phía Hàn My, nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô, được nghe cô nói rằng cô yêu anh, thế là quá đủ rồi.

Vĩnh biệt tình yêu của anh...

Cô gái thay đổi cả con người anh.

Cô có biết khi gặp cô trái tim anh đã nói với anh rằng nó đã thích cô rồi không?

Cô có biết mỗi khi nhìn thấy cô, anh chỉ muốn ôm cô thật chặt vào lòng, giữ cô làm của riêng ình không?

Cô có biết mỗi khi thấy cô cười anh chỉ muốn hôn vào làn môi ấy thật dài không?

Cô có biết anh yêu cô nhiều đến như thế nào không?

Nhiều đến mức chỉ cần nước mắt cô rơi cũng đủ để anh nổi điên muốn tàn sát những thứ đã khiến cô khóc.

Cuối cùng anh cũng hiểu cảm giác thế nào là yêu một người. Và có lẽ, cuộc đời mang cô đến bên anh là để cô vẽ thêm sắc màu cho cuộc sống của anh.

Những giọt nước mắt của cô.... Lời nói của cô xin cho phép anh mang đi... Rồi sau này, khi anh đi, đôi mắt ấy, nụ cười ấy sẽ mãi theo anh. Anh có thể chết đau đớn, nhưng tình yêu anh dành cho cô không bao giờ lụi tàn.

Đằng sau làn lửa tàn khốc, cô đang đau đớn, quằn quại vì anh là anh vui rồi. Vì ít nhất anh hiểu rằng, sự xuất hiện của anh không phải là con số 0 trong trái tim cô ấy. Biết là xấu xa nhưng anh chỉ ước được nhìn thấy cô khóc vì anh như thế mãi thôi. Để anh biết sự hi sinh của anh không hề uổng phí. Nhưng tiếng gào thét tê tái của cô như ngàn mũi dao cứa vào trái tim anh.

.

Có ai thấy Shu đang bốc cháy hay không? Có ai thấy Shu đang đau đớn quằn quại giãy dụa bên trong đồng lửa ấy hay không? Da Shu bị lửa thiêu đốt. Shu sẽ chết một cái chết đau đớn. Hàn My kêu gào thảm thiết vùng vẫy.

-THẢ TÔI RA... TÔI KHÔNG THỂ ĐỂ SHU CHẾT NHƯ THẾ!! THẢ TÔI RA!!!

Del ôm chặt lấy Hàn My, nhìn vào ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

-KHÔNG SHU À... TẠI SAO ANH LẠI TÀN NHÃN ĐẾN THẾ? SHU?

Hàn My đau đớn khụy xuống. Hàn My đặt tay lên ngực trái của mình, ở đó đau lắm, đau không thể chịu được. Hàn My khó thở, cô khóc nhòa đi mọi thứ. Cô cố với tay về phía Shu, cô muốn chạy vào đồng lửa đó kéo Shu chạy ra ngoài nhưng Del giữ chặt lấy cô.

-Không...không.... Hức hức.... .A.....a..... không...-Hàn My gần như kiệt sức. Không, là do quá đau nên cô không thể thét lên được nữa. Bất lực nhìn ngọn lửa hung tàn.

Rồi khi ngọn lửa tắt, tất cả sẽ chỉ còn là tro bụi thôi đúng không? Trái tim cô, nó vỡ tan mất rồi. Shu ơi..

Del đau xót ôm chặt cô. Cô túm chặt cổ áo Del mà gục xuống khóc. Tại sao chỉ trong một thời gian ngắn mà nhiều chuyện xảy ra đến thế? Mọi người hoảng loạn nhốn nháo. Những người còn lại hồng sợ trốn về nhà, họ nghĩ rằng, đáng tội cao đang trừng phạt họ.

Cô nghiêng chặt răng vùng dậy cầm thanh kiếm bạc trên sàn đất chạy nhanh đến chỗ để vương Black. Cô muốn giết, muốn giết. Cha cô, mẹ cô, và cả Shu nữa. Tất cả là do ông ta, vì ông ta. Thậm chí mẹ cô chết cô cũng không được ôm lấy mẹ vào lòng. Nhấn tâm, quá nhấn tâm.

-Tôi hận ông... Tôi hận, TÔI GIẾT ÔNG!!!!!!

Đế vương Black có chút giật mình nhưng rồi cũng gõ chân xuống đất, một bóng ma lang than trời lên nắm lấy chân cô khiến cô ngã nhào xuống đất. Hàn My nhìn ông ta, nước mắt của sự căm thù tuôn ra đến mặn chát.

-Do cô mà lễ giải nguyên bị hủy.

Đế vương Black gần giọng rồi lên đạn cho khẩu súng bạc. Hàn My vùng vẫy cố thoát ra khỏi bàn tay ma quái. Cô muốn giết, muốn giết chết ông ta. Del cắn môi bước đến, nhìn Hàn My đang đau khổ vật vã điên cuồng thì tim cậu thót lại.

-Cầm lấy và giết cô ta đi.-Đế vương Black hờ hững ném khẩu súng sang cho Del. Del chụp lấy, mặt tái đi nhìn ông. Ông ta khẽ cười, mĩa một tiếng:

-Chúng ta đã thỏa thuận rồi... giết cô ta đi.

Del nhìn khẩu súng, có một luồng điện tê rần sống lưng buốt qua người cậu. Cậu lại nhìn về phía cha mình.

-Mẹ con phụ thuộc vào con đây....-Ông ta cợt nhả nói.

Cậu đứng hình. Hình ảnh về người mẹ điên tiếu tụy trong ngục tối hiện về trong tâm trí cậu. Tay cậu run run. Đã mười tám năm ròng rã mẹ cậu chưa bao giờ được bước ra bên ngoài tự do mà hít thở chút ánh sáng. Thậm chí ngay cả cậu mẹ cũng không nhận ra. Del cay đắng chĩa súng về phía Hàn My, mắt cậu gần như cay xè đi vì đau đớn. Chọn một trong hai người, không phải đó là yêu cầu quá tàn nhẫn hay sao? Cậu chỉ có thể chọn hiếu. Nhưng tự tay giết người cậu yêu thì không phải cậu cũng đang tự bắn vào trái tim mình hay sao?

Tay cậu run run, nhìn người con gái ở trước mặt mình. Trông cô ấy buồn bã đến đau khổ. Tim cậu gần như tan ra.

-Chẳng lẽ chỉ vì cô gái đó mà cậu nhấn tâm bỏ rơi mẹ mình hay sao?

Đế vương Black đưa đôi mắt tinh xảo nhìn xoáy vào cậu. Mọi thứ trước mắt cậu nhòe đi. Bây giờ xung quanh cậu không còn điều gì khác ngoài đau đớn. Hàn My chột giật mình, cười khan một tiếng, cay đắng hỏi cậu:

-Ra là...ông ta đem mẹ anh ra đe dọa sao?

Del cắn chặt răng. Cậu đau, rất đau.

-Vậy hãy giết tôi đi.-Hàn My mỉm cười nhìn Del -Như thế cậu mới có thể giữ được đáng sinh thành của mình... Đùng như tôi, đánh mất bà mãi mãi...

Del nhắm tịt mắt. Bàn tay giữ chặt khẩu súng về phía Hàn My đã run lên. Cậu không thể kéo cò, như thế mọi thứ sẽ chấm dứt, tình yêu của cậu, trái tim của cậu.

-Nếu mày không giết được con bé đó thì ta sẽ là người giết!

Đế vương Black mắt kiên nhẫn rút một khẩu súng bạc khác nhắm về phía Hàn My. Nhanh như cắt, ba tiếng “đoảng” xé tan không khí vang lên. Hàn My nhắm tịt mắt lại.

Và chuyện gì đến cũng đã đến...

Rầm!

Máu.....

Một thân hình ngã xuống mang theo cả dòng máu đỏ tươi.

Hàn My trợn tròn mắt bất động nhìn. Del ngã xuống trước mặt cô. Cô sững người, không cảm xúc, cứ bất động như thế. Nước mắt trào ra. Cô không dám tin, cô không dám tin nữa. Cô từ từ nhìn xuống Del. Del đã đỡ đạn thay cô và cậu ngã xuống.

-Del...Del à.... DEL!!!!!!!! KHÔNG!!!-Hàn My hoảng sợ lay mạnh người Del, nước mắt lại trào ra không ngừng nổi.

Del khẽ hé mắt nhìn lên cô, một giọt nước mắt lăn dài trên mặt cậu.

-KHÔNG..DEL ƠI... KHÔNG...!!!-Hàn My khóc nức nở, đau lòng ôm chặt Del vào lòng, để nước mắt mình thấm ướt làn má của ai đó –AI ĐÓ CỨU DEL ĐI! ANH ẤY CHẾT MẮT!!!! KHÔNG!!!!

Đế vương Black lão đảo trợn tròn mắt. Ông không ngờ. Nhưng ở đây chỉ còn bốn đế vương, chúa tể hắc ám và pháp sư bóng đêm chết chôn chân nhìn mọi chuyện trước mắt.

-DEL À...!!! KHÔNG!!! SAO LẠI THẾ??? CHA TÔI, MẸ TÔI, SHU ĐỀU BỎ TÔI ĐI... CHẴNG LẼ ANH CŨNG THẾ HAY SAO? CÁC NGƯỜI CÓ THỂ TÀN NHÃN VỚI TÔI THẾ HAY SAO?-Hàn My gào lên, hai bàn tay bấu chặt vật áo Del mà thét lên đau đớn. Del không bật lên tiếng nào. Đạn bạc đang tàn phá dần sự sống của vam thuần huyết như cậu. Del run run đưa bàn tay của mình lên, dùng hết sức lực còn lại gạt đi nước mắt của Hàn My, khó nhọc lên tiếng:

-Đừ...ng....khóc... Tôi...k..hông muốn...nhìn thấy..em khóc.... Vì...tôi...yêu em...

Del khẽ mỉm cười đau đớn.

-KHÔNG!!! NẾU ANH YÊU TÔI THÌ ANH PHẢI Ở LẠI CÙNG TÔI CHỨ!!! SAO ANH LẠI HÀNH HẠ TÔI KIỂU NÀY??? ANH NÓI ĐI?? TÔI KHÔNG CHO PHÉP ANH CHẾT!!!-Hàn My đau đớn thét lên khản đặc cả họng, ôm chặt lấy Del như sợ rằng nếu lỏng tay ra thì Del sẽ biến mất như mẹ, như Shu. –AI ĐÓ CỨU DEL ĐI!!!! DEL LÀ THÁI TỬ CÔ MÀ???

Nhưng mọi người đều im lặng đau xót nhìn những thứ trước mắt.

Tại sao mọi người cứ lần lượt mà bỏ cô mà đi chứ? Trái tim yếu ớt của cô làm sao chịu nổi.

-Không...Tôi không cho anh chết! Không cho anh chết!-Hàn My khóc, cả người run lên đau khổ. Giờ phút này cô mới hiểu Shu và Del từ lúc nào đó đã trở thành một thứ quan trọng không thể xóa đi trong cuộc sống của cô.

Hàn My cắn chặt môi. Ông đã khơi ra mọi chuyện thì chính ông sẽ là người kết thúc nó! Hàn My giật khẩu súng mà Del đang nắm chặt trong tay cắn chặt môi và bắn về phía ông ta.

Đoàng!

Ông ta ngã ngàng, mọi người ngã ngàng, tất cả đứng hình sau phát súng của cô. Hàn My lạnh lùng nhìn ông ta. Ông ta khẽ gập mình đau đớn ôm lấy vết thương. Hàn My vẫn không dứt, cô đứng dậy bước nhanh về phía ông ta, bóp cò.

Đoàng!

Lại một tiếng súng nữa vang lên.

Ông ta dựa vào tường nghiêng chặt răng nhìn Hàn My. Bàn tay ông ta run run cào lấy tường kiềm chế cơn đau thấu xương.

-Hàn My, cô đang làm gì thế?-Sky sau một phút sững người liền bước đến chỗ Hàn My, tức giận.

Hàn My chìa súng về phía Sky, nhàn nhạt nói:

-Bước thêm một bước nữa, tôi sẽ bắn chết anh.

Hàn Linh, Sky và những người còn lại sững sờ, trước mặt họ là một cô gái với giọng điệu lạnh đến thấu da, khác hẳn thường ngày.

-Cô dám?

-Không có gì tôi không dám cả.-Hàn My lạnh lùng nói –Cha tôi đi rồi, mẹ tôi cũng vì ông ta mà sang thế giới bên kia, Shu cũng đi, và giờ Del cũng thế. Tôi còn lí do gì mà sống nữa? Bất cứ ai dám bước lên đây tôi sẽ bắn chết người đó. Nên nhớ, súng còn nhanh hơn cả giám ngục và bóng ma lang thang của các người.

Tất cả chìm trong yên ắng đến đáng sợ. Hàn My bước đến trước mặt đế vương Black, khẽ nhếch mép cười mỉa:

-Sao? Chỉ mới hai phát đạn vào tay mà ông đã đau thế rồi sao? **THẾ KHI ÔNG BẮN VÀO MẸ TÔI THÌ SAO HẢ?**

Hàn My gào lên uất hận.

“Đoảng!”

-Cái này là ẹ tôi!

“Đoảng!”

-Cái này là cho cha tôi!

Hàn My cúi xuống nhặt khẩu súng bạc ông ta đánh rơi trên sàn lên.

“Đoảng!”

-Cái này là cho Shu!

“Đoảng!”

-Cái này là cho Del!

“Đoảng”

-Cái này là cho người mẹ tội nghiệp của Del. Và cái này....là cho tôi!

“Đoảng!”

Phát đạn cuối cùng. Ông ta gãy dựa đầu đòn rồi gục xuống chết. Hàn My nhìn cái chết của ông ta, một giọt nước mắt thương cảm rơi xuống nhưng Hàn My đã nhanh chóng gạt nó đi. Khẩu súng rơi xuống đất. Hàn My khụy xuống gập người khóc.

Pháp sư bóng đêm bước đến cạnh cô, đặt tay lên vai cô.

Hàn My không để tâm những chuyện có thể xảy ra với mình, nhàn nhạt nói:

-Del chết rồi đúng không?

Ông không trả lời.

-Thực sự hết cách rồi sao?

Ông ta vẫn im lặng, rồi chột lên tiếng:

-Còn một cách.

Hàn My khẽ cự mình quay lại nhìn ông ta.

-Vampire chúng ta khác con người. Có một trường sinh linh đang duy trì sự sống cho trái tim chúng ta, cũng giống như linh hồn ấy. Vì vậy, khi trường sinh linh đó chết, chúng ta cũng sẽ chết, trừ khi có ai đó chịu hoán đổi trường sinh linh... Tất nhiên chỉ với những người còn thể xác.

-Hoán..đổi trường sinh linh, vậy tức là, người hoán đổi sẽ chết nhưng người được hoán đổi sẽ sống?-Hàn My nhìn ông ta.

Ông ta gật đầu thay cho câu trả lời.

-Vậy...hãy làm Del sống lại đi, tôi sẽ hoán đổi trường sinh linh cho cậu ấy...

Tất cả mọi người đều sững sờ. Hàn My u sầu đứng dậy, nâng Del lên, một giọt nước mắt lăn dài rơi xuống khuôn mặt mũi nam tuần tú tái nhợt ấy.

Del được đưa vào căn nhà gỗ nhỏ. Hàn My cũng thế.

-Cô chắc chứ?

Hàn My gật đầu. Cô còn gì để mất nữa đâu? Mạng sống có là gì huống hồ Del chính là chỗ trụ cuối cùng cho dòng tộc cậu....

Hàn My cúi xuống hôn nhẹ lên trán Del, mang theo cả những hàng nước mắt lăn dài không ngừng tuôn.

Vĩnh biệt chàng trai thứ hai quan trọng với cô....

Cô chỉ thấy trái tim cô nhẹ hẫng đi và thay vào đó là thứ gì đó lạnh giá, yếu ớt. Cô mơ màng chẳng biết đâu là thực đâu là hư.

Del tỉnh dậy. Cậu ngạc nhiên nhìn quanh, đây là đâu? Cậu còn sống sao? Không thể nào. Hay đây chính là thế giới bên kia? Cậu không dám tin vào những gì cậu nghĩ: Cậu còn sống. Và cậu chợt giật mình, Hàn My đang gối vào giường ngủ ngon lành. Trên bàn thì ba viên đạn đã được lấy ra đặt trong chiếc khay nhôm nhỏ. Chuyện gì thế này?

Cạch...

Cánh cửa bật mở. Pháp sư bóng đêm bước vào.

-Tỉnh rồi sao chàng trai?

Del nhú mày:

-Tôi không hiểu, đáng lẽ tôi đã chết rồi chứ...

Pháp sư bóng đêm lơ đi câu nói của Del, chậm rãi hỏi tiếp:

-Cậu thấy trái tim cậu như thế nào?

Del khẽ sờ tay lên ngực:

-Ấm, tựa như là có hai trái tim đang hòa vào một ấy...

Vừa nghe đến đó, Del đã tái mặt đi kinh hoàng nhìn lên Pháp sư bóng đêm. Cả người cậu cứng đờ và pháp sư bóng đêm khẽ gật đầu như khẳng định suy nghĩ của cậu:

-Đúng, Hàn My đã hoán đổi trường sinh linh với cậu...

-CÁI GÌ?-Del trợn mắt.

Pháp sư bóng đêm khẽ thở dài:

-Cô ấy chỉ duy trì sự sống được ba mươi phút nữa thôi... Hoán đổi, là hoán đổi...

Del lồng người lên quát to:

-Làm gì có chuyện đó!

Nói rồi cậu hất tung lớp chăn trên người mình, lay người Hàn My:

-Hàn My, em chỉ mệt và ngủ thôi đúng không? Hãy nói cho tôi biết em chưa làm gì ngu ngốc đi! Nói đi!!!!

Giọng Del khản đặc đầy đau đớn gần như cầu xin. Hàn My khẽ hé mắt, mỉm cười, mơ màng nửa mộng nửa tỉnh...

-A...Cậu...tỉnh rồi... Tốt quá,... Mà sao tôi chưa chết thế nhỉ?

Cả người cô nhũn ra dường như mất hết sức sống. Del không muốn tin nhưng không thể không tin. Cậu đau đớn ôm chặt cô gào lên:

- Tại sao em lại ngu ngốc đến thế? Em còn muốn làm đau tôi đến khi nào nữa? Em chết chẳng khác nào tự tay em thấp nhang lên cuộc đời tôi! Em có biết nó còn đau đớn hơn khi tôi chết hay không? Sao em lại làm điều đó? Tôi không cho em chết! Không cho em chết!!!!

Del đau đớn quay sang pháp sư, hỏi gần như van xin:

-Có cách nào tìm lại trường sinh linh cho cô ấy không? Xin ông! Xin ông đấy!

Pháp sư bóng đêm nhìn về phía bầu trời đen kịt:

-Vốn chẳng còn cách nào. Trừ khi tự đi tìm trường sinh linh mới cho cô ấy...

-Nó ở đâu?

-Bắt sống một ngôi sao băng mang về đây, nó vốn dĩ là một trường sinh linh đi lạc, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, thực tại thì chẳng biết được hay không... Mà, sao băng thì lại nhanh, có bắt cũng không kịp...

-Có là truyền thuyết thì tôi cũng đi!

Del công Hàn My lên và chạy băng giữa đêm tối mịt. Del phải đuổi kịp sao băng trước khi sự sống của Hàn My kết thúc.

-Hàn My à, em có nghe tôi nói gì không? Tôi sẽ khiến em, khiến em sống!-Del vừa chạy vừa nói. Nước mắt cậu trào ra.

-Không kịp đâu...-Hàn My ở phía sau mơ màng trả lời.

-Sao em biết là không kịp chứ? Có không kịp thì tôi cũng sẽ công em chạy mãi như thế này...!-Del nhắm mắt lại như muốn chạy trốn thực tại. Chân cậu vẫn chạy băng băng về phía ngọn đồi.- Em hãy hát đi, hát để tôi biết rằng em đang còn sống... Xin em, dù chỉ là những câu ngâm từ cổ họng, xin em đấy...!!!!

Hàn My khẽ mỉm cười, mơ màng ngâm lên giai điệu. Del vẫn dốc sức chạy, tim cậu rung lên theo từng tiếng hát yếu đuối của Hàn My. Những lúc Hàn My chợt ngừng bật đi thì cậu lại hỏi hã:

-Hãy hát lên đi, xin em đấy! Tôi muốn chắc chắn rằng em đang sống, đang sống!!!!

Một giọt nước mắt lăn trên khóe mắt Hàn My. Đột nhiên bàn tay cô thông xuống, tiếng hát ngưng bật.

-Hãy hát đi Hàn My, Hàn My à...

Del gọi Hàn My mà gần như sắp khóc. Nhưng đau đớn thay người con gái sau lưng cậu không bật lên tiếng hát được nữa.

-Hãy hát đi, tôi đã bảo em hãy hát lên rồi cơ mà... Em không thể bỏ tôi mà đi như thế được...! Em hãy hát lên để tôi biết rằng em đang còn sống...Hàn My à...-Del bật khóc thành tiếng hòa vào tiếng bước chân chạy dồn dập. Chưa bao giờ Del thấy mình yếu đuối đến thế nhưng đáp lại Del lại là sự im lặng đến đau đớn của người đằng sau.

-Hãy hát đi, tôi xin em.... Em không thể bỏ đi như thế.. Em là đồ xấu xa... Em khiến tôi đau, tôi khổ rồi em bỏ đi phũ phàng đến thế sao? Em biết rằng tôi yêu em hơn cả chính mạng sống của mình mà em lại nhẫn tâm đến thế sao? Dù em có ghét tôi bao nhiêu thì cũng đừng sử dụng cách này để trừng phạt tôi chứ? Tôi còn chưa bắt đền em vì tội em khiến tôi thương nhớ, khiến tôi điên lên vì ghen. Em là đồ nhát gan, gây bao nhiêu tội cho tôi để rồi giờ kiếm đường đi mất. Sau này em quay lại thì đừng mong tôi nhẹ nhàng với em... Em hãy hát lên đi, nếu không cả đời này, không bao giờ tôi tha thứ cho em đâu... Em có nghe tôi nói gì không hã? Sao em lại ác với tôi như thế? Sao ác đến thế?

Nước mắt Del cứ trào ra, cổ họng đắng ngắt. Trái tim cậu gần như vỡ ra hàng trăm mảnh. Đau... Quá đau. Cậu dừng lại xóc Hàn My xuống, cậu run run vỗ nhẹ má Hàn My:

-Em ngủ sao? Thảo nào em không hát... Em tỉnh lại đi chứ?

Nhưng Hàn My vẫn bất động.

-Tôi không cho em ngủ! Em nghe không?-Del lay mạnh người Hàn My nhưng Hàn My không nhúc nhích. Del đau đớn ôm chặt Hàn My, gào thét lên đau đớn:

-Em là đồ độc ác, ngay từ đầu em đừng nên gặp tôi không phải là tốt hay sao? Tại sao em lại thế? Phũ phàng rồi bỏ tôi, em tưởng bỏ trốn sang thế giới bên kia thì tôi không tìm ra em hay sao? Hả???

Từng tiếng gào nghe sao thật xót thương, bi ai buồn bã.

-Em bảo không kịp? Tôi sẽ cho em thấy không gì với tôi là không kịp hết!!!!

Del đứng phắt lên.

Và ngôi sao băng kia rồi. Del thấy nó rất rõ, một đốm trắng nhỏ hình ngọn lửa đang hạ xuống. Del lao mình đuổi theo với tốc độ của bóng ma lang thang. Ngôi sao bập bênh ngang tầm tay Del chỉ cách khoảng một bước. Và cậu có nhìn nhầm không khi ngôi sao băng đó lo lắng nhìn về phía cậu. Ngôi sao chiếu sáng cả một vòng cỏ sậy và những vũng nước đen xung quanh Del, vậy mà nó lại có đôi mắt to, lo âu nhìn Del và khuôn mặt nhợt, nhỏ. Ngôi sao băng chao một vòng chấp choạng và hét lên bằng giọng run run, the thé:

-Cái gì thế? Cậu muốn gì?

Quả là trường sinh linh đi lạc!

-Ta chỉ muốn bắt cô thôi!-Del trả lời.

-Không! Không! -Ngôi sao run run tuyệt vọng -Như thế là sai! Tôi phải chết!

Nó vụt lao ra khỏi những ngón tay của Del rồi chao xuống vũng đầm gần nhất, và trong giây lát nước đen tóa lên trong một vòng trắng sáng. Tiếng xèo xèo nhỏ dần và tắt lịm. Tia sáng cuối cùng tan biến dần trên những cụm tròn nhỏ dưới mặt nước tối tăm. Cái chết thật quá mỏng manh, giống như sự sống của Hàn My. Del đau khổ nghiêng chặt răng. Một ngôi sao nữa tiếp tục rơi xuống. Cậu chạy nhanh như bão cố để bắt được sao. Và chẳng kịp cho trường sinh linh phản ứng cậu đã nói to:

-Xin hãy cứu lấy người cô gái tôi yêu!

Rồi giữ chặt lấy ngôi sao trong lòng bàn tay, xóc Hàn My lên và hối hả chạy về.

Nhìn cô gái đã chết trên lưng Del pháp sư bóng đêm khẽ quay đi cay đắng. Chàng trai si tình đang cố trốn chạy thực tế sao? Hàn My đã chết...

-Mau cứu cô ấy đi! Mau đi!!!

Pháp sư bóng đêm nhìn ngôi sao run lấy bầy trong lòng bàn tay cậu, rồi lại nhìn lên chiếc đồng hồ, buồn bã trả lời:

-Đã quá thời gian Hàn My sống... Tôi e...

-ÔNG PHẢI CỨU HÀN MY CHO TÔI!!!! ĐÂY LÀ MỆNH LỆNH!-Del gào lên. Cậu không tin, cậu không tin, cái gì mà chết chứ? Làm gì có chuyện hoang đường đến thế! Cậu không tin!

Pháp sư bóng đêm khẽ đặt Hàn My nằm xuống, đón trường sinh linh đang run lên trong tay Del, khe khẽ ắp nó trong lòng bàn tay, khe khẽ nói:

-Nó....ấm áp như một ngọn lửa...Nó run lấy bầy như một chú chim non... Hỡi trường sinh linh đi lạc đáng thương, hãy ngự trị trái tim cô ấy và mang sự sống đến cho cô ấy...

Nói rồi pháp sư khẽ ấn nó vào ngực trái. Ngọn lửa màu xanh từ nó chợt sáng rực lên rồi chìm dần, chìm dần vào phía trong. Chỉ còn một làn khói xanh len lỏi phả ra bên ngoài...

Mọi thứ chợt im ắng hẳn đi. Không một dấu hiệu, động tĩnh cũng không.

Hàn Linh cũng đứng đó, bờ vai cô chùng xuống và nhìn vào đôi mắt Del chính là sự hụt hẫng.

Mẹ, và cha, cả Shu nữa. Họ đang chìa tay về phía tôi như đợi tôi. Tôi cố vươn tay tới nhưng không vươn được. Đột nhiên cả ba người họ thu tay ra phía sau rồi quay lưng bước đi, bỏ mặc tôi một mình chơi vơi.

Cả ba người đừng bỏ con như thế!!! Đợi con với!!!!

Pháp sư bóng đêm khẽ hấp háy mắt:

-Tôi e..

-Ừm....

Hàn My nhú mào, cô gập mình ho lên vài tiếng. Đưa đôi mắt mờ ảo nhìn xung quanh, cô bật tiếng:

-Đây là đâu? Tôi đã chết rồi đúng không?

Mọi thứ im lặng hẳn đi rồi chợt vỡ òa trong nước mắt. Del ôm chặt Hàn My vào lòng:

-Không... Em chưa chết... Em còn đang ở trước mặt tôi... Em chưa chết... Tạ ơn trời, tôi cứ tưởng đã mất em mãi mãi rồi...

Hàn Linh khẽ mỉm cười bước ngoài, theo cả pháp sư bóng đêm.

Hàn My nhìn Del, đầu đón khóc thành tiếng:

-Tại sao? Tại sao tôi chưa chết chứ? Hức hức, cả ba người họ ác lắm... Họ không đợi tôi, họ bỏ mặc tôi... Hức hức...

Hàn My gào lên siết chặt cổ áo Del gục đầu khóc. Đúng là Hàn My đã trải qua quá nhiều chuyện để rồi đón đầu như thế này.

Del mỉm cười dịu dàng, gạt đi nước mắt của Hàn My. Cậu nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay đang siết chặt cổ áo cậu của Hàn My, rồi cúi xuống thì thầm:

-Lần này thì em đừng hòng trốn khỏi tôi thêm một lần nào nữa. Vì tôi lỡ yêu em quá nhiều rồi...

Hàn My chưa kịp hiểu hết những hành động của cậu thì...

Del đã đặt lên làn môi Hàn My một nụ hôn. Một nụ hôn dịu dàng, không như những lần trước. Hàn My trợn tròn mắt.

Một ác quỷ cuối cùng cũng phải cúi đầu trước tình yêu để rồi biến thành một chàng trai ấm áp, chân thành đến lạ.

-Tôi vẫn không hiểu vì sao Hàn My đã quá giờ rồi nhưng vẫn cứu được...-Hàn Linh nhìn sang Pháp sư bóng đêm.

-Vì tình yêu cậu ta dành cho Hàn My quá lớn, nên trên con đường om trường sinh linh băng giá đó về, cậu đã vô tình thổi thêm ngọn lửa sự sống và hi vọng cho nó...

Hàn Linh mỉm cười, nhìn ra xa. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra nhưng tất cả rồi cũng sẽ chấm dứt. Cũng như màn đêm rồi cũng sẽ phải đón ánh bình minh mà thôi...

“Em luôn hỏi tại sao tôi luôn tức giận khi gặp em, em có muốn biết vì sao không? Vì tôi thích em! Thích em đến phát điên! Thích em đến nỗi tôi rũ bỏ sự cao ngạo của mình chỉ để ghen tuông với bản thân vì em! Tôi nổi giận vô cớ, tôi điên lên là vì tôi yêu em quá nhiều! Nhiều đến mức tôi không kiểm soát được nữa!”

30. Chương Đôi Lời Tác Giả

Cuối cùng cũng bộ truyện của tôi cũng đi đến đích. Ất sẽ có nhiều bạn thất vọng vì tôi không nói gì thêm về sự việc sau này. (Kể về hai ba năm sau như các truyện khác) (nếu có thì mình cũng lấp nó vào phần ngoại truyện thôi, cơ mà không cần đâu nhĩ)

Nhưng theo tôi thế là quá đủ rồi, vì nếu nói thêm những thứ như thế nữa thì truyện nó sẽ trở nên dài dòng. Mà chắc các bạn cũng đã tưởng tượng ra được kết cục sau này của họ, Del và Hàn My sẽ hạnh phúc bên nhau. Người mẹ điên của Del thì sẽ được giải thoát. Như thế là được rồi đúng không? ^^

—Nói thật lúc thấy truyện mình đến chương kết thấy cũng buồn buồn vì mình đã gắn bó với nó suốt một thời gian dài rồi ^^ —

Cảm ơn các bạn đã đọc truyện mình nhé! ^^

-Thùy Trinh Trương-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-o-vuong-quoc-vampire>